

САРА ШЕПАРД ЛУКС И ГРЯХ

Част 1 от „Малки сладки лъжчини“

Превод от английски: Доротея Райкова, 2009

chitanka.info

*Трима души могат да пазят тайна, само
ако двама от тях са мъртви.*

Бенджамин
Франклин

ПРОЛОГ

КАК ЗАПОЧНА ВСИЧКО

Върни се мислено няколко години назад, в лятото между седми и осми клас. Почерняла си от излежаване край облицования с камъчета басейн, облякла си новото си потниче с гол гръб (нали помниш, че всички носеха такива), а умът ти е зает с онова готино момче от съседното училище, чието име няма да споменаваме и което подрежда дънките на „Абъркомби“ в мола. Хрускаш си шоколадовия корнфлейкс, точно както го обичаш — обилно полят с обезмаслено мляко, и зяпаш лицето на момичето върху гръба на картонената опаковка от въпросното мляко. ИЗЧЕЗНАЛА. Сладка е — може би по-сладка от теб — и гледа дръзко. Мислиш си, „Хмм, сигурно и тя обича шоколадов корнфлейкс“. И си готова да се хванеш на бас, че и тя би сметнала сладура от „Абъркомби“ за печен. Чудиш се как така някой, който... ами, който толкова прилича на теб, е изчезнал. Мислеше, че само онези момичета, дето ходят по модни конкурси, свършват върху опаковките от обезмаслено мляко.

Е, помисли пак.

* * *

Ариа Монтгомъри зарови лице в ливадата край къщата на своята приятелка Алисън Дилорентис и въздъхна:

— Страхотно...

— Тревата ли душиш? — провикна се Емили Фийлдс иззад гръба ѝ, докато затваряше вратата на Волвото на майка си с дълга, обсипана с лунички ръка.

— Хубаво мирише. — Ариа отметна косата си на розови кичури и вдиша топлия сумрачен въздух. — На лято.

Емили махна за довиждане на майка си и дръпна нагоре широките дънки, които се ветрееха празни на кльощавите ѝ бедра. Беше станала състезателка по плуване след Лигата „Тадпоул“, и въпреки че изглеждаше страхотно в „Спийдо“, никога не обличаше нищо по тялото или поне що-годе готино, за разлика от останалите ѝ съученички в седми клас. Това се дължеше на факта, че родителите ѝ твърдяха, че характерът се изгражда отвън навътре. (Макар Емили силно да се съмняваше, че принудата да крие детската си блузка с надпис „Ирландските момичета се справят по-добре“ на дъното на чекмеджето си е нещо, затвърждаващо характера.)

— Ехо, мацки! — Алисън се появи в предния двор. Косата ѝ бе събрана в небрежна конска опашка, все още беше облечена в плисираната си поличка за хоккей, която носеше на следобедното парти на отбора по случай края на годината. Алисън единствена сред седмокласниците беше успяла да влезе в младежкия отбор и обикновено се прибираше от училище с някое от „Чероки“-тата на по-големите момичета от „Роузууд Дей“, които слушаха Джей-Зи на оглушителни децибели и я пръскаха с парфюм, преди да слезе, за да не мирише на цигарите, които заедно пушеха.

— Какво изпускам? — провикна се Спенсър Хейстингс, докато се промушваше през една дупка в оградата около двора на Али, за да се присъедини към останалите. Спенсър живееше в съседната къща. Тя праметна гладката си тъмно руса опашка през рамо и отпи глътка от бутилката минерална вода, която държеше. Спенсър не бе успяла да направи пробива за младежкия отбор заедно с Али през есента и ѝ се налагаше да играе със седмокласниците. Цяла година тренира допълнително, за да подобри играта си, и момичетата просто знаеха, че преди да дойде при тях се е упражнявала да дриблира в задния двор. Спенсър не можеше да търпи някой да е по-добър от нея в каквото и да било. А най-малко Алисън.

— Чакайте ме, де!

Момичетата се обърнаха и видяха Хана Мерин, която тъкмо слизаше от Мерцедеса на майка си. Препъна се в голямата си чанта и заразмахва енергично пухкавите си ръце. Откак родителите ѝ се разведоха миналата година, Хана не спираше да качва килца и да „надраства“ дрехите си. Али завъртя очи, а останалите се престориха,

че не им прави впечатление. Просто защото така постъпват приятелките.

Алисън, Ариа, Спенсър, Емили и Хана се сблизиха миналата година, когато родителите им ги записаха да работят като доброволки в неделните следобеди за благотворителния фонд на училище „Роузууд Дей“ — е, с изключение на Спенсър, която сама беше проявила инициатива. Може би Алисън не бе подозирала за участието на останалите, но те определено знаеха за нея. Тя беше съвършена. Красива, духовита, умна. Популярна. Момчетата мечтаеха да я целунат, а момичетата, дори по-големите, *искаха да бъдат* Алисън. Тъй че първия път, в който тя се разсмя на една от шегите на Ариа, зададе на Емили въпрос във връзка с плуването, каза на Хана, че блузката ѝ е божествена и отбеляза, че писателските умения на Спенсър *далеч* превъзхождат нейните собствени, момичетата нямаше как да не бъдат... *зашеметени*. Преди Али те, така да се каже, се бяха чувствали като омачкани старомодни джинси с висока талия, каквито леля им би обула — но с няколко думи Алисън ги превърна в най-жестокия модел на Стела Макартни, който никой не би могъл да си позволи.

Сега, след повече от година, в последния ден от седми клас, те бяха не просто най-добри приятелки; бяха момичетата на „Роузууд Дей“. Много вода беше изтекла, за да стигнат дотук. Всяко преспиване в дома на другата, всеки пикник бе приключение. Даже писането на домашни беше забавно, щом го вършеха заедно. Но имаше и неща, които всички те искаха да забравят. Имаше и една тайна, която дори не смееха да споменат. Али бе казала, че тайните са онова, което споява приятелството завинаги. Ако това беше вярно, петте момичета щяха да останат приятелки за цял живот.

— Толкова се радвам, че този ден свърши. — Алисън се протегна лениво, след което леко побутна Спенсър обратно към дупката в оградата. — Към вашата плевня.

— Аз пък се радвам, че седми клас свърши! — каза Ариа щом тя, Емили и Хана последваха другите две към ремонтираната плевня, превърната в къща за гости, където по-голямата сестра на Спенсър, Мелиса, бе живяла през последните две години от гимназията. За щастие, тя тъкмо бе завършила и щеше да пътува до Прага за лятото, така че през нощта хамбарът оставаше изцяло в тяхно владение.

Внезапно чуха един ужасно писклив глас:

— Алисън! Ей, Алисън! Спенсър!

Алисън се обърна към улицата.

— Не е истина! — процеди тя.

— Не е истина — побързаха да я последват Спенсър, Емили и Ариа.

Хана се намръщи.

— Мамка му.

Това беше игра, която Али беше „откраднала“ от брат си Джейсън — дванайсетокласник в „Роузууд Дей“. Джейсън и приятелите му я играеха по време на купоните, докато оглеждаха мадамите. Да си последният, който казва „Не е истина“, означаваше, че трябва да правиш компания на грозното момиче цяла вечер, докато останалите се забиват с готините ѝ приятелки — което очевидно показваше, че и ти си също толкова задръстен и непривлекателен. Във версията на Али момичетата казваха „не е истина“, когато някой грозен, тъп или некадърен субект се навърташе близо до тях.

Този път „не е истина“ се отнасяше за Мона Вандерваал — смотанячка, която живееше в долния край на улицата и чието любимо занимание бе да натрапва приятелството си на Спенсър и Алисън, — както и за двете ѝ смахнати приятелки, Чейси Бледсоу и Фай Темпълтън. Чейси беше момичето, което хакна училищната компютърна система, след което обясни на директора как да подобри защитата ѝ, а Фай Темпълтън се мъкнеше навсякъде със своето йо-йо — без коментар. Трите зяпаха момичетата през оградата, застанали по средата на тихата и спокойна уличка. Мона стърчеше на скутера си, Чейси се беше възкачила на черен планински бегач, а Фай явно се придвижваше пеша — с йо-йо-то, много ясно.

— Защо не дойдете да гледаме „Страх“? — провикна се Мона от пътя.

— Съжалявам. — Алисън изтипоса неискрена извинителна усмивка на физиономията си. — Заети сме.

Чейси вдигна вежди:

— Не искате ли да видите как ще ядат буболечки?

— Гадост! — промърмори Спенсър в ухото на Ариа, която се преструваше, че пощи като маймуна невидими въшки от косата на Хана и си похапва от тях.

— Много би ни се искало. — Алисън наклони глава. — Обаче от отдавна сме планирали как ще си прекараме вечерта. Може би друг път?

Мона заби поглед в тротоара.

— Ами хубаво.

— Ще се видим — побърза да каже Алисън, извърна се и завъртя очи, а останалите момичета повториха жеста ѝ.

Минаха през задната врата на Спенсър. Отляво се намираше дворът на Али, където родителите ѝ строяха дващсетместен белведер за разточителните си градински пикници.

— Слава богу, че работниците ги няма — възкликна тя, хвърляйки поглед към жълтия булдозер.

Емили се стегна.

— Пак ли са ти наговорили глупости?

— Кротко, Убиец — подсмихна се Али. Останалите се изкикотиха. Понякога наричаха Емили „Убиец“, все едно беше личният питбул на Алисън. Емили също го беше намирала за забавно, но напоследък не се смееше с другите.

Плевнята беше точно пред тях. Бе малка и уютна, и имаше широки прозорци с изглед към голямата, заобиколена от множество пристройки ферма на Спенсър, която си имаше дори собствена вятърна мелница. Тук в Роузууд, щата Пенсилвания — малко предградие на около дващсет мили от Филадельфия, за хората беше по-обичайно да живеят в дващсет и петстайна ферма с облицован с камъчета басейн и джакузи, като тази на Спенсър, отколкото в градски тип имение. Лете Роузууд ухаеше на люляк и прясно окосена трева, а през зимата — на чист сняг, който скърца под краката, и на дървени печки. Беше мозайка от високи кичести ели и селски ферми, из които подскачаха лисици и зайчета. Имаше чудесни магазини и сгради в колониален стил, зелени паркове за празнуване на рождените дни, завършването на гимназията и за спонтанните тържества, които се правеха ей така, без специален повод. А роузуудските момчета бяха страхотни по онзи нехаен, пращящ от здраве начин, сякаш слезли от страниците на каталог на „Абъркомби“. Това бе душата на Филадельфия. Място, където течеше стара, благородническа кръв, където миришеше на още по-стари пари и където още тлееха стогодишни дрязги.

Щом наближиха хамбара, до слуха на момичетата достигнаха смехове и кикот, идващи отвътре. Някой изписка:

— Казах, *спри!*

— Божеее — проточи Спенсър. — Какво прави тя тук?

Надничайки през ключалката, тя видя Мелиса — нейната строга и благоприлична, перфектна във всичко сестра, и Йън Томас, апетитното ѝ гадже, да се боричкат на дивана. Спенсър отвори вратата с ритник. Плевнята миришеше на мъх и леко прегорени пуканки. Мелиса се обърна.

— Какво, по дя...? — започна тя, след което забеляза останалите и се усмихна. — Охо, здравейте, мацки.

Момичетата изгледаха Спенсър. Тя вечно се оплакваше, че сестра ѝ е зловна кучка, затова винаги се изненадваха, когато Мелиса се държеше мило и приятелски с тях.

Йън се изправи, протегна се и широко се усмихна на по-малката сестра.

— Хей, как е?

— Здравсти, Йън — отвърна Спенсър с далеч по-дружелюбен глас. — Не знаех, че сте тук.

— Разбира се, че си знаела. — Йън се усмихна съблазнително. — Шпионираше ни.

Мелиса оправи черната лента, придържаща дългата ѝ златиста коса и погледна сестра си.

— Е, какво става? — рече тя леко обвинително.

— Всъщност... Не възнамерявах да се натрисам... — запъна се Спенсър. — Но тази вечер мислехме, че ще е свободно.

Йън игриво я шляпна по рамото.

— Само те бъзиках.

По врата ѝ изби руменина. Йън имаше непокорна руса коса, притворени лешникови очи и напълно умопомрачителни плочки на корема.

— Уау, — възкликна Али твърде високо. Всички глави се завъртяха към нея. — Мелиса, вие с Йън сте направо зашеметяваща двойка. Не съм го казвала, но винаги съм си го мислела. Не смяташ ли, Спенс?

Спенсър примигна и смотолеви едно неуверено:

— Ммм...

Мелиса изумена се взря в Али за секунда, след което отново се обърна към Йън.

— Може ли да поговорим отвън?

Йън надигна една бира и те го зяпнаха. Случвало им се беше да пият само скришом от бутилките в барчетата на родителите им. Момчето остави празното шише и им се ухили на излизане, след което последва гаджето си навън.

— Адиос, дами, — намигна той и затвори вратата след себе си.

Али изгупа ръце.

— Още един проблем, разрешен от Али Ди. Сега ли ще ми се отблагодариш, Спенс?

Другото момиче не отговори. Беше твърде заета да гледа през прозореца. В притъмнялото небе започваха да припламват светулки.

Хана пристъпи към изоставената купа с пуканки и загреба пълна шепа.

— Йън е толкова секси! Направо е по-готин и от Шон.

Шон Акърд беше едно от най-сладките момчета в техния випуск и предмет на постоянните й фантазии.

— Знаеш ли какъв слух се носи? — погледна я Али и се просна на дивана. — Шон страшно си падал по мацки с добър апетит.

Хана просия.

— Сериозно?

— Не, разбира се.

Дебеланката бавно върна пуканките в купата.

— Е, момичета — започна Али. — Знам най-доброто занимание за тази вечер.

— Надявам се, че няма отново да бягаме голи! — изкикоти се Емили.

Бяха го направили преди месец — в най-кучия студ — и въпреки че Хана отказа да съблече корсажа и бикините си, останалите бяха притичали през близката царевична нива както майка ги е родила.

— Май прекалено много ти хареса — каза Алисън и усмивката помръкна на устните на Емили. — Но не, това го бях оставила за последния учебен ден. Научих се да правя хипноза.

— Хипноза? — повтори Спенсър.

— Сестрата на Мат ме научи — поясни Али, загледана в снимката на Мелиса и Йън върху перваза на камината. Тазседмичното

й гадже, Мат, имаше същата пепеляворуса коса като Йън.

— Как го правиш? — попита Хана.

— Съжалявам, тя ме закле да го пазя в тайна. Искате ли да видим дали работи?

Ариа сбърчи вежди и се отпусна на една лилава възглавничка на пода.

— Не знам...

— Защо не? — Очите на Али се спряха на плюшеното прасе, което надничаше от моравата плетена чанта на Ариа. Винаги разнасяше наоколо странни предмети — играчки, пожълтели страници, откъснати от стари книги, пощенски картички от места, на които никога не беше ходила.

— Хипнозата не те ли кара да говориш неща, които не желает да кажеш? — попита тя.

— Има ли нещо, което не можеш да ни кажеш? — контрира я Али. — И защо продължаваш да влачиш това прасе навсякъде? — Тя посочи играчката.

Ариа сви рамене и извади плюшеното животинче от чантата си.

— Татко ми донесе Пигтуния от Германия. Съветва ме за любовния ми живот. — Тя заби пръст в прасето.

— Леле, не му бъркай в задника! — изписка Али с престорен ужас и Емили се разхили. — Как изобщо може да мъкнеш нещо, което баща ти ти е дал?!

— Не е смешно — сопна се Ариа, като рязко се извърна да погледне Емили.

Всички мълчаха и се гледаха безизразно в следващите няколко секунди. Това често се случваше напоследък: една от тях — обикновено Али — повдигаше дадена тема, при което някое от момичетата се разстройваше, но никой не смееше да попита направо какво всъщност става.

Спенсър наруши тишината.

— Да си играем на хипноза звучи малко, хмм, смешно.

— Ти нищо не разбираш — бързо каза Алисън. — Хайде! Мога да го направя с всички ви едновременно.

Спенсър се втренчи в колана си, Емили издиша през зъби, Ариа и Хана се спогледаха. Али вечно даваше идеи да пробват нещо ново — миналото лято пушиха семена от глухарче, за да видят дали ще

халюцинират, а последната есен бяха преплували езерото Паст Понд, въпреки че знаеха, че там е открит труп, — но работата бе в това, че често пъти не искаха да вършат нещата, които Алисън ги караше. Всички те я обичаха до смърт, но понякога я и мразеха, затова че ги командваше и заради магическото влияние, което упражняваше над тях. Понякога в нейно присъствие се чувстваха някак нереално. Като кукли, всяко движение, на които се ръководеше от нея. И до една им се искаше поне веднъж да имаха волята да ѝ кажат „не“.

— Моляяя — погледна ги Али, пърхайки с мигли. — Емили, ти си готова да го направиш, нали?

— Ами... — Гласът на Емили потрепери. — Всъщност...

— Аз ще го направя! — прекъсна я Хана.

— И аз — рече Емили бързо.

Спенсър и Ариа кимнаха неохотно. С израз на задоволство, Алисън изгаси всички лампи и запали няколко сладко ухаещи на ванилия свещи на масичката за кафе. После отстъпи назад и заговори напевно:

— И така, просто се отпуснете — промълви тя, а момичетата седнаха в кръг на килима. — Пулсът ви се забавя. Мислете си за нещо хубаво, спокойно. Сега ще започна да броя от сто до едно, и от мига, в който ви докосна, ще бъдете под моя власт.

— Страшничко — засмя се Емили неубедително. Алисън започна.

— Сто... деветдесет и девет... деветдесет и осем...

Двайсет и две...

Единайсет...

Пет...

Четири...

Три...

Тя докосна челото на Ариа с месестата част на палеца си. Спенсър се размърда. Ариа стъгна левия си крак.

— Две... — Бавно докосна Хана, после Емили, накрая се доближи до Спенсър. — Едно.

Преди Али да я докосне, Спенсър рязко отвори очи и хукна към прозореца.

— Тук е много тъмно — рече тя на един дъх и дръпна завесите.

— Не! Трябва да бъде тъмно. Само така се получава.

— Стига, това са глупости. Няма нужда. — Щората заяде и Спенсър изръмжа, докато я оправяше.

— Не. Има.

— Искам да е по-светло. И най-вероятно всички останали споделят желанието ми.

Алисън погледна другите. Те продължаваха да седят неподвижно, със затворени очи.

Спенсър сложи ръце на кръста си.

— Знаеш ли какво, не е задължително винаги да става по твоята.

Али се изсмя.

— Спусни ги!

Спенсър завъртя очи.

— Боже мой, пий едно успокоително.

— Смяташ, че аз трябва да взема успокоително? — вдигна вежди Алисън.

Двете момичета се гледаха безмълвно в продължение на минута. Беше една от онези абсурдни битки, които биха могли да започнат от това кой пръв е видял новата рокля на „Лакост“ или дали кичурите в меден цвят са кичозни, но всъщност ставаше дума за нещо съвсем друго. Нещо много по-голямо.

Накрая Спенсър посочи вратата.

— Напусни.

— Много добре. — Алисън прекрачи прага.

— Точно така. — Но след няколко секунди Спенсър я последва. Синкавият вечерен въздух беше неподвижен, от къщата на родителите й не идваше никаква светлина. И беше тихо, дори щурците мълчаха. Спенсър чуваше собственото си дишане. — Почакай! — извика тя след малко и тръшна вратата зад себе си. — Алисън!

Но Алисън я нямаше.

* * *

Когато чу трясъка на затварящата се врата, Ариа отвори очи.

— Али? — повика тя. — Момичета?

Отговор не последва.

Тя се огледа наоколо. Хана и Емили седяха като истукани на килима, вратата беше открената. Ариа излезе на верандата. Там нямаше никого. Отиде до оградата. Пред нея се простираше гората и всичко тънеше в тишина.

— Али? — прошепна тя. Нищо. — Спенсър?

Вътре Хана и Емили разтъркаха очи.

— Току-що сънувах много странен сън — примигна Емили. — Тоест, мисля, че е било сън. Беше съвсем кратък. Алисън падаше в страшно дълбок кладенец и имаше едни гигантски растения.

— Така ли? — погледна я Емили.

Хана кимна.

— Ами да, може да се каже. Имаше някакво голямо растение. И аз също видях Алисън. Може да беше и сянката ѝ — но определено беше тя.

— Леле — промълви Емили. Те се спогледаха с разширени очи.

— Момичета? — Ариа влезе в стаята. Изглеждаше много бледа.

— Добре ли си? — попита Емили.

— Къде е Алисън? — Ариа сбръчка чело. — А Спенсър?

— Не знаем — каза Хана безпомощно.

В този момент Спенсър връхлетя вътре. Момичетата подскочиха.

— Какво? — попита тя.

— Къде е Али? — попита Хана.

— Не знам. Помислих си, че... Не знам.

Те замълчаха. Единственият звук, който нарушаваше тишината, бе драскането на клоните по прозорците. Звучеше, сякаш някой прокарва дългите си нокти по стъклото.

— Мисля, че искам да се прибера вкъщи — каза Емили.

* * *

На следващата сутрин все още не бяха чули нищо за Алисън. Обадиха се една на друга по телефона, този път конферентната връзка включваше четирима, вместо обичайните пет.

— Мислите ли, че ни е бясна? — питаше Хана. — Цяла вечер се държа странно.

— Сигурно е у Кейти — предположи Спенсър. Кейти беше една от приятелките на Али от хоккейния отбор.

— А може да е с Тифани — онази от лагера...

— Сигурна съм, че се забавлява някъде — тихо каза Емили.

Една по една получиха обаждане от госпожа Дилорентис, която питаше дали са се чували с Али. Отначало момичетата я прикриваха. Това беше неписано правило: така бяха прикривали Емили, когато се бе забавила през уикенда след вечерния час — единайсет; бяха замазали истината за Спенсър, когато беше взела палтото на Мелиса, след което го забрави на седалката в автобуса; и т.н. Но след като приключиха разговора с майката на Али, ги обзе някакво мъчително чувство. Нещо адски не беше наред.

Онзи следобед госпожа Дилорентис отново позвъни, този път в паника. До вечерта се бяха обадили в районното, а на следващата сутрин имаше полицейски коли и ванове с логото на телевизионни канали, паркирани на обикновено празната ливада пред дома на Алисън. Новината, че богато момиче е изчезнало в едно от най-безопасните градчета, обитавани от висшата класа, беше като топъл хляб за местните канали.

Хана се обади на Емили, след като гледа вечерните новини, в които се съобщаваше за Али.

— Полицаяте говориха ли вече с теб?

— Да — прошепна Емили.

— С мен също. Нали не си им казала за... — Тя се поколеба. — *За това с Джена?*

— Не! — бързо отвърна Емили. — *Защо? Смяташ ли, че знаят нещо?*

— Едва ли... Не биха могли — промълви Хана след малко. — *Ние сме единствените, които знаят. Ние четирите... и Алисън.*

Полицията разпита момичетата — както впрочем и всички останали от Роузууд: от треньора по гимнастика, при който Али беше ходила във втори клас, до човека, който веднъж ѝ беше продал „Марлборо“ в Уауа. Беше лятото преди осми клас, когато се предполагаше, че момичетата трябва да флиртуват с по-големите момчета на партита край басейна, да ядат царевица направо от кочана в двора на приятелките си и по цели дни да пазаруват в мола „Кинг Джеймс“. Вместо това те лежаха самотни в балдахинените си легла и

хлипаха или гледаха с невиждащи очи в облепените със снимки стени на спалните си. Спенсър преподреди стаята си в търсене на отговор в какво всъщност се бе състояла битката ѝ с Али и в припомняне на онези неща, които само тя от четирите знаеше за Алисън. Хана прекара часове на пода на спалнята си, като криеше празни опаковки от чипс под дюшека. Емили не можеше да спре да мисли за едно писмо, което бе пратила на Али, преди да изчезне. Дали изобщо го беше получила? Ариа седеше на бюрото си с Пигтуния. Лека-полека момичетата започнаха да се чуват по-рядко. Едни и същи мисли ги преследваха като призраци, но не бе останало какво повече да си кажат.

Лятото преваля, започна учебната година, а след нея дойде и следващото лято. Али все още я нямаше. Полицията продължаваше търсенето, но без да вдига шум. Медиите загубиха интерес и пренасочиха камерите и микрофоните си към някакво тройно убийство в Сентър Сити. Дори семейство Дилорентис напуснаха Роузууд около две години и половина след изчезването на Алисън. Колкото до Спенсър, Ариа, Емили и Хана, нещо ги раздели. Сега, ако минеха по улицата, на която някога живееше Али и погледнеха къщата ѝ, не избухваха в сълзи. Всъщност, едно друго чувство започваше да се прокрадва.

Облекчение.

Наистина, Алисън си беше Алисън. Тя беше рамото, на което да поплачеш, единствената, която би помолил да позвъни на момчето, по което си падаш, за да разбере какви са неговите чувства към теб, и крайният арбитър по въпроса дали новите дънки ти правят задника голям. Но освен това, момичетата се бояха от нея. Али знаеше за тях повече от когото и да било друг, в това число и тъмните петна в историята, които те искаха да заровят, както се заравя труп. Ужасна беше мисълта, че Али може да е мъртва, но... ако беше така, то поне техните тайни щяха да са в безопасност.

И бяха. Поне за три години.

1.

ПОРТОКАЛИ, ПРАСКОВИ И ЛЕМОНИ

— Някой най-накрая е купил къщата на Дилорентис — каза майката на Емили Фийлдс. Беше събота следобед и госпожа Фийлдс седеше на кухненската маса, потънала в седмичните сметки. Очилата с бифокални стъкла бяха кацнали на върха на носа ѝ.

Емили усети, че ваниловата кола, която пиеше, се качва към носа ѝ.

— Май се е нанесло момиче на твоята възраст — продължи майка ѝ. — Мислех да намина да ѝ оставя една кошница с лакомства за добре дошла, но може би ти ще ме заместиш? — Тя кимна към обвитата в целофан планина от сладкиши на кухненския плот.

— Боже, мамо, моля те! *Не искам* — сбърчи вежди Емили. Откак се пенсионира като начална учителка, госпожа Фийлдс се бе превърнала в неофициалната посрещачка на новопристигналите в Роузууд, Пенсилвания. Събираше милион дреболийки — сладки, изсушени плодове, уплътнители за буркани, керамични пилета (те ѝ бяха мания), пътеводители и какво ли още не — и ги слагаше в огромна кошница. Беше си типичната жителка на предградията, като изключим лъскавите коли. Мислеше, че са кичозни и харчат много, затова бе предпочела практично Волво.

Госпожа Фийлдс се надигна и прокара ръка по изтощената от боядисване коса на дъщеря си.

— Много ли ще се разстроиш да отидеш там, съкровище? Да пратя ли Каролин вместо теб?

Емили хвърли поглед към сестра си Каролин, една година по-голяма от нея, която удобно се беше изтегнала на дивана и зяпаше шоуто на д-р Фил. Поклати глава:

— Карай. Аз ще отида.

Наистина, Емили мрънкаше от време на време, понякога въртеше очи. Но истината бе, че щом майка ѝ я помолеше, тя вършеше всичко, което се иска от нея. Беше почти пълна отличничка, четирикратна

шампионка на щата по бъртерфлай и свръхпослушна дъщеря. Спазването на правилата не ѝ тежеше.

Плюс това, дълбоко в себе си Емили искаше да намери причина отново да види къщата на Алисън. Докато, както изглежда, останалата част от Роузууд продължаваше напред след изчезването на Али преди три години, два месеца и дванайсет дни, Емили не можеше да твърди същото. Дори днес тя не можеше да погледне годишника от седми клас, без да усети възел в стомаха. Понякога, в дъждовно време, Емили препрочиташе старите бележки от Али, които пазеше в една кутия от маратонки „Адидас“ под леглото си. Чифт джинси, които Алисън някога ѝ беше дала назаем, все още висяха на дървена закачалка в гардероба ѝ, въпреки че ѝ бяха много омалели. Емили бе прекарала последните самотни години в Роузууд, мечтаейки за друга приятелка като Али, но такава сигурно нямаше да се появи. Макар и да не беше безупречен другар, Алисън си оставаше незаменима.

Емили се изправи и взе ключовете от Волвото от гвоздеа, на който висяха до телефона.

— Скоро се връщам — извика тя, докато затваряше входната врата зад себе си.

* * *

Първото, което зърна, щом спря пред старата викторианска сграда на края на зелената улица, където бе живяла Алисън, беше голяма купчина боклук на тротоара и надпис с големи букви — БЕЗПЛАТНО! Присвивайки очи, Емили установи, че голяма част от боклука се състоеше от вещите на изчезналата ѝ приятелка — разпозна стария бял стол с кадифена тапицерия, който седеше в спалнята ѝ. Семейство Дилорентис се бяха преместили преди почти девет месеца. Явно не бяха отнесли всичко със себе си.

Паркира зад огромен ван и излезе от колата.

— Еха — прошепна Емили, като се опитваше да спре треперенето на долната си устна. Под стола се въргалиха няколко мърляви купчини с книги. Тя се наведе и заразглежда гръбчетата им. „Братята с лъвски сърца“. „Принцът и просякът“. Спомни си, че ги четяха в часовете по английски при господин Пиърс и говореха за

символизъм, метафори и развързки. Отдолу имаше още книги, включително такива с вид на стари тетрадки. Край тях се виждаха разхвърляни кутии, надписани ДРЕХИТЕ НА АЛИСЪН или СТАРИ СЪЧИНЕНИЯ НА АЛИСЪН. От една щайга надничаше синьо-розова панделка. Емили леко я дръпна. Беше медалът по плуване за шести клас, който бе оставила в дома на Алисън, когато измислиха играта „Олимпийска богиня на секса“.

— Искаш ли го?

Тя подскочи. Зад нея стоеше високо кльощаво момиче с мургава кожа и диви черни къдрици. Носеше жълто потниче, чиято презрамка се бе смъкнала от рамото ѝ и разкриваше част от сутиен в зелено и оранжево. Емили не беше сигурна, но си помисли, че и тя има такъв. Беше от „Виктория’с сикрет“ и чашките бяха целите обсипани с малки портокали, праскови и лимони.

Медалът се изплъзна от ръцете ѝ и изтрака на земята.

— Хмм, не — смотолеви Емили и се наведе да го вдигне.

— Можеш да вземеш каквото искаш. Нали видя табелката?

— Не, наистина, не искам.

Момичето протегна ръка.

— Мая Сенжермен. Току-що се нанесох.

— Аз... — думите не искаха да излязат от гърлото ѝ. — Аз съм Емили — успя да каже най-последно и разтърси ръката на Мая. Ръкостискането ѝ се видя твърде официално — май не помнеше друг път да се е ръкувала с момиче. Почувства се малко замаяна. Може би не беше яла достатъчно корнфлейкс с мед на закуска?

Мая посочи с глава купчината на земята.

— Можеш ли да си представиш, целият този боклук беше в новата ми стая! Наложих се да изнеса всичко сама. Гадна работа.

— Това са нещата на Алисън — прошепна Емили.

Мая се наведе, за да види отблизо някои от хартиените пликосе. После оправи презрамката си.

— Приятелка ли ти е?

Емили замълча. Е? Може би Мая не знаеше, че Али е изчезнала?

— Амиии, беше. Отдавна. Тя и още няколко момичета, които живееха наблизко — обясни тя, като пропусна частта за отвличането, убийството или каквото се бе случило на Алисън. — В седми клас.

Сега ще бъда в единайсети клас на „Роузууд Дей“. — От началото на учебната година ги делеше само този уикенд.

И от есенната практика по плуване, което означаваше, че всеки ден я очакват по три часа плуване. На Емили направо не ѝ се мислеше.

— И аз ще уча там! — усмихна се Мая широко. Отпусна се върху кадифения стол на Али и пружините изскърцаха. — Родителите ми за нищо друго не говориха през целия полет насам — само ми повтаряха каква късметлийка съм, че ще уча в Роузууд и колко по-различно ще бъде от старото ми училище в Калифорния. Примерно, вие нямате мексиканска храна, нали? Или поне истински вкусна мексиканска храна, калифорнийско-мексиканска. При нас се продаваше на лавката и беше, ммм, страхотна. Ще ми трябва време да свикна с „Тако Бел“. От техните *gorditas* ми се повдига.

— О — усмихна се Емили. Момичето определено беше приказливо. — Ами да, храната наистина е малко кофти.

Мая скочи от стола.

— Молбата ми може да е малко странна, понеже току-що се запознахме, но би ли ми помогнала да отнеса останалите кутии в стаята ми? — И тя кимна към няколко кашона, които се виждаха в отворения багажник на вана.

Очите на Емили се разшириха. Да влезе в стаята на Алисън? Но пък щеше да е доста грубо да откаже, нали?

— А, да, разбира се — кимна тя неуверено.

Антрето все още миришеше на сапун „Дав“ и сушени листенца от роза — точно както някога, когато това беше домът на семейство Дилорентис. Емили се спря на вратата и зачака Мая да я ориентира, въпреки че знаеше, че стаята на Али се намира в дъното на коридора до стълбището. Кашоните бяха навсякъде, а от кухнята се разляяха две изящни италиански хрътки.

— Не им обръщай внимание — каза Мая, докато изкачваше стълбите към стаята си, след което отвори вратата с един ритник на стройния си крак.

Боже, изглежда досуц като едно време, помисли си Емили, когато я последва. Но всъщност не беше същото: Мая бе сложила огромното си легло в другия ъгъл, на бюрото ѝ имаше компютър с голям плосък монитор, а стените бяха облепени с постери, които скриваха рисуваня с цветя тапет на Алисън. И все пак *нещо* бе

останало непроменено, сякаш присъствието на Али продължаваше да витае в спалнята. Емили почувства слабост в коленете и се облегна безсилно на стената.

— Остави го, където намериш място — подвикна ѝ Мая.

Емили се окопоти, сложи кашона до леглото и се огледа наоколо.

— Готини плакати. — Бяха предимно снимки на групи и певци: „М.І.А.“, „Блек Айд Пийз“, Гуен Стефани в костюм на мажоретка. — Обожавам Гуен.

— А, да — откликна Мая. — Гаджето ми направо е обсебен от нея. Казва се Джъстин. От Сан Франциско, като мен.

— И аз имам гадже — кимна Емили. — Бен.

Мая се метна на леглото.

— И как е?

Емили се опита да си представи Бен, момчето, с което ходеше от четири месеца. Беше го видяла преди два дни — гледаха DVD в нейната къща. Майката на Емили естествено беше в съседната стая и от време на време подаваше глава през вратата да ги попита дали нямат нужда от нещо. Преди да тръгнат бяха приятели покрай отбора по плуване. Всичките им съотборници бяха отсъдили, че си подхождат и трябва да станат гаджета, така че те просто ги послушаха.

— Готин е.

— Защо вече не сте приятелки с момичето, което е живяло тук?

Емили приглади червеникаво-русата си коса зад ушите. Уау. Значи Мая наистина *не знаеше* за Алисън. Ако сега започнеш да ѝ разправя историята, се боеше, че ще се разреве, а това щеше да е неловко. Най-малкото, едва познаваше тази Мая.

— Отдалечих се с всичките си приятелки от седми клас. Доста се променихме, предполагам.

Твърде слабо казано. Спенсър бе станала още по-перфектна, ако това въобще бе възможно; семейството на Ариа неочаквано се премести в Исландия есента, след като Али изчезна; а задръстенячката, но сладка Хана, се беше превърнала в тотално незадръстена и несладка кучка. Тя и настоящата ѝ най-добра приятелка, Мона Вандерваал, буквално се бяха трансформирали през лятото между осми и девети клас. Майката на Емили наскоро я беше видяла в Уауа, близкото магазинче, и бе казала, че „Хана изглежда по-

голяма уличница и от Парис Хилтън“. Емили никога не беше чувала майка си да използва думата *уличница*.

— Разбирам за какво говориш — кимна Мая, а леглото под нея пружинираше, докато тя се нагласяше по-удобно. — Също като мен и приятеля ми. Толкова го е страх, че ще го зарежа, че все едно сме на различни планети. Голямо бебе е.

— Ние с гаджето ми сме заедно в отбора по плуване, така че се виждаме постоянно — отвърна Емили и се огледа за място, където да седне на свой ред. *Може би твърде постоянно, мина ѝ през ума.*

— Ти плуващ? — Мая я измери с поглед от глава до пети, от което Емили се почувства леко некомфортно. — Сигурно си адски добра. С такива рамене...

— Е, не знам. — Емили се изчерви и се облегна на бялото дървено бюро.

— Напротив! — усмихна се другото момиче. — Само че... щом си такава шампионка, ще ме убиеш ли, ако си запали трева?

— Какво, сега ли? — Очите на Емили се разшириха. — Ами вашите?

— Те са на пазар. А брат ми — той е някъде тук, но с него няма проблем. — Мая бръкна под дюшека и извади една тенекиена кутийка. Отвори прозореца, който беше точно до леглото ѝ, и си запали цигара. Димът се накъдри и изви над двора, след което образува малко облаче над големия дъб.

Мая върна джойнта в стаята.

— Искаш ли да си дръпнеш?

Емили не беше опитвала трева никога в живота си — винаги бе вярвала, че родителите ѝ някак просто *ще знаят*, ако го направи — ще усетят мириса на косата ѝ или ще я накарат да пишка в чашка, нещо такова. Но когато Мая изящно всмукваше дима с искрящо вишневите си устни, изглеждаше секси. На Емили също ѝ се щеше да изглежда така.

— Ами добре...

Емили се приближи до Мая и взе марихуаната. Ръцете им се докоснаха, очите им се срещнаха. Тези на Мая бяха зелени с малко жълто, като котешки. Ръката на Емили трепереше. Беше нервна, но пъкна цигарата между устните си и дръпна леко, все едно отпиваше ванилова кола през сламка.

Но вкусът нямаше нищо общо с ваниловата кола. Все едно беше нагълтала цял буркан с мухлясали подправки. Тя се закашля високо.

— Еха! — вдигна вежди другото момиче, докато си взимаше обратно джойнта. — За пръв път ли ти е?

Емили не можеше да диша и само поклати глава, давейки се. Изхриптя, докато се бореше да вкара въздух в дробовете си. Най-сетне успя да вдиша. Мая поднесе цигарата към устата си и Емили видя дълъг бял белег по дължината на китката ѝ. Изглеждаше като змия-албинос върху мургавата ѝ кожа. Боже, сигурно тревата вече си казваше думата.

Внезапно се чу силен трясък. Тя подскочи. Звукът проехтя отново.

— Какво е това? — попита Емили дрезгаво.

Другото момиче дръпна отново от цигарата и поклати глава.

— Работниците. От един ден сме тук, но нашите вече започнаха с ремонта. — Тя се ухили. — Ти пък как си изкара акъла, все едно ченгетата са нахълтали да ни арестуват! Да не са те хващали преди?

— Не! — Емили избухна в смях. Идеята ѝ се видя толкова абсурдна.

Мая се усмихна и издиша дима.

— Трябва да тръгвам — прокашля се Емили.

— О, защо? Недей!

Тя се надигна от леглото и сви рамене.

— Казах на майка ми, че ще мина само за минутка. Но ще се видим на училище във вторник.

— Супер. Ще ме поразведеш ли наоколо?

Емили се усмихна.

— Много ясно.

Мая се ухили и ѝ помахаша за довиждане с трите си свободни пръста.

— Ще намериш ли вратата?

— Мисля, че да. — Емили хвърли последен поглед на стаята на Али — пардон, на Мая, след което се обърна и заслиза по добре познатите стълби.

Чак след като излезе на свеж въздух, разтърси глава, подмина вещите на Алисън на тротоара и се качи в колата на родителите си, видя кошницата с джунджуриите на задната седалка. Майната ѝ,

помисли си Емили, докато я пъхаше между стария стол на Али и кутиите с книги. *На кого му трябва пътеводител за Роузууд, тъй или иначе? Мая вече живее тук.*

И Емили изведнъж се зарадва на това.

2. ИСЛАНДКИТЕ (И ФИНЛАНДКИТЕ) СА ЛЕСНИ

— Боже господи, *дървета*. Такъв кеф е да видиш големи високи дървета!

Петнайсетгодишният брат на Ариа Монтгомъри, Микеланджело, бе подал глава през прозореца на колата като голдън ретривър. Ариа, родителите ѝ Ела и Байрън — те настояваха децата да се обръщат към тях по име — и Майк пътуваха от международно летище „Филаделфия“. Току-що бяха пристигнали с полет от Рейкявик, Исландия. Бащата на Ариа беше професор по история на изкуствата и семейството бе прекарало последните две години в Исландия, докато той участваше в изследователски проект за документален филм, посветен на скандинавското изкуство. Сега, след като се върнаха, Майк се възторгваше от каубойския пейзаж на Пенсилвания. А това означаваше — от абсолютно всяко нещо: от каменния хан от осемнайсети век, където се продаваха украсени керамични вази, през черните крави, взрени безсмислено в колата им иззад дървената ограда на крайпътен обор, та до мола, построен в колониален стил в периода, в който ги нямаше. Дори очуканата дваисет и петгодишна сграда на МакДоналдс печелеше симпатиите му.

— Леле, нямам търпение да си купя нещо за пиене оттам! — слюноотделяше момчето.

Ариа простена. Майк бе прекарал доста самотно двете години в Исландия — твърдеше, че исландските момчета са „женки, които яздят малки гейски кончета“, — докато тя направо разцъфтя. Новото начало бе точно това, от което се нуждаеше по онова време, така че се зарадва, когато баща ѝ обяви, че семейството се мести. Беше есента след изчезването на Алисън, когато момичетата вече се бяха отдалечили и тя бе останала без приятели — само с досадни съученици, които познаваше откак се помни.

Преди да замине за Европа, Ариа понякога забелязваше, че момчетата я заглеждат с интерес, но после отместват очи. Със стегнатата си фигура на балерина, права черна коса и нацупени устнички, Ариа знаеше, че е готина. Хората винаги ѝ го казваха; но тогава защо не бе ходила на среща допреди пролетното тържество в седми клас? При един от последните случаи, в които тя и Спенсър бяха излезли заедно — неловко събиране през лятото, когато Али изчезна — Спенсър ѝ бе казал, че ще я свалят доста повече, ако поне малко се постарее да пасне в компанията.

Но Ариа не знаеше как „да пасне“. Родителите ѝ бяха набили в главата ѝ, че тя е личност, индивидуалист, че не следва стадото, че трябва да е върна на себе си. Проблемът беше в това, че Ариа не бе сигурна коя всъщност е Ариа. Откак навърши единайсет, беше опитала с Ариа — пънкърката, Ариа — художничката, Ариа — документалистката и, точно преди да се преместят, дори Ариа — идеалното роузуудско момиче, онова, което носеше поло, яздеше кон и мъкнеше туристическа раница: всичко, по което си падаха роузуудските момчета, но което тя не беше. За щастие, заминаха за Исландия две седмици след този безуспешен опит и там всичко, всичко, *всичко* се промени.

Баща ѝ бе приел предложението за работа точно след като тя започна осми клас. Ариа предполагаше, че причината да заминат така бързо бе в една тайна, свързана с Байрън, която единствено тя — и Алисън Дилорентис — знаеха. Беше се зарекла никога повече да не мисли за това в минутата, когато самолетът пое към Исландия, и след няколко месеца в Рейкявик животът в Роузууд наистина се превърна в далечен спомен. Родителите ѝ сякаш отново се влюбваха и дори брат ѝ с неговия ужасен провинциализъм научи не само исландски, но и френски. А Ариа се влюби... няколко пъти, всъщност.

Какво като роузуудските младежи не приемаха ексцентричната Ариа? Исландците — богатите, земни, възхитителни исландски момчета — определено я харесваха. Срещна Халбьорн веднага щом се нанесоха. Той беше на седемнайсет, диджей, имаше три понита и най-жестокото тяло, което бе виждала. Предложи ѝ да я заведе на гейзерите и докато заедно гледаха как един от тях клокочи и изпуска голям облак гореща пара, той я целуна. След Халбьорн се появи Ларс, който обичаше да играе със старата ѝ кукла Пигтуния — тази, която я

съветваше в любовта — и водеше Ариа на най-добрите денс-партита, които се вихреха по цяла нощ до пристанището. В Исландия тя се чувстваше харесвана и секси. Тук тя се превърна в Исландската Ариа, най-добрият вариант до момента. Откри своя стил — някаква смесица между бохемско и ултрамодерно, на много катове, с ботуши с връзки и маркови дънки, които си купи при едно пътуване до Париж — четеше френски философи и пътуваше до Йорейл само с една остаряла карта и няколко чифта бельо.

Ала сега всеки роузуудски пейзаж, който виждаше през прозореца на колата, ѝ напомняше за миналото, което искаше да забрави. Ето там беше заведението „Чийзстековете на Фера“, където бе прекарала часове наред с приятелите си от прогимназията. Там беше и кънтри клубът с неговата каменна порта — родителите ѝ не членуваха, но тя бе ходила със Спенсър, а веднъж, в прилив на храброст, беше отишла при тогавашната си тръпка Ноъл Кан и му бе предложила да си разделят един сладолед. Той, естествено, я отрязва безцеремонно.

А ето я и слънчевата, поръбена с кичести дървета улица, където някога живееше Алисън Дилорентис. Колата спря на кръстовището и Ариа се загледа; виждаше я добре, втората къща, броено от ъгъла. На паважа имаше купчина боклук, но иначе домът изглеждаше тих и спокоен. Само толкова успя да забележи, преди да се извърне и да закрие очи. В Исландия имаше дни, в които почти забравяше Али, техните тайни и всичко, което се случи. Намираще се в Роузууд едва от десет минути, но буквално чуваше гласа на изчезналата си приятелка при всяка позната гледка и виждаше отражението ѝ в прозорците на всяка къща. Ариа се сви на седалката си и се опита да не заплаче.

Баща ѝ пресече още няколко улици и спря пред тяхната къща, същинска сърдита постмодернистична кафява кутия с един-единствен огромен квадратен прозорец точно в средата — голямо разочарование след бледосинята фасада на къщата им в Исландия с изглед към морето. Ариа последва родителите си вътре, всички се засуетиха в различни стаи. Чу как Майк вдига мобилния си телефон някъде навън и размаха ръце да прогони блещукащите пращинки, които изпълваха въздуха.

— Мамо! — Майк влетя през входната врата. — Току-що говорих с Чад, той каза, че днес са първите тренировки по лакрос^[1].

— Лакрос? — Ема се появи откъм трапезарията. — Точно сега?

— Да! — възкликна Майк. — Отивам! — И той отхвърча към стаята си.

— Ариа, скъпа? — Гласът на майка ѝ я накара да се обърне. — Ще го закараш ли на тренировките?

Ариа се изсмя леко.

— Нямам книжка, мамо.

— Е, и? В Рейкявик шофираше непрекъснато. Стадионът е само на няколко километра, най-лошото, което може да стане, е да блъснеш някоя крава. Просто го изчакай, докато свърши.

Ариа замълча. Майка ѝ вече звучеше уморено. Чуваше как татко ѝ отваря и затваря шкафовете в кухнята, мърморейки си под нос. Щяха ли да се обичат родителите ѝ както в Исландия? Или нещата щяха да са същите, като преди да заминат?

— Добре — въздъхна накрая. Остави куфарите си в антрето, взе ключа от колата и се метна на шофьорското място.

Брат ѝ се качи до нея. За нула време беше успял да се спретне в спортния си екип. Ентусиазирано дърпаше мрежата на стика си, но не пропускаше и да я погледне с ехидна знаеща усмивка.

— Радваш ли се, че се върнахме?

Тя само въздъхна в отговор. По време на цялото пътуване от летището Майк стоеше с пръсти, опрени на стъклото, и възкликваше: „Махнали са рампата на скейтърите!“ или „Кравите все още си вонят като преди!“. Ариа едва бе натиснала спирачките, когато той отвори вратата и се втурна към голямото игрище, покрито с добре окосена трева.

Тя зарея поглед през шибидаха и въздъхна отново. *Не щастлива, направо съм очарована, че се върнахме.* Един пъстър балон спокойно се носеше сред облаците. Навремето обожаваше да гледа балоните, но днес примижа с едното око, фокусира го и се престори, че го спуква с изстрел на показалеца си.

Групичка момчета с бели тениски на „Найк“, торбести панталони и бейзболни шапки, обърнати с козирката назад, бавно подминаха колата ѝ. Туйто. Всички момчета в Роузууд изглеждаха като излезли изпод индиго. Ариа примигна. Единият от тях даже носеше същата тениска с надпис „Пенсилвански университет“, каквато имаше и Ноъл Кан, момчето, в което бе влюбена в осми клас. Тя заразглежда вълнистата черна коса на момчето. Чакай. Това... той ли беше? О,

Боже. Наистина беше той. Ариа не можеше да повярва, че носи същата тениска, с която се разхождаше и на тринайсет. Кой знае, може би му беше късметлийска, или пък я свързваше с някое друго спортно суеверие.

Ноъл я изгледа изпитателно, след което се приближи към колата и почука на прозореца ѝ. Тя го свали.

— Ти си момичето, дето отиде на северния полюс. Ариа, нали? Приятелката на Али Ди?

Тя усети пърхане на пеперуди в стомаха.

— Ами...

— Не, бате. — Джеймс Фрийд, вторият в класацията на най-готините момчета в Роузууд се приближи зад Ноъл. — Не е ходила на северния полюс, беше във Финландия. Абе, там, откъдето е оная манекенка, Светлана. Дето прилича на Хана.

Ариа вдигна вежда. Хана? Като Хана *Марин*?

Прозвуча свирката на тренъора и Ноъл се пресегна през прозореца да я докосне по рамото.

— Ще останеш да гледаш, нали, финландке?

— Ммм... *ја* — каза Ариа.

— Това какво беше, финландски зов за съвкупление? — захили се Джеймс.

Ариа завъртя очи. Беше убедена, че *ја* е финландската дума за „да“, но тя естествено не го знаеха.

— Хайде вървете да играете с топките си. — Тя се усмихна вяло.

Момчетата се сръгаха един друг с лакти, след което се затичаха към игрището, размахвайки стиковите си наляво-надясно. Ариа се загледа през прозореца. Каква ирония! За пръв път флиртуваше с момче от родното ѝ място — и то не с кого да е, а точно с Ноъл, — а дори не ѝ пукаше. Между клоните на дървета блестеше камбанарията на църквата при „Холис“, малкият колеж, в който бе преподавал баща ѝ. На главната улица на кампуса имаше бар, „Снукърс“. Тя се поизправи на седалката и си погледна часовника. Два и половина. Току-виж се окаже отворено. Можеше да пийне бира-две и да си намери собствено забавление.

Пък и кой знае, възможно беше след бирата даже роузуудските момчета да заприличат на хора.

* * *

Докато баровете в Рейкявик ухаеха на прясна бира, старо дърво и френски цигари, то „Снукърс“ миришеше на смесица от пот, мръсни чорапи и кучета. И както всяко кътче в Роузууд, носеше спомени: една петъчна вечер Алисън Дилорентис бе предизвикала Ариа да влезе в бара и да си поръча коктейл „Стенец оргазъм“. Ариа бе изчакала опашката от дванайсетокласници и когато охраната на вратата отказа да я пусне, извика: „Моят *Стенец оргазъм* е вътре!“. Чак след това си даде сметка какво е изтърсила и хукна при приятелките си, които се криеха зад една кола на паркинга. Заедно се смяха толкова много, че накрая се разхълцаха.

— Амстел — каза тя на бармана, след като мина през стъклените врати на входа — в два и половина в събота явно нямаше нужда от охрана. Човекът зад бара я изгледа с леко съмнение, но в крайна сметка сложи халбата пред нея и се обърна. Ариа отпи солидна глътка. Беше блудкава и водниста. Тя изплю бирата обратно в чашата.

— Хей, добре ли си?

Ариа се обърна. През три стола седеше младеж с непокорна руса коса и ледено сини очи като на сибирско хъски. Разклащаше някаква течност в неголяма тумбеста чаша.

Тя сбърчи вежди.

— Да, просто бях забравила каква е тукашната бира. През последните две години бях в Европа, там вкусът е несравнимо по-добър.

— Европа? — Момчето се усмихна. Имаше сладка усмивка. — Къде по-точно?

Тя отвърна на усмивката.

— Исландия.

Очите му просияха.

— Ходил съм в Рейкявик. На път за Амстердам прекарах няколко дни там. На пристанището имаше страхотен купон. Голяма работа.

Ариа обхвана с две ръце халбата си.

— Така е, партитата им са жестоки.

— Видя ли Северното сияние?

— Естествено! И среднощното слънце. През лятото има наистина чудесни рейв-партита, с перфектната музика. — Тя погледна чашата му. — Какво пиеш?

— Скоч — отвърна той и вече правеше знак на бармана. — Нали ще удариш един?

Тя кимна. Синеокият сладур се премести до нея. Имаше хубави ръце с дълги пръсти и леко изгризани нокти. На джинсовото му яке се кипреше малка значка с надпис УМНИТЕ ЖЕНИ ГЛАСУВАТ!

— Значи така, живяла си в Исландия? — Той пак се усмихна. — Някаква обменна програма ли?

— А, не — започна Ариа. Барманът постави скоча пред нея и тя отпи голяма глътка, по-уместна за бира. По гърлото и гърдите ѝ веднага се разля горещина. — Бях там, понеже... — Спря се. — Всъщност да, година в чужбина по една обменна програма. — Нека непознатият си мисли каквото си иска.

— Яко. — Той кимна. — А преди това къде учеше?

Тя сви рамене.

— Ами... Тук, в Роузууд. — Усмихна се и побърза да добави: — Но там определено ми харесваше повече.

Момчето кимна.

— И за мен беше голяма мъка да се върна в щатите след Амстердам.

— Моля ти се! Ревах по целия път към вкъщи — призна Ариа и се почувства като себе си — по-точно като своето подобро исландско Аз — за пръв път, откакто дойде. Не само, че си говореше за Европа с готино и умно момче, но можеше да се окаже, че той е единственият в Роузууд, който не я познаваше в предишното ѝ амплоа — на особнячката, приятелка на сладкото момиче, което изчезна.

— А ти тук ли учиш? — попита тя.

— Тъкмо завърших. — Той попи устни с кърпичка и си запали „Кемъл“. Предложи ѝ цигара с жест, но тя поклати глава. — Ще преподавам.

Ариа отпи нова глътка и осъзна, че е пресушила питието си. Гледай ти.

— Май и аз с това бих искала да се занимавам. Като завърша училище. Или преподаване, или писане на пиеси.

— Сериозно ли? Пиеси? Каква специалност си?

— Английски. — Барманът ѝ наля поредното уиски.

— И аз това ще преподавам! — възкликна сладурът. Ръката му някак небрежно се озова на коляното ѝ. Това толкова я изненада, че подскочи и почти си разля питието. Той се отдръпна. Ариа се изчерви.

— Извинявай — каза момчето малко срамежливо.

— Между другото, аз съм Езра.

— Ариа. — По някаква причина името ѝ прозвуча абсурдно. Тя се разхили и залитна, изгубила равновесие.

— Опа! — Езра хвана ръката ѝ, за да я задържи.

Три скоча по-късно, Ариа и Езра бяха установили, че и двамата са срещали онзи стар моряк–барман в бара „Борг“ в Рейкявик, че къпането в горещата лагуна с минерални води ги приспива и че всъщност харесват миризмата на развалени яйца от серните изпарения на геотермалните извори. С всеки миг очите на Езра ставаха по-сини. Ариа искаше да го попита дали си има приятелка. Чувстваше се затоплена отвътре и беше сигурна, че причината не е само в скоча.

— Трябва да отида до тоалетната — каза тя замаяно.

Езра се усмихна.

— Може ли и аз да дойда?

Е, това май беше отговорът на въпроса за гаджето.

— Искам да кажа, ъ-ъ-ъ... — Той потърка врата си с ръка и я фокусира изпод сключените си вежди. — Прекалено прям ли бях?

Главата ѝ зашумя. Да се забива с непознати не беше точно в неин стил, поне не в Америка. Но нима не бе искала да бъде Исландската Ариа?

Тя се изправи и го хвана за ръка. Гледаха се напрегнато през целия път до дамската тоалетна. Целият под бе покрит с тоалетна хартия и вонеше по-зле и от останалата част на бара, но на Ариа не ѝ пукаше. Езра я вдигна до умивалника, тя обвини крака около кръста му и вдиша неговия мирис — някаква комбинация между алкохол, канела и пот. Никога не бе усещала по-сладък аромат.

Както казваха във Финландия или където и да беше, _ja_.

[1] Вид игра с топка. — Б. пр. ↑

3.

ПЪРВИЯТ УДАР НА ХАНА

— И явно са правили секс в спалнята на родителите на Бетани!

Хана Марин се вгледа в най-добрата си приятелка Мона Вандерваал на отсрещната страна на масата. Оставаха два дни до започването на училище и те седяха в кафенето във френски стил „Рив Гош“ в мола „Кинг Джеймс“. Пийваха червено вино, сравняваха „Вог“ с „Тийн Вог“ и клюкарстваха. Мона винаги знаеше най-добрите пикантерии за всички. Хана отпи нова глътка от виното си и забеляза някакъв тип около четиридесетте, който ги зяпаше мазно от съседната маса. Същински Хумберт Хумберт^[1], помисли си тя, но не го каза на глас. Мона нямаше да схване литературната отпратка, но това, че Хана беше най-популярното момиче в „Роузууд Дей“, не значеше, че стои над четенето на книгите в летния списък, особено пък когато се излежаваше край басейна и нямаше какво да прави. А и „Лолита“ обещавахе да бъде доволно мръсничка.

Мона се извърна да проследи погледа ѝ и устните ѝ се извиха в палава усмивка.

— Би трябвало да му дадем храна за въображението.

— На три? — Кехлибарените очи на Хана проблеснаха.

Мона кимна. Едно, две... На три момичетата бавно повдигнаха подгъвите на и без това невъзможно късите си полички, разкривайки бельото си. Очите на дъртия мераклия буквално се оцъклиха и той неволно блъсна чашата с пино ноар, която се разля точно на чатала на панталоните му в цвят таки.

— Мамка му! — изруга мъжът сподавено и хукна към тоалетната.

— Супер — прихна Мона. Хвърлиха салфетките си върху недоядените салати и станаха да си ходят.

Бяха се сприятелили през лятото между осми и девети клас, когато и двете ги отрязаха на кастингите за мажоретки. Заклеха се догодина да влязат в отбора и за тази цел решиха да смъкнат тонове от

теглото си — за да бъдат и те сред сладураниите, които момчетата подхвърлят във въздуха. Но щом станаха стройни и готини, решиха, че мажоретството е отживелица и че отборът е пълен с нещастници, така че никога вече не се напънаха да стават част от него.

Оттогава Хана и Мона споделяха всичко — е, почти всичко. Хана не бе казала на приятелката си как е отслабнала толкова бързо — беше прекалено гадно, за да го обсъжда. Докато спазването на зверски диети бе похвално и секси, то в изплюскването на сто кила мазни, пържени в стара лой, за предпочитане пълнени със сирене боклуци, и последващото повръщане на цялата гнусотия в тоалетната нямаше нищо, ама нищо, с което да се изфукаш. Но тя така или иначе беше преодоляла този дребен лош навик, така че нямаше значение.

— Абе, на онзи май му стана — прошепна Мона, докато събираше списанията в купчинка. — Какво ли би казал Шон за това?

— Би се изсмял.

— О, едва ли.

Хана сви рамене.

— Защо пък не?

Мона пусна крива усмивчица.

— Да бе, вярно, да си показваш гащите на непознати върви идеално с клетвата за целомъдрие.

Хана заби поглед в полупрозрачния си лилав клин на Майкъл Корс. Клетвата за целомъдрие. Нейното невероятно популярно, убийствено секси гадже Шон Акърд — момчето, по което бе луда още от седми клас — се държеше особено напоследък. Наистина, винаги се проявяваше като истински американски бойскаут — беше доброволец в старческият дом и сервираше пуйка на бездомниците в Деня на благодарността, — но миналата вечер, когато той, Хана, Мона и още десетина души се бяха събрали в избата на Джим Фрийд и тайно пиеха „Корона“^[2], Шон стигна още по-далеч. Гордо бе обявил пред всички, че е подписал „клетва“ за целомъдрие и се е зарекъл да не прави секс преди брака. Новината ги зашемети толкова, че не можаха да я изкоментират.

— Той не говори сериозно — заяви Хана уверено. А и как би могъл? Група хлапета се включили в някаква тъпа подписка; тя беше убедена, че това е просто моментна мода, като пластмасовите гривни или пилатес.

— Смяташ ли? — захили се Мона и отметна дългия бретон от очите си. — Ще видим как ще се развият нещата на купона на Ноъл другия петък.

Хана изскърца със зъби. Мона май ѝ се подиграваше. Тя се изправи рязко и обяви:

— Ходи ми се на пазар.

— Какво ще кажеш за „Тифани“?

— Идеално.

* * *

Поеха през чисто новата луксозна част на мола, в която имаше бутици на „Бърбъри“, „Тифани“, „Гучи“ и „Коуч“, разнасяше се ароматът на последния парфюм на Майкъл Корс и бе пълно с момичета, придружени от красивите си майки. По време на един соло шопинг тур преди няколко седмици, Хана бе видяла някогашната си дружка Спенсър Хейстингс да влиза в новия „Кейт Спейд“ и си спомни как тя навремето правеше специални поръчки за по десетина найлонови чанти от Ню Йорк.

На Хана ѝ бе странно да знае такива подробности за някой, с когото вече не е приятелка. И докато наблюдаваше как Спенсър се разхожда между рафтовете с кожени чанти, тя се запита дали и другото момиче си мисли същото като нея: че новото крило на мола адски би допаднало на Али. Хана често си мислеше за нещата, които Алисън бе пропуснала — миналогодишната празнична клада, караоке-партито на Лорън Райън по случай шестнайсетия ѝ рожден ден в имението на техните, завръщането на модата на обувките с обли върхове, кожените държатели за айпод на „Шанел“... айподовете като цяло. И най-големият пропуск на Али! Преобразяването на Хана, естествено — това наистина беше страшно жалко. Понякога, когато се въртеше пред голямото огледало, си представяше, че Алисън седи зад нея и коментира дрехите ѝ както едно време. Боже, бе пропиляла толкова години, в които беше дебела задръстениячка, но сега нещата бяха толкова различни!

Двете с Мона влязоха в „Тифани“; беше пълно с хром, стъкло и бели лампички, чиято светлина правеше безупречните диаманти още

по-искрящи. Мона заразглежда витрините, след което вдигна вежди към Хана.

— Може би колие?

— Какво ще кажеш за гривничката?

— Перфектно.

Приблжиха се и се втренчиха в сребърната гривна с висулки, чиято закопчалка бе с форма на сърце.

— Страхотна е — издиша Мона.

— Интересува ли ви? — попита една елегантна възрастна продавачка.

— Ох, не знам — каза Хана.

— Ще ви подхожда. — Жената отключи сандъчето и бръкна да извади бижутото. — По всички списания я рекламират.

Хана сръчка Мона в ребрата.

— Ти я пробвай.

Мона я закопча около китката си.

— Наистина е красива.

Продавачката се обърна към друг клиент и тя изхлузи гривната, плъзгайки я в джоба си. Просто така.

Хана стисна устни за миг и помахна на друга продавачка, медено русо момиче с коралово червило.

— Може ли да пробвам онази гривна с овалните висулки?

— Разбира се! — момичето отключи витрината. — Аз имам същата, страхотна е.

— А обиците от комплекта?

— Сега ще ви ги извадя.

Мона бе приближила към диамантите. Хана държеше гривната и обиците. Общо струваха \$ 350. Изведнъж рояк от японки се скупчи около продавачката, всичките сочеха разни украшения. Хана огледа тавана за камери и вратите за детектори.

— О, Хана, ела да видиш! — повика я Мона.

Тя се спря. Времето затече по-бавно. Пъхна гривната на ръката си и придърпа ръкава си надолу. После пъхна обиците в портмонето си „Луи Вюитон“. Сърцето ѝ блъскаше лудо в гърдите. Това беше най-хубавата част от краденето: чувстваше се цялата изпълнена с живот.

Мона тикна ръката си с диамантен пръстен под носа ѝ.

— Не ми ли стои добре?

— Хайде. — Хана я стисна за рамото. — Дай да отидем в „Коуч“.

— Не искаш ли да пробваш? — Мона вечно се мотаеше, когато разбереше, че приятелката ѝ е свършила работата.

— Тц. Новата колекция портмонета ни зове.

Усещаше приятната тежест на гривната. Трябваше да се махне оттук преди онези японки да са се дръпнали от витрините. Продавачката дори не бе погледнала в нейната посока.

— Добре де — въздъхна Мона драматично и връчи пръстена, държейки го за камъка — нещо, което дори Хана знаеше, че не бива да се прави — обратно на продавачката. — Тези диаманти са прекалено малки. Съжалявам.

— Имаме и други — направи опит жената.

— Тръгвай — каза Хана и я повлече за ръката.

Сърцето ѝ биеше учестено, докато излизаха от „Тифани“. Висулките леко прозвънтяха на китката ѝ, но тя продължи да дърпа ръкава си надолу. Беше вече стара пушка в „занаята“ — отначало започна със сладкиши от Уауа, после мина на дискове от музикалния магазин, а накрая — на блузки от „Ралф Лорън“. Всеки път се чувстваше все по-важна и все по-лошо момиче. Затвори очи докато прекриваха прага, готова да чуе воя на алармите.

Но нищо не се случи. Бяха извън магазина.

Мона я стисна за ръката.

— И ти ли си взе?

— Много ясно. — Тя повдигна ръкава си. — И тях. — Откопча портмонето си и ѝ показа обиците.

— Стига бе! — Очите на Мона се разшириха.

Хана се подсмихна. Понякога беше толкова приятно да надминеш най-добрата си приятелка. Не искаше задоволството ѝ да бъде очевидно, затова побърза да се извърне. Отдалечи се от „Тифани“, като се заслушваше дали някой не е тръгнал да ги гони. Ала единственият шум бе бълбукането на фонтана и песента „Опа! Пак го направих“^[3].

О, да, направих го, помисли си Хана.

[1] Възрастният мъж, който се влюбва в малката Долорес в романа „Лолита“ на Владимир Набоков. — Б.пр. ↑

[2] Марка бира. — Б.пр. ↑

[3] „Oops! I Did It Again“ е хитът, с който Бритни Спийърс стана известна. — Б.пр. ↑

4. СПЕНСЪР ВЪРВИ ПО РЪБА

— Миличка, не бива да ядеш мидите с ръце. Не е възпитано.

Спенсър Хейстингс погледна майка си Вероника, която нервно прокарваше ръце през пепеляво русата си коса с перфектно изсветлени кичури.

— Съжалявам. — Спенсър посегна към невъзможно миниатюрната виличка за миди.

— Наистина не смятам, че Мелиса трябва да живее в градската къща с целия онзи прахоляк — обърна се госпожа Хейстингс към съпруга си, игнорирайки извинението.

Питър Хейстингс раздвижи раменете и врата си. Когато не практикуваше право, баща ѝ бясно караше велосипеда си из тесните улички на Роузууд, облечен с ярък колоездачески костюм, и гневно размахваше юмрук към бързо отминаващите коли. Това упражнение му бе спечелило хронично настинали рамене.

— А и шумотевицата! *Въобще* не си представям как ще учи — продължаваше госпожа Хейстингс.

Спенсър и родителите ѝ се намираха в „Мошулу“ ресторант на борда на един клипер^[1] във филаделфийското пристанище, и чакаха сестра ѝ Мелиса да се присъедини за вечеря. Щяха да празнуват — Мелиса бе завършила Ю Пен^[2] с една година по-рано и бе приета в бизнес-училище „Уортън“ към университета. Къщата в центъра на града беше в ремонт — подарък от родителите за Мелиса.

Само след два дни Спенсър щеше да започне единайсети клас в роузуудската гимназия и да се зарине в работа: предстояха ѝ пет курса за напреднали, състезания, организиране на благотворителни събития, списване на годишника, репетиции за часовете по актьорско майсторство, тренировки по хокей и спешно разпращане на кандидатстудентските документи — всеизвестно беше, че най-лесният път за прием във висшите училища от Бръшляновата лига беше през

летните лагери, които те организираха. Но имаше и едно нещо тази година, което Спенсър наистина чакаше с нетърпение: да се пренесе в бившата плевня зад семейното имение. Според техните това беше най-подходящото място за учебна подготовка — нали бе свършило прекрасна работа на Мелиса! Гр-р-р. Но все пак в този случай Спенсър се радваше, че ще поеме по стъпките на кака си, тъй като те водеха до спокойната, изпълнена със светлина къща за гости, където щеше да бъде далеч от родителите си и досадните им, вечно лаещи лабрадори.

Сестрите водеха тихо, но отдавнашно съперничество и Спенсър вечно бе губещата: в началното училище Спенсър четири пъти спечели наградата за най-добра физическа форма; Мелиса я беше печелила пет пъти. Спенсър се класира втора на викторината по география в седми клас; Мелиса бе станала първа. Спенсър беше част от колектива, който подготвяше годишника, участваше във всички училищни пиеси, а наред с това бе записала и пет курса за напреднали тази година; Мелиса бе направила всичко това една година по-рано, а в допълнение работеше в конефермата на майка им и тренираше за благотворителния филанделфийски маратон, средствата, от който щяха да отидат за изследвания за левкемия. Колкото и висок да беше успехът на Спенсър, с колкото и извънкласни занятия да препълваше програмата си, тя така и не успяваше да догони абсолютното съвършенство на Мелиса.

Спенсър взе поредната мида с пръсти и я тикна в устата си. Баща ѝ обожаваше този ресторант с неговата ламперия от тъмно дърво, меки ориенталски килими и упойващата миризма на масло, червено вино и солен морски въздух. Седнал между мачтите и платната, човек се чувстваше готов да се метне през борда в изумрудените води на пристанището. Спенсър зарея поглед отвъд реката към големия аквариум в Кемдън, Ню Джърси. Една голяма празнична яхта, украсена с коледни лампички, грациозно ги задмина. Някой изстреля жълт фойерверк от предната палуба. На яхтата очевидно се веселяха далеч повече, отколкото тук.

— Как се казваше приятелят на Мелиса? — сбърчи вежди майка ѝ.

— Мисля, че беше Рен — каза Спенсър. И добави наум, *Подходящо име за някой чироз.*

— Тя ми каза, че учел за лекар — примираше от възхита госпожа Хейстингс. — В Ю Пен!

— Естествено — напевно отвърна Спенсър. Захапа силно някаква мидена черупка и присви очи. Мелиса щеше да им доведе двумесечното си гадже. Семейството още не го познаваше, но на Спенсър ѝ бе лесно да си го представи: всички приятели на Мелиса бяха едно към едно — красиви, сякаш правени по калъп за манекени, любезни, играеха голф. Сестра ѝ не притежаваше грам креативност и очевидно търсеше същата предвидимост и у гаджетата си.

— Мамо! — прозвуча познат глас иззад Спенсър.

Мелиса заобиколи масата и дари родителите си с по една звучна целувка. Външността ѝ не се бе променила от ученическите години: пепелнорусата ѝ коса бе подстригана на педантична черта до брадичката, не носеше грим, ако не броим лекия фон дьо тен, и бе облечена в старомодна жълта рокля с квадратно деколте, бледорозова жилетка с перлени копчета и ниски обувки.

— Съкровище! — изчурулика майка им.

— Мамо, татко, това е Рен. — Мелиса побутна някого пред себе си.

Спенсър се постара ченето ѝ да не увисне. В Рен нямаше нищо чирозообразно, манекенски красиво и скучновато. Беше висок и строен, и носеше страхотна риза на Томас Пинк. Черната му коса бе оформена в дълга, шикозно-небрежна прическа. Имаше красива кожа, високи скули и бадемовидни очи.

Рен се ръкува с родителите ѝ и зае мястото си на масата. Мелиса попита майка им нещо относно сметката на водопроводчика, а Спенсър чакаше да я представят. Рен се преструваше на дълбоко заинтригуван от една голяма чаша за вино.

— Аз съм Спенсър — каза тя накрая. Чудеше се дали дъхът ѝ мирише на миди. — Другата дъщеря. — Кимна към отсрещната страна на масата. — Онази, която крият в килера.

— О! — усмихна се той широко. — Приятно ми е.

Това британски акцент ли беше?

— Не е ли малко странно, че още не са те помолили да разкажеш нещо за себе си? — Спенсър махна с ръка към родителите си. В момента те и сестра ѝ оживено разговаряха за доставчици и за най-подходящата дървесина за пода на дневната.

Рен сви рамене и промърмори:

— Има такъв момент. — После ѝ намигна.

Внезапно Мелиса сграбчи ръката му.

— О, виждам, че сте се запознали — изгука тя.

— Да. — Той се усмихна. — Не ми каза, че имаш сестра.

Естествено, че не беше му казала.

— Е, Мелиса — поде госпожа Хейстингс. — Ние с татко ти обмисляхме къде да се настаниш, докато траят ремонтите. Току-що ми хрумна нещо. Защо не дойдеш в Роузууд да поживееш с нас няколко месеца? Ще хващаш влака до Пен; знаеш колко хора го правят.

Мелиса сбърчи нос. *Кажу не, моля те кажу не*, повтаряше Спенсър наум.

— Ами... — Мелиса оправи коланчето на жълтата си рокля. Колкото повече Спенсър я гледаше, толкова повече ѝ се струваше, че цветът придава на сестра ѝ болнав вид. Мелиса погледна Рен. — Работата е там, че... Ние с Рен смятаме да се преместим в къщата в града... заедно.

— О! — майка ѝ се усмихна и на двамата. — Добре тогава... Предполагам, че Рен също може да остане с нас... Ти какво мислиш, Питър?

Спенсър трябваше да притисне гърди, за да не ѝ изхвъркне сърцето. Нанасяха се *заедно*? Сестра ѝ определено беше куражлийка. Можеше да си представи какво щеше да я сполети, ако тя пуснеше такава бомба! Майка ѝ наистина щеше да я прати да живее в килера — или по-скоро в конюшната.

— Според мен идеята е чудесна — заяви баща ѝ. *Невероятно!* — Ще ви бъде тихо и спокойно. Майка ти по цял ден се занимава с конете, а Спенсър, естествено, е на училище.

— Учиш? — вдигна вежди Рен. — Къде?

— Тя е гимназистка — намеси се Мелинда. Измери Спенсър с дълъг поглед, сякаш я преценяваше: от прилепналата ѝ рокля „Лакост“ в цвят екрю, през тъмнорусата ѝ вълниста коса, та до обиците с двукаратови диаманти. — В същото училище, което посещавах и аз. Не съм те питала, Спенс — ти ли си отговорник на класа тази година?

— Заместник-отговорник — смотолеви Спенсър. *Просто нямаше* начин Мелиса да не знае отговора.

— О, сигурно си много щастлива, че така се е получило!

— Не — отвърна Спенсър с равен тон. Беше се състезавала за позицията миналата пролет, но не успя да спечели, така че се наложи

да се задоволи с второто място. Мразеше да губи, независимо за какво ставаше дума.

Мелиса поклати глава.

— Не разбираш от какво си се отървала, Спенс — това е *тооолкова* много работа! Когато аз бях отговорник, почти не ми оставаше време за друго!

— И без това си доста натоварена, Спенсър — каза госпожа Хейстингс. — Годишника, хокея...

— Пък и, Спенс, може да наследиш отговорника... ако умре — намигна ѝ Мелиса, сякаш си имаха някаква тяхна си шега, което не беше така.

Мелиса се обърна към техните.

— Мамо, току-що ме осени страхотна идея. Какво ще кажете аз и Рен да се настаним в плевнята? Така няма да ви дотежим.

Спенсър се почувства все едно някой я беше изритал в корема.
Плевнята?

Госпожа Хейстингс потупа съвършено начервените си устни с дългия си показалец с френски маникюр.

— Хммм — започна тя и се обърна колебливо към по-малката си дъщеря. — Ще можеш ли да почакаш няколко месеца, скъпа? След това плевнята е изцяло твоя.

— О! — Мелиса остави вилицата си. — Не знаех, че ще се местиш там, Спенс! Не искам да създавам усложнения...

— Всичко е наред — прекъсна я Спенсър бързо и отпи яка глътка от чашата си с ледена вода. Не искаше да избухва пред родителите си и съвършената Мелиса. — Мога да почакам.

— Наистина? — попита сладко Мелиса. — Толкова си мила!

Майка им стисна ръката на Спенсър със своите хладни тънки пръсти и просия.

— *Знаех си*, че ще проявиш разбиране!

— Ще ме извините ли? — Спенсър замаяно бутна стола си назад и се изправи. — Веднага се връщам. — Тя закричи по дървената палуба, спусна се по покритите с килим стъпала и излезе през главния вход. Имаше нужда да усети твърда земя под краката си.

Откъм крайбрежната алея хоризонтът блещукаше със стотици светлини. Спенсър се отпусна на една пейка и започна с йогийско дишане. После измъкна портмонето от чантата си и се зае да си

подрежда парите. Сложи всички банкноти с холографската лента от една и съща страна и ги нареди в азбучен ред според дългите комбинации от букви и цифри, изписани със зелено по краищата. Това винаги я успокояваше. Когато свърши, тя вдигна поглед към палубата на кораба. Родителите ѝ бяха седнали с лице към реката, тъй че нямаше как да я видят. Разрови се в чантата си за пакета „Марлборо“ за спешни случаи и запали цигара.

Дърпаше от фаса ожесточено и ядно. Да се натресе в плевнята вместо нея само по себе си беше адски долно, но да го направи толкова учтиво — е, да, това бе точно в стила на Мелиса, винаги любезна отвън, но отвратителна вътрешно. И никой не забелязваше, освен Спенсър!

Беше успяла да си отмъсти на сестра си само веднъж, няколко седмици преди да завърши седми клас. Една вечер Мелиса и гаджето ѝ Йън Томас учеха за класно. Когато Йън си тръгна, Спенсър го причака край колата му, паркирана зад боровете. Бе искала просто да пофлиртува — грехота беше толкова момче да хаби сексапила си по обикновената ѝ, скучна сестра — затова леко го шляпна зад врата за довиждане. Но когато той я притисна към вратата на колата, не се отдръпна. Спряха да се целуват чак когато алармата му се разпищя.

Когато разказа на Алисън, тя заяви, че Спенсър е постъпила отвратително и че трябва да признае на Мелиса. Спенсър заподозря, че Али просто ѝ завижда, понеже цяла година се бяха състезавали коя ще се забие с повече батковци, а целувката с Йън ѝ даваше преднина.

Спенсър рязко си пое дъх. Мразеше да ѝ се напомня за този период от живота ѝ. Но някогашната къща на Дилорентис беше точно до тяхната, а един от прозорците на спалнята на Алисън гледаше към тази на Спенсър — беше все едно Али я преследваше денем и нощем. Само трябваше да погледне през стъклото и — ето я Али от седми клас, окачваща униформата си от младежкия отбор така, че Спенсър да може да я види, или клюкарстваща по мобилния си телефон.

На Спенсър ѝ се щеше да вярва, че се е променила много за тези години. Четирите дружки се бяха държали толкова гадно — най-вече Алисън, но не само тя. А най-лошият от всички спомени беше за онова... онова с Джена. Само при мисълта Спенсър се почувства толкова ужасно, че за милиарден път пожела да го изтрие от

съзнанието си, както бяха направили във филма „Блясъкът на чистия ум“^[3].

— Нали знаеш, че не е хубаво да пушиш.

Тя се обърна и видя Рен. Изгледа го изненадано.

— Какво... какво правиш тук?

— Ами, те... — Той сви и разпусна пръсти като държеше ръцете си една срещу друга, имитирайки зейнали усти. — Пък и имам съобщение. — Сякаш за доказателство извади пейджъра си.

— Ясно — кимна Спенсър. — Нещо от болницата ли? Чух, че си голям лекар.

— Всъщност не бих казал, едва в първи курс съм в медицинското училище — вдигна той рамене и посочи цигарата ѝ. — Имаш ли нещо против да я споделим?

Спенсър сухо се усмихна.

— Не ми ли каза току-що да не пуша? — каза тя, докато му я подаваше.

— Така ли съм направил? — Рен всмука дълбоко. — Добре ли си?

— Нищо ми няма. — Не се канеше да разисква въпроса с новоизлюпеното гадже на сестра си, което ѝ бе откраднало плевнята изпод носа. — Та откъде каза, че си?

— Северен Лондон. Но баща ми е кореец. Преместил се в Англия, за да учи в Оксфорд и в крайна сметка останал. Всички ме питат за това.

— О, аз нямаше да те питам, — отвърна Спенсър, въпреки че ѝ беше минало през ума. — Как се запознахте с такава?

— В кафе „Старбъкс“ — отвърна той. — Тя се редеше на опашката пред мен.

— О — промълви Спенсър. Колко изумително тъпо.

— Купуваше си лате — продължи Рен и подритна каменния паваж.

— Аха. — Спенсър въртеше в ръце кутията от цигарите.

— Случи се преди няколко месеца. — Той жадно дръпна от фасата, ръката му трепереше леко, а очите му се стрелкаха наоколо. — Харесах я още преди да ѝ подарят къщата.

— Разбирам. — Помисли си, че изглежда малко нервен. Може би се притесняваше заради срещата с родителите ѝ. А може би

предстоящото преместване заедно с Мелиса го тревожеше? Ако Спенсър беше момче и ѝ се налагаше да заживее с Мелиса, щеше да се хвърли от най-високата мачта на „Мошулу“ с вързани ръце и крака.

Той ѝ върна цигарата.

— Надявам се, че не е проблем, че ще остана у вас.

— Хм, не. Все тая.

Рен облиза устни.

— Може да успея да ти помогна да се пребориш с пристрастеността към пушенето.

Спенсър се скова.

— Не съм пристрастена.

— Не си, как иначе — усмихна се той шеговито.

Спенсър решително тръсна глава.

— Наистина, никога не бих позволила да се случи! — И беше истина: Спенсър ненавиждаше да се чувства извън контрол.

Рен се усмихна.

— Определено звучиш като човек, който знае какво върши.

— Така е.

— Във всичко ли? — попита Рен, а очите му блестяха.

В лекия, закачлив маниер, с който го каза, имаше нещо, което накара Спенсър да се почувства особено. Нима... флиртуваха? Те размениха дълъг поглед, докато една шумна група, която слезе от празничната яхта, не прекъсна момента. Спенсър сведе очи.

— Е, смяташ ли, че стана време да се връщаме? — попита той.

Тя се поколеба и огледа улицата, пълна с таксите, които можеха да ги отведат, където пожелаят. Почти ѝ се искаше да помоли Рен да се качат в някое от тях и да отидат на бейзбол мач в парка „Ситизънс Банк“, да ядат хотдог, да окуражават играчите с викове и заедно да броят колко страйкаута ще пропусне новият играч на „Филис“. Можеше да използват ложата на баща ѝ. Беше сигурна, че ще му хареса. Защо да се връщат, когато семейството ѝ щеше да продължи да ги игнорира? Едно такси спря на светофара само на няколко метра от тях. Тя го погледна, а после премести поглед върху Рен.

Но не, това щеше да е грешка. А и кой щеше да поеме поста на отговорника, ако той умреше, а тя бъдеше убита от собствената си сестричка?

— След теб — каза Спенсър и задържа вратата на ресторанта.

[1] Голям платноходен кораб. — Б.пр. ↑

[2] Съкратено название на Пенсилванския университет, престижно учебно заведение от Бръшляновата лига. — Б.пр. ↑

[3] Реж. Мишел Гондри, участват Джим Кери, Кейт Уинслет и др. — Б.пр. ↑

5. НАЧАЛО И ФИЦ

— Ей, финландката!

Във вторник, първия учебен ден, Ариа отиваше на училище за часа по английски. Обърна се и видя Ноъл Кан, облечен в униформената си жилетка и вратовръзка, да тича към нея.

— Здравсти — кимна Ариа и продължи да върви.

— Онзи ден не остана на тренировката — каза Ноъл, когато се изравни с нея.

— Ти да не очакваше да седна да ви гледам? — вдигна вежди тя. Той леко се изчерви.

— Хм, всъщност да. Разбихме ги! Вкарах три гола.

— Браво на теб — отбеляза Ариа, пращайки разговора в задънена улица. Какво очакваше той от нея, да ахка от възторг може би?

Тя стигна до коридора, по който бе вървяла в не един лош сън, докато живееше в Исландия. Над главата ѝ се извисяваха същите сводести, боядисани в бяло тавани, прилични на яйчени черупки. Краката ѝ стъпваха по същия дървен под, който трябваше да имитира някакъв фермерски уют. От дясната ѝ страна се редяха обичайните фотографии на подпухнали бивши възпитаници на гимназията, а вляво бяха нелепите метални шкафчета. Дори високоговорителите продължаваха да бълват същата до болка позната мелодия като едно време — *Увертюра 1812*: в междучасията се пускаше „стимулираща ума“ музика. Край нея се нижеха същите хора, които тя познаваше откак се помни... и до един я зяпаха.

Ариа наведе глава. Преди да се премести в Исландия в началото на осми клас, последния път, когато я видяха в Роузууд бе, когато представляваше част от сломената от мъка групичка момичета, чиято най-добра приятелка бе изчезнала шокиращо. По онова време, където и да отидеше, чуваше как хората си шушукат за нея.

Сега се чувстваше... странно. Донякъде бе все едно, че Али все още е наоколо. Въздухът замря в гърдите ѝ, когато мерна една руса опашка да завива зад ъгъла по посока на салона по физическо. И когато тя на свой ред сви край кабинета по изобразително изкуство, където двете с Али се срещаха в паузите между часовете да клюкарстват, Ариа почти чу гласа на приятелката си: „Хей, виж кой е тук!“. Притисна челото си с длан да провери дали няма температура.

— По какво ти е първият час? — поинтересува се Ноъл, който продължаваше да крачи редом с нея.

Тя го изгледа изненадано, а после извади програмата си.

— По английски.

— И моят! Господин Фиц?

— Аха — промърмори тя. — Свестен ли е?

— Нямам представа. Нов е. Обаче чух, че бил стипендиант на Фулбрайт.

Ариа го изгледа подозрително. Откога Ноъл Кан се интересуваше от квалификацията на учителите? Забеляза някакво момиче, което стоеше пред вратата на кабинета по английски. Изглеждаше ѝ едновременно позната и чужда. Мацката имаше тяло на модел, дълга червеникаво кестенява коса и носеше подгънатата плисирана поличка с емблемата на „Роузууд Дей“, лилави обувки на гигантски платформи и гривна на „Тифани“.

Сърцето на Ариа заби по-бързо. Беше се питала какво ще е да срещне отново старите си приятелки, и ето, че сега ѝ предстоеше да разбере — това бе Хана. Какво, по дяволите, се беше случило с нея?!

— Хей — тихо каза Ариа.

Хана се обърна и я измери от глава до пети: от дългата ѝ етажирана прическа, през бялата униформена пола и невзрачните тенекиени гривнички, та чак до кафявите поизносени ботуши с връзки. По лицето ѝ премина сянка на недоумение, но после тя се усмихна.

— Боже мой! — Поне гласът ѝ си бе останал все така писклив. — Как мина... къде беше? В Чехословакия?

— Ммм, да. — Достатъчно близо.

— Много яко! — Хана се усмихна сковано.

— Кирстен изглежда сякаш тъкмо се е върнала от Саут Бийч! — прекъсна ги някакво момиче. Ариа завъртя глава по посока на гласа. Мона Вандерваал? Последния път, когато я видя, Мона имаше хиляди

плитчици по главата си и бе възседнала скутер, а сега изглеждаше по-страхотно и от Хана.

— Абсолютно — съгласи се Хана. След което оправдателно сви рамене и отново се обърна към Ариа и Ноъл, който *продължаваше* да стои там: — Ще ни извините ли?

Ариа се насочи към стаята и се тръшна на първия свободен чин, който ѝ попадна пред очите. Скръсти ръце върху маса и отпусна глава, дишайки тежко и дълбоко.

„*Адът, това са другите*“, промърмори тя под нос. Това бе любимият ѝ цитат от френския философ Жан-Пол Сартр и отлично описваше атмосферата в Роузууд.

Залюля се напред-назад на стола си, неспособна да седи неподвижно. Имаше само един светъл лъч, който я караше да се чувства по-добре — споменът за Езра, момчето, което бе срещнала в „Снукърс“. Той я беше последвал в тоалетната, бе взел лицето ѝ в ръце и после я целуна. Устите им си пасваха съвършено — не си бяха сблъскали зъбите нито веднъж. Ръцете му кръжаха по гърба ѝ, по корема, по бедрата. Помежду им имаше такава връзка. И да, добре, някои хора биха казали, че става дума просто за физическо привличане, но Ариа знаеше, че е нещо повече.

До такава степен бе обладана от тази мисъл, че миналата нощ не можа да заспи и написа хайку, посветено на Езра, в което изля чувствата си — хайкуто бе любимата ѝ поетическа форма. След това, доволна от резултата, го бе изпратила на номера, който Езра ѝ беше дал.

Ариа пусна изтерзана въздишка и се огледа из класната стая. Миришеше на книги и на почистващ препарат. Огромните четирикрилни прозорци гледаха към южната ливада и към зелените хълмове зад нея. Няколко дървета бяха започнали да се обагрят в оранжево и златисто. До дъската имаше голям плакат с цитати от Шекспир, до който някой бе надраскал **ГАДНЯРИТЕ ПОД НОЖА**. Домакинката явно се беше опитала да изтрие надписа, но се беше отказала по средата.

Дали изглеждаше отчаяно да пише на Езра в два и половина през нощта? Все още не бе получила отговор. Тя бръкна в чантата си за телефона и го извади. На екранчето бе изписано: **НОВО СЪОБЩЕНИЕ**. В стомаха ѝ запърхаха пеперуди. Почувства се

едновременно облекчена, развълнувана и неспокойна. Но докато натискаше бутона Прочети, един глас я прекъсна:

— Извинете, не можете да ползвате мобилните си телефони в час.

Ариа покри телефона си с ръце и вдигна очи. Мъжът, който бе казал това — най-вероятно новият учител, — стоеше с гръб към класа и пишеше по дъската с тебешира: *господин Фиц*. Държеше някакъв лист със знака на гимназията. Доколкото можеше да се прецени, изглеждаше млад. Няколко момичета го измериха с одобрителни погледи, а Хана дори подсвирна.

— Знам, че съм нов — продължи той, изписвайки *Курс по английски език за напреднали* под името си, — но от канцеларията ми връчиха този лист, в който са описани правилата във връзка с джиесемите. — Учителят се обърна. Листът се изплъзна от ръката му и полека кацна на пода.

Устата на Ариа пресъхна. Пред класа стоеше Езра от бара. Езра, получателят на нейното хайку. Нейният Езра, строен и божествен в роуззудската учителска униформа, с грижливо сресана коса, със закопчана риза и кожена папка с лекции под мишница. И който току-що бе изписал на дъската *Господин Фиц, Курс по английски език за напреднали*.

Той се взираше в нея и цветът бавно се оттегляше от бузите му.

— По дяволите!

Целият клас се обърна, за да види кого гледа новият учител. Ариа нямаше желание да среща погледите им, затова сведе очи към новото съобщение на телефона си.

„Ариа: Изненада! Чудя се как ли би коментирала твоята плюшена кукла...

А.“

По дяволите, наистина.

6. И ЕМИЛИ Е ФРАНЦУЗОЙКА!

Във вторник следобед Емили стоеше пред своето металното зелено шкафче, след като последният звънец за деня беше бил. На вратичката му още стояха лепенките от миналата година — Плуване, САЩ; Лив Тайлър в ролята на елфа Арвен; магнит за хладилник. Гаджето ѝ Бен се приближи към нея.

— Искаш ли да се отбием в Уауа? — попита той. Униформената риза висеше свободно върху стройното му мускулесто тяло, а русолявата му коса бе леко разбъркана.

— Не ми се ходи. — Тренировките им започваха в три и половина, затова плувците обикновено пращаха някого до магазина, за да си получат студените чайове, чипса и т.н., преди да са преплували един милион дължини.

Няколко момчета се спряха да кажат чао на Бен на път за паркинга. Спенсър Хейстингс, която миналата година беше в един и същи курс по история с Бен, помахаша с ръка. Емили отговори на поздравата, преди да си даде сметка, че Спенсър не гледа нея. Трудно бе да повярва, че след всичко, през което бяха минали заедно и след всички тайни, които бяха споделили, сега се държаха като непознати.

Когато отново останаха сами, Бен се обърна към нея и сбърчи вежди.

— Облякла си си якето. Няма ли да тренираш?

— Хм. — Емили затвори шкафчето си и го заключи. — Нали се сещаш за момичето, което развеждах насам-натам днес? Ще я изпратя до тях, нали е тук за първи ден...

Той се подсмихна.

— Каква си ми сладурана! Родителите на кандидат-студентите плащат за разходките в университета, а ти го правиш безплатно.

— Стига де. — Емили се усмихна неловко. — Става дума за десетминутна разходка.

Бен я погледна и закима усърдно.

— Какво? Просто се опитвам да се държа добре!

— Супер — каза той и се усмихна. После отмести очи от нея, за да помахна на Кейси Киршнър, капитанът на мъжкия отбор по борба.

Мая се появи минутка, след като Бен бе се отправил към паркинга по страничните стълби. Носеше бяло дънково яке над униформата и беше обута с чехли на „Оукли“. Ноктите на краката ѝ бяха лакирани.

— Ехо! — поздрави тя Емили с усмивка.

— Хей, ти вече си тук. — Емили се опита да прозвучи ведро, но вътрешно се чувстваше някак неудобно. Може би все пак трябваше да отиде на тренировката с Бен. Щеше ли да е странно да изпрати Мая до тях и после да се върне?

— Готови ли сме?

Момичетата поеха през училищния кампус, който всъщност представляваше няколко много стари тухлени сгради на една виеща се уличка. Имаше дори готическа часовникова кула, която звънко отброяваше часа. По-рано днес Емили бе показала на Мая стандартните за всяко частно училище неща наред с интересните, които обикновено откриваш сам — например опасната дамска тоалетна на първия етаж, която понякога изригваше като гейзер, тайното място на хълма, където учениците отиваха, когато бягаха от час по физическо (не че Емили би го направила) и единствената машина в училището, от която можеше да се купи ванилова кола — любимата ѝ. Успяха дори да си създадат своя шега, само между тях двете, за строгата манекенка, която сякаш имаше трън в гащите, снимана на плакатите против тютюнопушенето пред кабинета на сестрата. Хубаво беше отново да се шегуваш така.

Сега, докато прекосяваха една неизползвана царевична нива, за да стигнат до къщата на Мая, Емили буквално поглъщаше всяка черта от лицето ѝ, от чипото носле през кожата с цвят на кафе до начина, по който синджирчето не стоеше точно по врата ѝ. Ръцете им постоянно се сблъскваха, докато крачеха отривисто.

— Тук е толкова различно — казваше Мая, душейки въздуха. — Мирише на боров ароматизатор! — Тя си свали якето и нави ръкавите на ризата си.

Емили си оправи косата, като тайно ѝ се искаше да бе тъмна и вълниста като на Мая вместо изтощена, в някакъв зеленеещ оттенък на

червеникаво русо. На всичкото отгоре се чувстваше леко виновна, че тялото ѝ, макар силно и мускулесто, не беше така стройно както преди. Обикновено не усещаше недостатъците си толкова остро, дори когато бе облечена с костюма си за плуване, с който практически беше като гола.

— Всеки здравата се е задълбал в нещо — продължаваше Мая. — Като онова момиче Сара, което е в същия курс по физика като мен. Тя се опитва да създаде група и ме покани да участвам!

— Сериозно? На какво свириш?

— На китара. Татко ме научи. В интерес на истината, брат ми е много по-добър, ама карай.

— Леле! — възкликна Емили. — Много яко!

— Боже мой! — Мая сграбчи ръката ѝ. Емили се стегна за секунда, но после се успокои. — И ти трябва да се присъединиш! Представяш ли си колко весело ще бъде? Сара каза, че ще репетираме три пъти седмично след часовете. Тя е на бас-китарата.

— Но аз мога само на флейта — смотолеви Емили и си даде сметка, че звучи като Йори от „Мечо Пух“.

— Флейтата ще е идеална! — Мая плесна с ръце. — И барабани! Емили въздъхна.

— Наистина няма как. На плуване съм кажи-речи всеки ден.

— Хммм... Не можеш ли да пропуснеш някой път? Бас държа, че ще си страшна на барабаните.

— Нашите биха ме убили. — Тя наклони глава и се загледа в стария железопътен мост над тях. Влаковете вече не се движеха по него, затова сега той се бе превърнал в основно скривалище, където хлапетата ходеха да пият тайно от родителите си.

— Защо? Какво толкова?

Емили замълча. Какво трябваше да каже? Че родителите ѝ очакват да продължи да плува, защото скаутите от Станфорд вече следят прогреса на Каролин? Че батко Джейк и кака Бет сега тренираха към Университета в Аризона? Че нещо по-малко от стипендия за плуване в някой колеж за генийчета ще се възприеме като семеен провал? Мая не се страхуваше да пуши трева, докато техните пазаруваха. Родителите на Емили обаче бяха прототип на стари, консервативни, властни обитатели на предградията от източното крайбрежие. Такива си бяха. Но все пак.

— Този път към къщи е по-кратък. — Емили махна към ливадата на голямата къща в колониален стил от срещнатата страна на улицата, през която тя и приятелките ѝ минаваха зимно време, за да стигнат по-бързо до дома на Али.

Те нагазиха в тревата, отбягвайки умело пръскачката, която поливаше хортензиите. Докато се провираха между ниските листнати клони към задния двор на Мая, Емили изведнъж спря. От устните ѝ се откъсна тих, гърлен стон.

Не бе стъпвала в този двор — стария двор на Али — от толкова отдавна. Там, в другия край на ливадата, се намиреше тиковата маса, на която тя и Али бяха изиграли безброй игри на макао^[1]. Отсреща светлееше и мястото с утъпканата трева, където бяха включвали дискмена на Али на тонколоники и бяха организирали денс-партита. Вляво се извисяваше познатият възлест дъб. Дървената къщичка в клоните му я нямаше, но в кората на ствола все още се четяха инициалите *ЕФ + АД* — Емили Фийлдс и Алисън Дилорентис. Лицето ѝ се обля в руменина. По онова време Емили и сама не знаеше защо дълбае имената им; просто бе искала да покаже на Али колко много се радва, че са приятелки.

Мая, която я бе задминала доста, я погледна през рамо.

— Ей, добре ли си?

Емили пхна ръце в джобовете на якето си. За секунда ѝ мина през ум да разкаже всичко за Али. Но едно колибри изпърха край нея и тя изведнъж загуби смелост.

— Нищо ми няма.

— Ще влезеш ли? — предложи Мая.

— Не... Аз... Аз трябва да се върна в училище — промълви Емили. — Тренировка по плуване.

— О! — Мая наклони глава. — Нямахте нужда да вървиш с мен дотук, глупаче.

— Знам, но не исках да се загубиш.

— Такава си ми сладурана! — Емили се зачуди какво точно има предвид Мая под *сладурана*. Може би беше типично обръщение в Калифорния? — Е, добре, приятно плуване тогава. И благодаря, че се разхождаш с мен цял ден.

— Няма проблеми. — Емили пристъпи напред и телата им се притиснаха в прегръдка.

— Ммм — въздъхна Мая и я притисна по-силно. Момичетата отстъпиха назад и се ухилиха. После Мая се наведе и целуна Емили по двете бузи. — Мляс, мляс! Като французойките!

— Ами тогава и аз ще съм французойка — засмя се Емили и забрави за Али за миг. — Мляс! — И целуна Мая по гладката лява буза.

Тогава Мая я целуна отново, по дясната буза, само че една идея по-близо до устата. И този път нямаше мляс.

Дъхът на Мая миришеше на бананова дъвка. Емили отскочи назад и хвана чантата с плувния си екип миг преди да се изплъзне от рамото ѝ. Когато отново вдигна очи, Мая се усмихваше широко.

— Ще се видим — махна ѝ тя. — Разбий ги!

* * *

След тренировката Емили грижливо сгъна кърпата си и я прибра в чантата. Целият следобед бе минал ужасно. След като Мая се прибра, Емили бе тичала към училище, като че ли това можеше да сложи ред в обърканите ѝ чувства. Когато най-сетне се плъзна във водата и заплува дължина след дължина, пред очите ѝ продължаваха да се мерзелят буквите, изрязани в кората на онова дърво. Когато треньорката изсвири пронизително и започнаха да упражняват старт и обръщане, тя подушваше дъвката на Мая и чуваше сърдечния ѝ заразителен смях. Докато стоеше пред шкафчето, си даде сметка, че два пъти си е измила косата с шампоан. Повечето момичета обикновено престояваха в общата баня по-дълго, за да поклюкарстват, но Емили бе прекалено разсеяна, за да се присъедини към тях.

Пресегна се към тениската и дънките си, които седяха прилежно сгънати на етажерката в шкафчето ѝ и някаква бележка изхвърча оттам. Името на Емили бе написано отгоре с прост, непознат почерк. Тя я вдигна от студения мокър под.

„Хей, Ем,
Хлип-хлип! Заменена съм! Ти си намери друга
приятелка, която да целуваш!

А.“

Тя сви пръстите на краката си и сбръчка изтривалката под тях. За миг бе престанала да диша. Озърна се. Никой не гледаше към нея.

Истинско ли бе това?

Емили се вторачи в бележката и се опита да мисли рационално. Двете с Мая бяха на открито, но наоколо не бе имало жива душа.

А и... Заменена съм? Друга приятелка, която да целуваш? Ръцете ѝ се разтрепериха. Отново погледна подписа. Смехът на другите момичета отекваше в стените.

Емили бе целувала само едно друго момиче. Случи се два дни преди да издълбае инициалите им в кората на онзи дъб и само седмица и половина преди края на седми клас.

Алисън.

[1] Вид игра с карти. Б.пр. ↑

7.

СПЕНСЪР ИМА СТЕГНАТ ДЕЛТОВИДЕН МУСКУЛ

— Виж му задника!

— Млъквай! — Спенсър цапна приятелката си Кирстен Кулън по коленката със стика си за хокей. Трябваше да упражняват техники на защита, но двете — както и целия отбор — бяха по-заети с това да оглеждат новия помощник-треньор. А той беше Йън Томас, ни повече, ни по-малко.

Кожата на Спенсър бе настръхнала от адреналина. И как иначе — помнеше, че Мелиса бе споменала, че се е преместил в Калифорния. Но от друга страна доста хора неочаквано се връщаха в Роузууд.

— Сестра ти е луда да скъса с него — поклати глава Кирстен. — Страшен е!

— Шшшт! — изхриптя Спенсър, кикотейки се.

— Плюс това, сестра ми не е късала с него. Той скъса с нея.

Прозвуча писъкът на трениорската свирка.

— Размърдайте се! — викна им Йън и се затича към тях. Тя се наведе да си завърже обувката, уж че не й пукаше. Усети погледа му върху себе си. — Спенсър? Спенсър Хейстингс?

Тя се изправи бавно.

— О... Йън, нали така?

Усмивката му бе толкова широка, че Спенсър почти се учуди, че бузите му не са се сцепили. Изражението му все още казваше „ще наследя компанията на татко на двайсет и пет“, но сега косата му бе малко по-дълга и разрошена.

— Много си пораснала! — възкликна той.

— Сигурно. — Тя сви рамене.

Йън се почеса по врата.

— Как е сестра ти?

— Хм, добре е. Взе две години за една и завърши по-рано. Сега ще ходи в „Уортън“.

Той наклони глава.

— Гаджетата ѝ все още ли ти налитат?

Ченето на Спенсър увисна. Преди да успее да отговори, госпожа Кембъл, главният треньор, изсвири и махна на Йън да отиде при нея.

Кирстен я стисна за ръката в секундата, в която той се обърна.

— Забила си се с него, нали?

— *Млъкни*, ти казах! — сопна се Спенсър.

Докато тичаше към централното поле, Йън им хвърли поглед през рамо. Спенсър си пое въздух и се наведе да си провери наколениката. Не искаше той да разбере, че го е зяпала.

Докато стана време да се прибере от тренировката, всяка част от тялото я болеше — от задника до раменете, даже и пръстчетата на краката. Беше прекарала цялото лято в организиране на комитети, учене на думи за САТ^[1] и подготовка за ролите в три различни пиеси в Мюзли, местния театър — на Джийн в „Разцветът на мис Джийн Броуди“^[2], на Емили в „Нашият град“^[3] и на Офелия в „Хамлет“. Тази натоварена програма не ѝ бе позволила да се поддържа в идеална форма за състезанията по хокей и сега този факт беше особено осезаем.

Единственото, за което мечтаеше в момента, бе да излази стълбите, да се тръшне на леглото и да не мисли за утре, за поредния свръхамбициозен ден, в който отново щеше да надскача себе си: закуска във френския клуб, прочит на сутрешните съобщения, пет курса за напреднали, репетиции с театралната трупа, бърза поява в комитета, отговарящ за годишника и поредната изтощителна хокейна тренировка с Йън.

Тя отключи пощенската кутия в дъното на алеята към къщата им с надеждата, че е получила вече резултатите от приемните изпити. Трябваше да пристигнат всеки момент, а Спенсър имаше добро предчувствие — всъщност даже по-добро, отколкото за всеки друг изпит досега. За жалост, там се въргаляха само няколко съобщения за изтичащи срокове за плащане на сметки и една брошура, адресирана до госпожица Спенсър Дж. (от *Джил*) Хейстингс от колежа Епълбъро в Ланкастър, Пенсилвания. Да бе, точно натам беше тръгнала!

Щом влезе вкъщи, тя остави пощата на облицования с мрамор кухненски плот, потри преумореното си рамо и си заповтаря като мантра: *Гореща вана в задния двор. Релакс и почивка. О, да...*

Поздрави Руфъс и Беатрис, двете семейни кучета и им подхвърли няколко играчки, за които да се посборичкат. После се затътри по плочника към съблекалнята към басейна. Застана на вратата, готова да вземе душ и да нахлузи банския, но се спря. За какво? Беше прекалено уморена да се преоблича, а и у дома нямаше никого. А и джакузито бе заобиколено от розови храсти. Докато вървеше нататък, то бълбукаше подканящо, сякаш очакваше появата ѝ. Спенсър се съблече по сутиен, спортни бикини и високи чорапи за хокей, раздвижи рамене, за да разхлаби мускулите си и се покатери в димящата вана. Ето, това беше!

— О!

Тя се обърна. Рен стоеше край розите, гол до кръста и с най-секси боксерките, които беше виждала някога.

— Опа! — възкликна той и се уви в някаква кърпа.

— Съжалявам.

— Вас ви няма до утре — изпелтечи Спенсър, въпреки очевидността на обратното.

— Хм, да. Само че аз и сестра ти бяхме във „Фру“ — каза Рен и направи лека гримаса. „Фру“ беше един от онези снобарски магазини в съседното градче, където се продаваха калъфки за възглавници за по хиляда долара. — Мелиса трябваше да се погрижи за нещо друго, така че ме прати тук да се забавлявам саморъчно.

Спенсър се надяваше, че това е някакъв особен британски израз.

— Аха — каза тя неуверено.

— Ти сега ли се прибра?

— Бях на тренировка по хокей. Първата за тази година. — Спенсър се облегна назад и малко се отпусна. Загледа се в размазаните очертания на тялото си под водата. Боже господи, не беше си свалила чорапите. Ами тези гащи с висока талия, същински кюлоти! И потния спортен сутиен... Тя се прокле наум, за това, че не беше облякла шикозния жълт бански на „Ерес“, който си купи наскоро, но осъзна колко е нелепо.

— Е, аз тъкмо се канех да се понакисна, но ако предпочиташ да си сама, няма проблеми — каза Рен.

— Ще вляза вътре да погледам телевизия. — Той понечи да тръгне.

Спенсър усети леко бодване на разочарование.

— Мм, няма нужда.

Той се спря.

— Можеш да дойдеш, няма да ми пречиш. — Докато все още беше с гръб към нея, тя побърза да изхлузи чорапите си и ги метна в храстите. Те се приземиха със звучно пльокване.

— Щом казваш, Спенсър. — Харесваше ѝ как произнася името ѝ с британския си акцент — Спен-саа_.

Той срамежливо се плъзна в джакузито. Тя не помръдваше в далечния край, присвивайки крака максимално близо до тялото си. Рен облегна глава на ръба и въздъхна. Спенсър направи същото, като се опитваше да не мисли колко се схващат краката ѝ в тази неудобна поза. Протегна се колебливо и без да иска докосна перфектно оформения му прасец.

Тя веднага дръпна крака си като опарена.

— Извинявай.

— Няма проблеми — ведро каза той. — Хокей, а? Аз пък тренирах гребане в Оксфорд.

— Сериозно? — вдигна вежди тя, като се надяваше да не е прозвучала като екзалтирана фенка пред своя идол. Обожаваше да гледа гребане.

— Ами да — кимна Рен. — Голям кеф. Ти обичаш ли хокея?

— Честно казано, не. — Тя разпусна опашката си и разтърси коси, след което се запита дали той няма да възприеме жеста ѝ като твърде предвзет и смешен. Сигурно си беше въобразила прехвърчащите между тях искри пред „Мошулу“.

Но пък от друга страна Рен беше дошъл в джакузито при нея.

— Щом не ти харесва, защо тогава играеш?

— Защото изглежда добре като част от кандидатстудентските документи.

Рен леко се поизправи и водата се накъдри.

— Наистина?

— Ами, да.

Спенсър се размърда и присви очи, защото някакво мускулче на врата ѝ се схвана в болезнен възел.

— Добре ли си?

— Нищо ми няма — каза тя и почувства необясним пристъп на отчаяние. Беше едва първият учебен ден, а вече се чувстваше разбита. Врълхлетяха я мисли за всички предстоящи домашни, за списъците, които се налагаше да направи, за всички онези неща, които трябваше да помни. Беше прекалено заета, за да откачи, но май само това я делеше от умопомрачението.

— Рамото ли те боли?

— Май да — каза Спенсър и се опита да го раздвижи. — В хокея човек е постоянно наведен и може да съм го разтегнала, или... не знам...

— Сигурен съм, че мога да те оправя.

Тя се взря в него. Внезапно изпита желание да прокара пръсти през непокорната му коса.

— Няма нужда. Но все пак мерси.

— Не, сериозно — вдигна вежди той. — Няма да те ухапя.

Тя мразеше този израз.

— Аз съм лекар — продължи Рен. — Предполагам, че е задният делтовиден.

— Веднага ми се изясни.

— Раменният ти мускул. — Той ѝ махна да се доближи. — Ела тук. Трябва просто да го поразмекнем.

Спенсър се опита да не влага много мисъл в това предложение. Той беше лекар, все пак. Просто се държеше като такъв. Приблужи се към него, а той притисна длани в средата на гърба ѝ. Палците му закържиха по мускулчетата около гръбнака ѝ. Тя затвори очи.

— Боже, страхотно е — измърка Спенсър.

— Чисто и просто натрупване на течност — заяви той. После пъкна ръце под коланчето на сutiена ѝ, за да натисне по-добре и тя преглътна мъчително.

Опита се да мисли за неща, които убиваха всякакви сексуални фантазии, като например космите в носа на чичо Дейниъл, спечената физиономия на майка ѝ, докато яздеше кон, онзи случай, в който котката ѝ Китън беше домъкнала умряла къртица от реката и я бе оставила в спалнята ѝ. *Той е лекар, повтаряше си Спенсър. Само си върши работата.*

— Пекторалните ти мускули също са малко стегнати — каза Рен и, за неин ужас, плъзна ръце към предната част на тялото ѝ. Пръстите му отново пропълзяха под сутиена, този път разтривайки я точно над гърдите. Изведнъж презрамката ѝ се смъкна. Тя вдиша дълбоко, но той не отдръпна ръце. *Лекарски преглед*, напомни си Спенсър. След което осъзна, че Рен е учил медицина само една година. *Ще бъде лекар*, поправи се тя. *Някой ден. След около десет години.*

— Къде е сестра ми? — попита тя тихо.

— Мисля, че е в онзи магазин... Уауа?

— Уауа?! — Спенсър рязко се отдръпна от Рен и върна презрамката на рамото си. — Това е само на няколко километра отук! Ако е там, значи просто си купува цигари или нещо от сорта и всеки момент ще се върне!

— Мислех, че не е пушачка. — Рен въпросително наклони глава.

— Знаеш какво имам предвид! — Спенсър се изправи в джакузито, пресегна се за кърпата „Ралф Лорен“ и бясно започна да подсушава косата си. Прилив на горещина обля тялото ѝ. Кожата, костите ѝ — дори вътрешностите и нервите — сякаш бяха потопени в лава. Тя прескочи стената на ваната и изтича към къщата, копнеейки за огромна чаша студена вода.

— Спенсър — извика Рен след нея. — Не исках да... Просто се опитвах да помогна.

Но тя не го слушаше. Изхвърча нагоре по стълбите към стаята си и се огледа. Нещата ѝ все още стояха в кашони, готови за преместването ѝ в плевнята. Внезапно ѝ се прииска всичко да е в пълен ред. Кутията ѝ за бижута трябваше да бъде подредена според скъпоценните камъни. Компютърът ѝ бе задръстен със стари домашни по английски и макар да бе получила отлични оценки, сигурно бяха срамно бездарни и трябваше да се изтрият. Тя се взря в книгите, разпределени в кутии. Не биваше да се нареждат според автора, най-добре бе да ги препореди според сюжета. Очевидно. Изпразни кутиите на пода и се зае, но когато стигна до Утопични, все още не бе се почувствала по-добре. Включи компютъра си и притисна безжичната мишка, която бе приятно хладна, към челото си.

Влезе в електронната си поща и забеляза непрочетено писмо със заглавие *Думи за САТ*. Спенсър кликна върху него с любопитство.

„Спенсър,

Ето една лесна — «жадувам». Когато човек жадува нещо, това значи, че го желае и копнее да го притежава. Обикновено става въпрос за нещо, което не може да получи. Но пък ти винаги си имала този проблем, нали така?

А.“

Стомахът ѝ се сви. Тя се озърна наоколо.

Кой, по дяволите, би могъл да види?

Отвори най-големия прозорец, но кръговата алея на семейство Хейстингс бе празна. Спенсър се огледа. По улицата профучаха няколко коли. Градинарят на съседите подстригваше живия плет край главната порта. Кучетата се гонеха в страничния двор. Няколко гълъба хвъркнаха от земята и кацнаха на близкия електрически стълб.

В този момент нещо привлече погледа ѝ към прозореца на втория етаж на съседната къща: лъскав отблясък от отметната руса коса. Но нали новите съседи бяха чернокожи? По гърба на Спенсър премина ледена тръпка. Това бе някогашният прозорец на Али.

[1] Изпит за прием в американските университети, който включва езикова и математическа част. — Б.пр. ↑

[2] Роман от британската писателка Мюриъл Спарк, който я прави известна. — Б.пр. ↑

[3] Пиеса от Торнтън Уайлдър. — Б.пр. ↑

8.

КЪДЕ СА ПРОКЛЕТИТЕ МОМИЧЕТА-СКАУТИ, КОГАТО ИМАШ НУЖДА ОТ ТЯХ?

Хана се отпусна, потъвайки дълбоко в пухкавите възглавнички на дивана и се опита да разкопчае дънките на Шон.

— Хей — започна той с неловка усмивка, — не можем да...

Хана на свой ред се усмихна тайнствено и сложи пръст на устните си. Започна да го целува по врата. Миришеше на „Левър 2000“ и, странно, на шоколад. Тя обожаваше начина, по който късата му прическа подчертаваше всички сексапилни черти на ъгловатото му лице. Бе влюбена в него от шести клас и намираше, че с всяка изминала година бе ставал все по-красив.

Докато се целуваха, майката на Хана, Ашли, отключи входната врата и влезе като говореше оживено по мобилния си телефон — шикозен нов модел, по-удачен за тийнейджърка.

Шон се сви сред възглавничките.

— Ще ни види! — прошепна той дрезгаво, докато нахлузваше бледосиньото си поло „Лакост“.

Тя сви рамене. Майка ѝ разсеяно им махна и отиде в съседната стая. Обръщаше повече внимание на телефона, отколкото на дъщеря си. Поради работния ѝ график, двете с Хана не се засичаха много често, като се изключат периодичните проверки на домашните, бележките, съобщаващи в кои магазини са най-изгодните цени и напомнянията, че трябва да си почисти стаята в случай, че някой гост на коктейлните ѝ партита пожелае да ползва горната тоалетна. Но като цяло това не беше проблем за Хана. Все пак тъкмо работата на майка ѝ бе отговорна за поддържането на сметката на кредитната ѝ карта „Америкън експрес“ — понякога дори плащаше за нещата, които си взема — и за скъпото ѝ обучение в „Роузууд Дей“.

— Ще тръгвам — промърмори Шон.

— Трябва да дойдеш в събота — измърка Хана. — Майка ми ще е на спа процедури цял ден.

— Ще се видим в петък на купона на Ноъл — отвърна той. — Знаеш, че и това е достатъчно трудно да се уреди.

Тя простена.

— Няма нужда да е толкова трудно!

Той се наведе да я целуне.

— До утре.

Изчака вратата да се затвори зад Шон и зарови лице във възглавничките. Да излиза с това момче все още ѝ се струваше като сън. Някога, когато все още бе дебела и непохватна, бе следила с възхитен поглед високото му атлетично тяло; очароваше я учтивото му поведение към учителите и доброто отношение към хлапетата, които не бяха готини колкото него; харесваше ѝ колко стилно се облича, вместо да се разхожда като някой мърляв далтонист. Никога не бе преставала да си пада по него, дори след като се отърва от последните няколко досадни сантиметра около ханша си и откри пресата за изправяне на коса. И така, в началото на последната учебна година Хана небрежно сподели с Джеймс Фрийд, че Шон ѝ допада. Три междучасия по-късно, Колийн Ринк ѝ каза, че Шон ще ѝ се обади същата вечер след мача. Това бе поредният миг на триумф, който, за неин яд, Али щеше да пропусне.

Бяха гаджета от седем месеца и Хана бе по-влюбена от всякога. Още не му беше признала — таеше го в сърцето си от години, — но сега бе убедена, че и той я обича. А нима сексът не бе най-добрият начин да изразиш чувствата си?

Точно затова онази клетва за целомъдрие просто не се връзваше. Не можеше да се каже, че родителите на Шон са фанатично-религиозни пуритани; освен това тази глупост влизаше в противоречие с всичко, което Хана знаеше за мъжкия пол. Нямаше значение каква е била преди — фактите днес бяха, че с наситено кестенявата си коса, стройното тяло с апетитни извивки и безупречната кожа — не можеше и дума да става за пъпки — тя бе много секси парче. Кой не би се влюбил лудо в нея? Понякога се питаше дали Шон не е гей — наистина имаше куп прекалено хубави дрехи — или пък имаше фобия от вагини.

Хана повика миниатюрния си пинчер Дот да скочи при нея на дивана.

— Липсвах ли ти днес? — засмя се тя, докато кучето ближеше ръката ѝ. Бе подала молба да носи Дот в училище в голямата си чанта „Прада“ — в крайна сметка всички мацки в Бевърли Хилс го правеха, — но от „Роузууд Дей“ казаха не. Тъй че, за да го спаси от мъката на раздялата, бе купила на пинчера най-пухкавото кучешко креватче „Гучи“, което можеше да се плати с пари, и оставяше включен телевизора в спалнята си.

Майка ѝ влезе в дневната, все още облечена в шития по поръчка костюм от туид и кафявите сандали.

— Ето, купила съм суши — обяви госпожа Марин.

Хана вдигна очи.

— Рулца „Торо“?

— Не знам. Взех няколко неща.

Хана се отправи към кухнята, а телефонът на майка ѝ отново иззвъня.

— Сега пък какво? — излая госпожа Марин в слушалката.

Лапичките на Дот задраскаха плочките след Хана. След като претърси пазарските торби, тя се спря на парче жълтоопашато сашими, едно рулце от змиорка и малка паничка супа.

— Ами, тази сутрин разговарях с клиентите — долетя гласът на майка ѝ от дневната. — Тогава нямаха нищо против.

Хана предпазливо топна крайчето на сашимито в соевия сос и заразливта каталога на „Джей Крю“. Майка ѝ беше втора след шефа на отдел Реклама към „Макманус и Тейт“, а целта ѝ бе да се превърне в първата жена-президент на фирмата.

Освен, че беше извънредно преуспяла и амбициозна, госпожа Марин беше въплъщението на онова, което повечето субекти от мъжки пол в Роузууд биха определили като „страшна мадама“ — имаше дълга червено-златиста коса, гладка кожа и изумително гъвкаво тяло, благодарение на ежесутрешния ѝ йога ритуал.

Хана знаеше, че майка ѝ не е перфектна, но все още не разбираше защо родителите ѝ се разведоха преди четири години, нито защо скоро след това баща ѝ започна да излиза с невзрачната сестра Изабел от спешното отделение на болницата в Анаполис, Мериленд. На това му се викаше да смъкнеш летвата.

Изабел имаше дъщеря, тийнейджърка на име Кейт, и господин Марин бе заявил, че Хана направо ще се влюби в нея. Няколко месеца след развода той покани дъщеря си в Анаполис за уикенда. Нервна от предстоящата среща с доведената си сестра, Хана помоли Али да я придружи.

— Не се тревожи, Хан — бе казала Али. — Ние сме класи над тази Кейт, каквато и да е тя.

Когато Хана я изгледа скептично, Али изрече фразата, която се бе превърнала в нещо като неин девиз: „Аз съм Али и съм страхотна!“. Сега ѝ звучеше малко глупаво, но навремето Хана можеше само да си представя какво ли е усещането да си толкова уверен в себе си. Идването на Али тогава бе като спасителен пояс за нея — нещо като доказателство, че не е загубенячка, от която баща ѝ е искал да се отърве.

Гостуването обаче се оказа пълна катастрофа. Кейт бе най-хубавото момиче, което Хана някога бе срещала, а на всичкото отгоре баща ѝ бе нарекъл Хана „прасенце“ пред нея. Разбира се, след това бързо даде заден, като твърдеше, че е само шега, но това се оказа последният път, в който Хана го видя... и първият, в който повърна нарочно.

Хана мразеше да се връща към миналото, затова и го правеше рядко. Пък и сега гледаше гаджетата на майка си по начин, който не питаше точно „Ще станеш ли моят нов татко?“. Пък и дали баща ѝ би ѝ сложил вечерен час-два през нощта и би ѝ позволил да пие вино както майка ѝ? Едва ли.

Госпожа Марин шумно затвори телефона и закова смарагдовозелените си очи върху дъщеря си.

— Това ли са обувките, с които ходиш на училище?

Хана спря да дъвче.

— Аха.

Госпожа Марин кимна.

— Много ли те харесаха останалите?

Хана завъртя глезен, за да огледа лилавите сандали на платформи. Боейки се, че няма да успее да избегне охраната на „Сакс“, ги бе платила.

— Ами да.

— Нещо против да ги взема назаем?

— Не, разбира се. Ако ис...

Телефонът на майка ѝ иззвъня за пореден път. Тя вдигна.

— Карсън? Да. Търся те цяла вечер... Какво по дяволите става там?

Хана отметна дългия си асиметричен бретон и даде на Дот късче змиорка. Тъкмо когато кучето го изплю на пода, на вратата се позвъни.

Майка ѝ не помръдна.

— Искат го тази вечер! — тросна се тя в слушалката. — Проектът е твой! Какво искаш, да дойда да ти държа ръчичката ли?

Звънецът отново проехтя. Дот се разлая и госпожа Марин найсетне тръгна към вратата.

— Сигурно пак са онези момичета-скаути.

Момичетата-скаути бяха идвали три дни подред, опитвайки се да им продадат сладки на вечеря. Кварталът беше пропищял от тях.

Няколко секунди по-късно майка ѝ отново се появи в кухнята, придружена от млад, кестеняв, зеленоок полицай.

— Този господин иска да разговаря с теб.

Златната значка на джобчето му даваше да се разбере, че мъжът се казва Уилдън.

— С мен? — Хана заби показалец в гърдите си.

— Нали вие сте Хана Марин? — попита Уилдън. Уоки-токите на колана му изпращя.

Тя внезапно осъзна кой е полицаят: Дарън Уилдън. Той завършваше „Роуззуд Дей“, когато Хана бе в седми клас. Онзи Дарън Уилдън, когото помнеше, имаше репутацията на човека, преспал с целия женски плувен отбор, който почти бе изритан от гимназията за това, че задигна лъскавия мотор „Дукати“ на директора. Определено беше същият — тези зелени очи не се забравяха лесно, дори и да си ги видял за последно преди четири години. Хана се надяваше, че всъщност той е стриптийзър, когото Мона ѝ е пратила за майтап.

— За какво става дума? — попита госпожа Марин и хвърли изпълнен с копнеж поглед към мобилния си телефон. — Защо ни прекъсвате вечерята?

— Получихме сигнал от „Тифани“ — каза Уилдън.

— Имат видеозапис, на който се вижда как крадете стока от техния магазин. Записите, направени от различни други камери в мола

са ви проследили по пътя ви към колата. Проверихме на чие име е записана.

Хана заби маникюра в дланта си — правеше го винаги, когато се чувстваше извън контрол.

— Дъщеря ми не би направила подобно нещо — намеси се госпожа Марин гневно. — Нали, Хана?

Тя отвори уста, но думите не искаха да излязат. Сърцето ѝ биеше така, сякаш щеше да ѝ счупи ребрата.

— Вижте какво — започна Уилдън и кръстоса ръце пред широките си гърди. Тя забеляза пистолета на колана му. Приличаше на играчка. — Налага се да ме придружите до участъка. Може би не е нищо сериозно.

— Разбира се, че не е! — Госпожа Марин извади марковото си портмоне от чантата в тон. — Колко ще са необходими, за да ни оставите да си довършим вечерята?

— Госпожо, моля ви. — Полицаят звучеше смутено. — Само трябва да дойдете с мен. Разбирате ли? Няма да отнеме цяла нощ. Обещавам. — И той пусна онази секси усмивка, запазена марка на Дарън Уилдън, която вероятно го бе задържала в „Роузууд Дей“ след онзи случай.

— Много добре — каза майката на Хана. Двамата с Уилдън се гледаха дълго. — Изчакайте да си взема чантата.

Полицаят се обърна към Хана.

— Ще се наложи да ви сложа белезници.

Очите ѝ се разшириха.

— Да ми сложите белезници? — Това вече беше тъпо. Звучеше изкуствено, като нещо, което биха си казали шестгодишните близнаци на съседите по време на игра. Но Уилдън извади истински метални белезници и внимателно ги закопча около китките ѝ. Тя се надяваше, че не е забелязал как ѝ треперят ръцете.

Това трябваше да е моментът, в който Уилдън я връзва за стола, пуска онази стара песен от седемдесетте „Хот стъф“ и съблича всичките си дрехи. За жалост това не се случи.

* * *

Полицейското управление миришеше на прегоряло кафе и много старо дърво, понеже като повечето сгради на „Роузууд Дей“ беше бивше имение на железопътен магнат. Около нея се суетяха ченгета — говореха по телефона, попълваха формуляри или се въртяха на столовете си на колелца. Хана почти очакваше да види Мона, с откраднатата гривна на „Диор“, проблясваща над белезниците. Но ако се съдеше по празната скамейка, явно не бяха хванали приятелката ѝ.

Госпожа Марин сковано седна до нея. Чувстваше се като нищожество; майка ѝ обикновено бе благосклонна, но досега Хана не бе имала поводи да посещава участъка.

В този момент майка ѝ се наклони към нея и много тихо прошепна:

— Какво взе?

— Моля?

— Гривната, която носиш ли?

Хана погледна към китката си. Перфектно. Беше забравила да я сваля. Дръпна я по-навътре под ръкава си. Усети, че и обиците бяха на ушите ѝ — да, днес ги носи цял ден. *На това му се вика да си тъп!*

— Дай ми я — просъска майка ѝ.

— Какво?

Госпожа Марин протегна ръка с отворена длан.

— Дай я тук. Ще оправя нещата.

Хана неохотно остави майка си да сваля гривната от ръката ѝ. После се пресегна, махна обиците и също ги подаде. Госпожа Марин дори не трепна. Просто пусна бижутата в чантата си и скръсти ръце върху металната закопчалка.

Русото момиче от „Тифани“, което бе подало гривната на Хана, влезе в стаята. В мига, в който я зърна да седи отпусната на скамейката, все още с белезници около китките, момичето кимна.

— Да. Тя е.

Дарън Уилдън метна суров поглед към Хана и майка ѝ се изправи.

— Струва ми се, че е станала грешка. — Тя се приближи до бюрото му. — Не ви доразбрах, когато дойдохте у дома. Онзи ден бях с Хана. Купихме тези бижута. Вкъщи имам касова бележка.

Продавачката от „Тифани“ вдигна вежди невярващо.

— Нима намекувате, че лъжа?

— Не — произнесе госпожа Марин сладко. — Мисля, че просто сте се объркала.

Какво правеше тя? Чувство на неудобство и нещо като вина обля Хана.

— Как ще обясните видеозаписите тогава? — наклони глава Уилдън.

Майка ѝ замълча за миг. Хана забеляза как едно малко мускулче потрепва на врата ѝ. После, преди тя да успее да я спре, госпожа Марин извади откраднатото от чантичката си.

— Всичко това е по моя вина, не на дъщеря ми. — Обърна се към полицаия. — Двете с нея се скарахме за бижутата. Казах ѝ, че няма да ги получи — неволно я подтикнах да извърши това. Но никога няма да се повтори. Ще се погрижа.

Хана гледаше напред, зашеметена. С майка ѝ никога не бяха дори обсъждали „Тифани“, камо ли пък да спорят какво може и какво не може да си купува оттам.

Уилдън поклати глава.

— Госпожо, опасявам се, че щерка ви ще трябва да свърши малко общественополезен труд. Обикновено това е наказанието.

Госпожа Марин примигна невинно.

— Никакъв начин ли няма да забравим по-лесно тази малка неприятност? Моля ви...

Мъжът я гледа известно време, после в ъгълчето на устните му се загатна почти дяволита усмивка.

— Седнете, ако обичате — рече той накрая. — Да видим какво мога да сторя по въпроса.

Хана бе готова да гледа във всички посоки, само не и към майка си. Уилдън се прегърби над бюрото си. Отгоре имаше фигурка на герой от „Семейство Симпсън“ и плюшено кученце, което кимаше с глава като го бутнеш. Той наплюнчи пръст, за да разгърне страниците на документа, който попълваше. Хана потрепери нервно. Що за формуляр бе това? Дали местните вестници съобщаваха за всички престъпления? Това бе лошо. Много лошо.

Тя неспокойно се завъртя на скамейката. Испита внезапно желание за лукчета. А може би за кашу. Дори гумените бонбони на бюрото на Уилдън щяха да свършат чудесна работа.

Вече ясно виждаше какво ще последва: всички щяха да разберат и тя за нула време щеше да остане без приятели и без гадже. Оттам нататък щеше скоростно да извърви обратния път до задръстената Хана от седми клас. Щеше да се събуди една сутрин и да установи, че косата ѝ отново е с гаден, промито-кафяв цвят. После зъбите ѝ щяха да се изкривят и да се наложи отново да носи шини. Нямаше да може да влезе в нито едни от дънките си. Останалото щеше да се случи едновременно. И щеше да прекара живота си като дебела, грозна, нещастна и непоглеждана от никого смотанячка, точно каквато бе едно време.

— Имам крем за ръце, в случай, че ти убиват на китките — каза госпожа Марин, кимайки към белезниците, и затърси из дамската си чанта.

— Нищо ми няма — отвърна Хана, връщайки се в настоящето.

Въздъхна и извади своя Блекбъри. Не беше лесно, тъй като ръцете ѝ бяха в белезници, но искаше да убеди Шон да дойде у тях в събота. Внезапно ѝ се прииска да получи едно твърдо „да“ от него. Докато се вираше отнесено в дисплея, получи ново съобщение. Отвори го.

„Хей, Хана,

Предвид факта, че от затворническата храна се дебелее, знаеш ли какво ще каже Шон? Не е истина!

А.“

Хана бе толкова шокирана, че се изправи и се заоглежда, сякаш някой съвсем наблизко я наблюдаваше. Но нямаше никого. Затвори очи, трескаво прехвърляйки през ума си възможните автори на бележката, които можеше да са видели полицейската кола пред дома ѝ.

Уилдън спря да пише и вдигна поглед.

— Добре ли сте?

— Ами... Да. — Тя бавно се отпусна отново на мястото си. *Не е истина?* Какво, по дяволите...? Провери адреса, от който бе получила съобщението, но той се оказа бъркотия от букви и цифри.

— Хана — произнесе госпожа Марин след малко. — Няма нужда никой да разбира за това.

Тя примигна.

— О... да. Съгласна съм.

— Хубаво.

Хана преглътна с мъка. Хубаво, само че... някой вече *знаеше*.

9. НЕТИПИЧЕН РАЗГОВОР МЕЖДУ УЧИТЕЛ И УЧЕНИК

В сряда сутринта бащата на Ариа, Байрън, прокара пръсти през буйната си черна коса и сигнализира с ръка през прозореца на „Субару“-то си, че ще прави ляв завой. Мигачите бяха изгорели снощи, така че сега той караше Ариа и Майк към училище, а след това щеше да остави колата в сервиза.

— И какво, деца, радвате ли се, че се върнахме в Америка?

Майк, който седеше до сестра си на задната седалка, се ухили широко.

— Америка е номер едно. — След което продължи неистово да натиска бутоните на електронната си игра.

Баща им се усмихна и пое по моста, помахвайки за поздрав на един съсед, когото подминаха.

— Е, чудесно. И защо е номер едно?

— Защото тук се провеждат състезания по лакрос. А също и заради готините мацки. И заради „Свирките на пруския крал“^[1].

Ариа прихна. Сякаш пък Майк беше влизал там. Освен ако...
Боже, беше ли?

Тя леко потрепери в наметката си от морскозелена ламска вълна и впери поглед в гъстата мъгла отвън. Една жена с червено горнище на анцуг с надпис „Майка на футболист“ се опитваше да спре немската си овчарка, която се дърпаше в опит да подгони през улицата една катерица. На ъгъла две блондинки с колички клюкарстваха.

Само един епитет описваше вчерашния час по английски — брутален. След като Езра бе възкликнал „По дяволите“, целият клас се бе обърнал към нея и я бе зяпнал. Хана Марин, която седеше на предния чин, я бе попитала с недостатъчно тих глас дали не е спала с учителя. За миг Ариа обмисли възможността Хана да е авторката на

онова съобщение за Езра — тя бе един от малкото хора, които знаеха за Пигтуния. Но защо би й пукало?

Езра — т.е. господин Фиц — се бе измъкнал с най-некадърното извинение, което бе чувала. Бе заявил: „Една пчела се пъкна в панталоните ми и извиках от страх да не ме ужили!“.

Докато Езра обясняваше за съчиненията от по пет абзаца и за произведенията, включени в програмата, Ариа така и не успя да се концентрира. Тя беше пчелата в панталоните му. Не можеше да спре да зяпа вълчите му очи и сочните устни. Когато той й хвърли кос поглед, усети, че сърцето й ускорява ритъма си.

Езра беше точният мъж за нея, както и тя бе точно за него — Ариа просто го *знаеше*. Е, и какво като й бе преподавател? Просто *трябваше* да има начин нещата между тях да се получат.

Баща й спря пред каменните порти на входа. Ариа забеляза един пепелявосив „Фолксваген“, паркиран на едно от учителските места. Помнеше тази кола от „Снукърс“ — беше на Езра. Погледна часовника си. Оставаха петнайсет минути до началото на часа.

Майк изхвърча от колата. Ариа също отвори вратата, но баща й я задържа.

— Изчакай малко — каза той.

— Но аз трябва да... — Тя се загледа с копнеж към колата на Езра.

— Само за минутка. — Баща й намали звука на радиото. Тя се облегна назад в седалката си. — Изглеждаш ми малко... — Той махна с ръка несигурно. — Добре ли си?

Ариа сви рамене.

— В смисъл?

Той въздъхна.

— Ами не знам. Върнахме се тук... А и не сме говорили за... знаеш за какво... от известно време.

Ариа се засуети с ципа на якето си.

— Какво има да говорим?

Байрън тикна една цигара в устата си.

— Сигурно ти е било адски трудно. Да си мълчиш. Но те обичам. Знаеш го, нали?

Ариа отново хвърли поглед към паркинга.

— Да, знам. Сега трябва да тръгвам. Ще се видим в три.

Преди той да успее да ѝ отговори, тя изскочи от колата, а кръвта свистеше в ушите ѝ. Как се предполагаше, че ще бъде Исландската Ариа, която бе загърбила миналото, ако един от най-лошите ѝ спомени от Роузууд постоянно я преследваше?

Беше се случило през май, когато беше в седми клас. Преди учителски съвети часовете свършваха рано, затова Ариа и Али тръгнаха към „Спероу“, музикалния магазин на кампуса. Докато вървяха по прекия път по една задна алея, Ариа забеляза познатата очукана „Хонда Сивик“ на баща си, спряна в самото дъно на паркинга. Двете момичета поеха към колата, за да оставят бележка, но в един момент осъзнаха, че вътре има някого. Всъщност бяха двама: Байрън и едно двайсетинагодишно момиче, което го целуваше по врата.

В този момент той вдигна очи и видя Ариа. Тя се обърна и избяга, преди да е видяла нещо повече и преди баща ѝ да успее да я спре. Али я следваше по целия път към дома, но не се опита да я разубеди, когато Ариа каза, че иска да остане сама.

По-късно същата вечер Байрън се качи в стаята ѝ, за да „се опита да обясни“. Не било това, което изглеждало, бе казал той. Но тя не беше глупава. Всяка година баща ѝ канеше студентите си у тях на „опознавателни“ коктейли и Ариа беше видяла това момиче сред гостите. Казваше се Мередит — Ариа помнеше, тъй като момичето се бе напило и бе написало името си на хладилника с шарени магнитни буквички. Когато Мередит си тръгваше, вместо да стисне ръката на баща ѝ като останалите, го бе целунала по бузата.

Байрън умоляваше Ариа да не казва на майка си. Обеща, че никога няма да се повтори. Тя реши да му повярва и запази тайната му. Смяташе, че Мередит е била причината баща ѝ да си вземе сабатична година.

Ти обеща дори да не мислиш за това, каза си Ариа горчиво, хвърляйки поглед през рамо. Баща ѝ тъкмо сигнализираще с ръка, че излиза от паркинга.

Тя влезе в тесния коридор на преподавателското крило. Кабинетът на Езра се намираше в дъното. Спря пред вратата и го загледа как набира нещо на компютъра си.

Най-накрая почука. Сините очи на Езра се разшириха, когато я видя. Изглеждаше невероятно в бялата си риза, синия блейзър,

зелените рипсени панталони и черни мокасини. Тъглчетата на устните му се извиха в едва забележима срамежлива усмивка.

— Хей — каза той.

Ариа остана на прага.

— Може ли да говоря с теб? — Гласът ѝ прозвуча пискливо.

Езра се поколеба и отметна една къдрица от очите си. Ариа забеляза лепенка, на която беше нарисуван Снупи, на малкия му пръст.

— Разбира се — кимна той накрая. — Заповядай.

Тя влезе в кабинета и затвори вратата след себе си. Стаята беше празна, с изключение на едно голямо тежко дървено бюро, два сгъваеми стола и компютъра. Тя седна на свободното място.

— Е — започна Ариа, — здрасти.

— Здравсти пак — ухили се Езра. После сведе очи и отпи глътка кафе от чаша с емблемата на „Роузууд Дей“. — Виж — започна той.

— За вчера — каза тя в същото време. Двамата се засмяха.

— Първо дамите — усмихна се той.

Тя се почеса зад врата, един кичур от черната ѝ коса се бе измъкнал от опашката и я гъделичкаше.

— Аз, ъ-ъ-ъ, исках да поговорим за... нас.

Езра кимна, но остана безмълвен.

Ариа продължи да си играе с косата си.

— Е, предполагам, че си шокиран, че съм... хммм, твоя ученичка, в смисъл, след... след „Снукърс“. Но ако за теб не е проблем, за мен също не е.

Езра взе чашата с две ръце. Тя се заслуша в цъкането на стенния часовник.

— Аз... не мисля, че е добра идея — каза той меко.

— Каза ми, че си по-голяма.

Ариа се засмя, несигурна доколко е сериозен.

— Никога не съм ти казвала на колко години съм.

— Тя сведе очи. — Явно си предположил грешно.

— Да, но ти не биваше да ме подвеждаш — вдигна вежди Езра.

— Всички лъжат за възрастта си — каза Ариа тихо.

Той прокара ръка през косата си.

— Но... ти си... — Срећна погледа ѝ и въздъхна. — Виж, Ариа, мисля, че си страхотна. Наистина. Когато те срещнах в онзи бар,

просто не можех да повярвам на очите си. Помислих си *Коя е тази мацка? Не прилича на никое друго момиче, което съм срещал.*

Тя заби поглед надолу. Чувстваше се едновременно поласкана и малко замаяна.

Езра са пресегна през бюрото и докосна ръката ѝ — беше топъл и успокояващ жест, — но после бързо се отдръпна.

— Обаче не ни е писано да сме заедно, разбираш ли? Защото в крайна сметка си ми ученичка. Може да загазя здравата. А ти не искаш да ме вкараш в неприятности, нали?

— Никой няма да разбере — каза Ариа тихо, въпреки че не можеше да не си спомни странния есемес от вчера, наред с факта, че някой може би вече бе разбрал.

Езра дълго време не каза нищо. На Ариа ѝ се струваше, че се опитва да вземе решение. Тя го погледна с надежда.

— Съжалявам, Ариа — промълви той накрая. — Мисля, че е време да си вървиш.

Ариа се изправи, бузите ѝ горяха.

— Разбира се.

Тя стисна облегалката на стола. Чувстваше се сякаш вместо вътрешности има нагорещени въглени.

— Ще се видим в час — прошепна Езра.

Тя беззвучно затвори вратата зад гърба си. В коридора учителите я задминаваха, влизаха и излизаха от кабинетите си. Реши да стигне до шкафчето си през двора — нуждаеше се от малко чист въздух.

Щом излезе навън, Ариа чу познат момичешки смях. За секунда замръзна. Кога щеше да спре да си въобразява, че чува Алисън *навсякъде*? Тя се затътри не по криволичетата павирана пътека, както би трябвало, а направо през тревата. Сутрешната мъгла бе толкова гъста, че едва виждаше краката си. Следите от стъпките ѝ в тревата изчезваха толкова бързо, колкото ги оставяше.

Чудесно. Моментът изглеждаше подходящ да изчезне напълно.

[1] Верига ресторанти и барове. — Б.пр. ↑

10.

БЕЗ ГАДЖЕ Е МНОГО ПО-ВЕСЕЛО

Този следобед Емили стоеше на ученическия паркинг потънала в мисли, докато някой не затисна очите ѝ с ръце. Тя подскочи стреснато.

— Ей, спокойно бе! Аз съм!

Обърна се и въздъхна с облекчение. Беше просто Мая. Откак получи онази странна бележка вчера, Емили беше страшно разсеяна и започваше да се превръща в параноичка. Тъкмо щеше да отключи колата — майка ѝ позволяваше на нея и на Каролин да я ползват до училище при условие, че карат внимателно и ѝ се обаждат като стигнат — и да си вземе банския за тренировката.

— Съжалявам — каза Емили. — Помислих си, че... Няма значение.

— Липсваше ми днес — усмихна се Мая.

— И ти на мен. — Емили се усмихна в отговор. Беше се опитала да се свърже с нея тази сутрин, за да ѝ предложи да я метне до училище, но майката на Мая бе казала, че дъщеря ѝ вече е излязла. — Е, какво става с теб?

— Не бих могла да съм по-добре. — Днес Мая бе укротила буйната си тъмна коса с помощта на страхотни многоцветни шнолки във формата на пеперуди.

— Защо така? — наклони глава Емили.

Мая стисна устни и изхлузи единия сандал от крака си. Вторият ѝ пръст беше по-дълъг от палеца, също като на Емил и.

— Всъщност бих била по-добре, ако дойдеш с мен на едно място. Още сега.

— Имам тренировка по плуване...

Мая взе ръката ѝ в своята и я разлюля.

— Ами ако ти кажа, че там, където отиваме, ще направиш една своеобразна тренировка?

Емили присви очи.

— Какво искаш да кажеш?

— Ще трябва да ми се довериш.

Въпреки че навремето бе близка с Хана, Спенсър и Ариа, Емили свързваше най-любимите си спомени с времето, прекарано насаме с Али. Например, когато обуваха шушлякови гащеризони, за да се пързаят надолу по хълма Бейбъри през зимата или обсъждаха идеалните гаджета, или пък плачеха заради случката от шести клас с Джена и взаимно се утешаваха. Когато бяха само двете, Емили виждаше една мъничко по-несъвършена Али — което пък я правеше да изглежда още по-перфектна в очите на Емили — и тя самата чувстваше, че може да се отпусне и да бъде себе си. Сякаш бяха изминали дни, седмици, години откак Емили не беше себе си. И сега тя си мислеше точно за това, и ѝ се струваше, че би могла да изживее нещо подобно с Мая. Липсваше ѝ чувството да има най-добра приятелка.

В момента Бен и останалите момчета сигурно се преобличаха в плувните си костюми и се пошляпваха един друг по задниците с кърпите. Треньор Лорън пишеше с маркер упражненията за деня на една голяма бяла дъска и маркираше басейна с шамандури на необходимите места. А момичетата от отбора се оплакваха, понеже на всички им беше дошло едновременно. Имаше ли смелост да пропусне втория ден от тренировките?

Емили стисна пластмасовата рибка-ключодържател в ръката си.

— Може би бих могла да кажа на Каролин, че се е наложило да помагам на някого по испански — промърмори тя. Знаеше, че сестра ѝ няма да се върже, но най-вероятно нямаше и да я натопи.

След като огледа внимателно паркинга, за да провери дали някой не ги гледа, Емили се усмихна и отключи автомобила.

— Добре тогава. Да потегляме.

* * *

— Двамата с брат ми се натъкнахме на това местенце през седмицата — обясни Мая, докато Емили паркираше на чакъла.

Емили се измъкна от колата и се протегна.

— Бях забравила за това кътче. — Намираха се на ивицата Марвин, която се простираше на около девет километра и граничеше с

малка, но пълноводна река. Тя и приятелките ѝ постоянно караха колело тук — Али и Спенсър бясно въртяха педалите и обикновено стигаха едновременно до края, — а после спираха при малката лавка до плувната зона за бишкоти и диетични коли.

Докато се катереха по разкаляния склон, Мая я стисна за рамото.

— О, забравих да ти кажа. Майка ми каза, че твоята майка е наминала вчера, докато сме били на училище. Донесла е кекс.

— Сериозно? — възкликна Емили объркано. Питаше се защо майка ѝ не бе споменала нищо на вечеря.

— Кексът беше страшно вкусен. С брат ми го унищожихме още снощи!

Гъстите листа на дъбовете се преплитаха над главите им и пазеха сянка. Въздухът ухаеше на свежест и гора, и сякаш беше с пет–шест градуса по-хладен.

— Все още не сме стигнали. — Мая я хвана за ръка и я поведе надолу по пътеката към един малък каменен мост. Двайсет стъпки под него потокът се разширяваше. Спокойната вода блещукаше под лъчите на следобедното слънце.

Мая отиде до самия ръб на моста и започна да сваля дрехите си, докато не остана само по розов сутиен и бикини. Хвърли дрехите си на купчина, изплезе се на Емили и скочи във водата.

— Чакай! — Емили се втурна към ръба. Знаеше ли Мая колко е дълбоко? Но докато преброи до две, чу изплискване.

Главата на Мая се подаде на повърхността.

— Нали ти казах, че ще има плуване! Хайде, събличай се!

Емили погледна захвърлените дрехи на Мая. Наистина мразеше да се съблича пред хора — дори и пред момичетата от отбора по плуване, които я виждаха всеки ден. Тя бавно свали плисираната си униформена поличка, кръстосвайки крака, за да не види другото момиче голите ѝ мускулести бедра, след което дръпна потничето, което носеше под ризата. Реши да не го сваля. Погледна към реката и скочи. Миг по-късно водата обгърна тялото ѝ. Беше приятно топла и гъста от калта, а не студена и чиста като онази в басейна. Пришитите чашки на потничето ѝ натежаха от водата.

— Тук е като в сауна — каза Мая.

— Аха. — Емили заплува към по-плитката част, където стоеше приятелката ѝ. В един момент осъзна, че е зяпнала зърната на гърдите

й, които личаха под тънката материя на сутиена и побърза да отмести очи.

— Едно време в Калифорния ходех да се гмуркам от скалите заедно с Джъстин — каза Мая. — Стоеше горе и му удряше по десет минути мислене, преди да скочи. Хареса ми, че ти дори не се поколеба.

Емили легна по гръб върху водата и се усмихна. Не можеше да се възпре: поглъщаше комплиментите на Мая като чийзкейк.

Новата й приятелка събра шепи и я плисна в лицето. Част от водата попадна право в устата й. Имаше лигав и почти метален вкус, който по нищо не приличаше на хлора в басейна.

— Струва ми се, че двамата с Джъстин ще скъсаме — рече Мая тихо.

Емили доплува по-близо до брега и стъпи на дъното.

— Наистина? Но защо?

— Ами наистина. Тези връзки от разстояние са много стресиращи. Той ми звъни кажи-речи постоянно. Няма ме едва от няколко дни, а вече е изпратил две писма!

— Брей — смотолеви Емили, като прецеждаше мътната вода през пръстите си. После й хрумна нещо. Обърна се към другото момиче. — Ти ли, м-м-ми остави бележка в шкафчето в съблекалнята по плуване вчера?

Мая сбърчи вежди.

— Какво, след училище ли? Не... Ти ме придружи до вкъщи, забрави ли?

— Вярно. — Всъщност не мислеше, че Мая е оставила посланието, но всичко би било толкова по-просто, ако беше тя.

— Какво пишеше в бележката?

Емили тръсна глава.

— Няма значение, нищо особено. — Прочисти гърло. — Знаеш ли, мисля си, че може би и аз ще се разделя с гаджето.

Еха-а. Емили не би се изненадала повече дори ако от устата й бе изхвърчал синигер.

— Стига бе! Сериозно?

Тя примигна, за да махне водата от очите си.

— Не знам. Може би.

Мая протегна ръце над главата си и Емили отново зърна онзи белег на китката й. Погледът й се отмести.

— Е, майка му зайка — каза Мая.

— А? — Емили се усмихна озадачено.

— Мое изразче... Означава... *майната му!* — Извърна се и сви рамене. — Сигурно е глупаво.

— Не, готино е — каза Емили. — Майка му зайка. — Тя се изкикоти. Винаги се чувстваше странно да произнеся псувня — все едно майка ѝ би могла да я чуе от кухнята им на петнайсет километра оттук.

— Обаче ти наистина трябва да скъсаш с приятеля си — върна се Мая на темата. — И знаеш ли защо?

— Защо?

— Защото така и двете ще сме необвързани.

— От което следва...? — попита Емили. Гората беше неподвижна, потънала в тишина.

Мая се приближи още към нея.

— От което следва... че ние с теб... можем да... *купонясваме!* — И тя сграбчи Емили за рамото и я блъсна под водата.

— Ей! — изписка Емили. На свой ред изпръска Мая, като загреба вода с цяла ръка, създавайки голяма вълна. После дръпна другото момиче за крака и започна да гъделичка пръстите ѝ.

— Помощ! — скимтеше Мая и се заливаше от смях. — Не и краката! Имам такъв адски гъдел!

— Ето, че ти открих ахилесовата пета! — прогърмя Емили и неистово я задърпа към водопада. Мая успя да освободи крака си и скочи на раменете ѝ изотзад, след което се протегна към корема ѝ и я загъделичка. Емили изписка. Накрая успя да натика Мая в една малка пещера в скалите.

— Дано да няма прилепи! — възкликна Мая и протегна ръка.

Емили стоеше до нея, опипвайки гладките, хладни стени на пещерата. Звукът от дишането ѝ отекваше в тясното пространство. Двете се спогледаха с широки усмивки.

Тя прехапа устна. Това бе такъв съвършен дружески момент, че я караше да изпитва носталгия и лека тъга.

Очите на Мая загрижено се спряха на лицето ѝ.

— Какво има?

Емили си пое дълбоко дъх.

— Ами... Нали знаеш момичето, което е живяло в твоята къща?
Алисън?

— Да.

— Тя изчезна. Точно след края на седми клас. Така и не я откриха.

Мая потръпна леко.

— Дочух нещо такова.

Емили обви ръце около тялото си; и на нея ѝ стана студено.

— Бяхме много близки.

Мая се приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ.

— Нямах представа.

— Да... — Брадичката на Емили потрепери. — Просто исках да знаеш.

— Благодаря.

Изтекоха доста минути, в които останаха прегърнати и безмълвни. После Мая се отдръпна.

— Всъщност, послъгах преди малко. За причината да искам да се разделя с Джъстин.

Емили любопитно вдигна вежда.

— Аз... не съм сигурна, че харесвам момчета — каза Мая тихо. — Малко е странно. Намирам ги за сладки, но когато остана насаме с тях, разбирам, че не го искам. По-скоро бих предпочела да съм... с някого, който повече прилича на мен. — Тя се усмихна криво. — Нали знаеш?

Емили прокара ръце през лицето и косата си. Внезапно Мая ѝ се стори прекалено близо.

— Аз... — започна тя. Не, *не знаеше*.

Храстите над тях се раздвижиха. Емили се дръпна рязко. Навремето майка ѝ мразеше, когато тя идваше тук — никога не се знае какви похитители на деца и убийци се крият на подобни места. Гората остана тиха за миг, но после в небето се надигна ято птици. Тя се долепи до скалата. Наблюдаваше ли ги някой? Чий беше този смях? Звучеше някак познато. После до слуха ѝ достигна тежко дишане. Надникна през отвора на пещерата.

Беше само една групичка момчета. Те изведнъж наскачаха в реката, размахвайки пръчки като мечове. Емили се отдръпна от Мая и водопада.

— Къде отиваш? — повика я другото момиче.

Емили погледна първо нея, после момчетата, които бяха захвърлили пръчките и се замеряха с камъни. Едно от тях бе Майк Монтгомъри, по-малкият брат на някогашната ѝ приятелка Ариа. Доста беше пораснал от последния път, в който го беше виждала. Чакай — Майк учеше в „Роузууд Дей“! Дали щеше да я познае? Тя се измъкна от водата и задрапа по хълма.

После спря и се обърна към Мая.

— Трябва да се върна в училище преди Каролин да е приключила с плуването. — Емили нахлузи полата си. — Искаш ли да ти донеса дрехите?

— Все тая. — С тези думи Мая излезе изпод водопада и нагази във водата към брега, а тънкото бельо плътно прилепваше по тялото ѝ. Изкатери се по склона бавно, без нито веднъж да прикрие корема или гърдите си с ръце. Момчетата преустановиха боевете и я зяпнаха.

И въпреки че не искаше, Емили също не можеше да се удържи да не я зяпа.

11.

АКО НЕ ДРУГО, СЛАДКИТЕ КАРТОФИ ПОНЕ СА БОГАТИ НА ВИТАМИН А

— Тази. Определено тази — прошепна Хана, сочейки с пръст.

— Не-е. Прекалено са малки! — прошушна Мона в отговор.

— Ама виж как изпъкват отгоре! Абсолютно фалшиви! — контрира я Хана.

— Струва ми се, че и задникът ѝ е минал под ножа.

— Отврат! — Тя сбърчи нос и прокара ръце по собственото си стегнато, перфектно закръглено дупе, за да се увери, че все още е толкова съвършено. Беше сряда, късния следобед, само два дни преди ежегодния купон на открито на Ноъл Кан, и двете приятелки разпусаха на откритата тераса в „Йъм“, скъпарското кафене към кънтри клуба на родителите на Мона. Под тях група роузуудски момчета правеха една бърза игра на голф преди вечеря, а Хана и Мона играеха друга игра: „Разпознай силиконовите цици“. Или каквото и да било друго дело на пластичните хирурзи, тъй като наоколо се разхождаше достатъчно илюстративен материал за техните умения в различни области на човешкото тяло.

— Аха... Като гледам, докторът си е оставил ръцете — изкоментира Мона. — Мисля, че майка ми играе тенис с нея. Ще я питам.

Хана отново премери с поглед трийсетинагодишната самодива на бара, чийто задник изглеждаше подозрително сочен на фона на останалата част от фигурата ѝ на оса.

— По-скоро бих умряла, отколкото да се подложа на пластична операция.

Мона започна да си играе с висулките по гривната си от „Тифани“ — онази, която очевидно не ѝ се бе наложило да върне.

— Мислиш ли, че Ариа Монтгомъри си е правила гърдите?

Хана стреснато вдигна очи.

— Защо?

— Слабичка е, а циците ѝ са прекалено съвършени — каза Мона.
— Нали живя във Финландия или там някъде? Чух, че в Европа операциите са направо без пари.

— Не мисля, че са силиконови.

— Откъде знаеш?

Хана задъвка сламката си. Гърдите на Ариа открай време бяха големи — тя и Алисън бяха единствените от приятелската им петорка, които носеха сутиен в седми клас. Али винаги се перчеше с бюста си, но единственият път, в който Ариа сякаш забеляза, че има гърди, беше когато една Коледа изплете сутиени като подаръци за всички и за себе си се наложи да направи в по-голям размер.

— Просто не ми изглежда такъв тип човек — отвърна тя. Да говори с Мона за старите си приятелки бе някак неловко. На Хана все още ѝ ставаше неприятно от спомена как тя, Али и останалите тормозеха Мона в седми клас, но моментът никога не изглеждаше подходящ да обсъждат този период.

Мона се взря в нея.

— Добре ли си? Днес ми се виждаш различна.

Хана се сепна.

— Така ли? В какво отношение?

Приятелката ѝ тънко се подсмихна.

— Уха! Някои хора се стряскат лесно!

— Не се стряскам — бързо каза Хана. Но не беше истина: след случката с участъка и онзи имейл от миналата вечер, започваше да откача. Даже тази сутрин очите ѝ и се видяха по-убито зеленикаво кафяви, а ръцете ѝ изглеждаха смущаващо пухкави. Имаше гадното чувство, че наистина ще метаморфозира обратно до състоянието, в което бе в седми клас.

Една руса сервитьорка с вид на жираф ги прекъсна.

— Избрахте ли си?

Мона погледна менюто.

— За мен азиатска пилешка салата без дресинг.

Хана прочисти гърло.

— Аз искам градинска салата с кълнове, без дресинг, и една порция големи пържени картопки. За вкъщи, ако обичате.

Докато жената отнасяше менютата им, Мона смъкна тъмните очила от очите си.

— Пържени картофи?

— За мама — каза Хана бързо. — От това живее.

Долу на голф игрището неколцина по-възрастни мъже и един млад симпатяга нагласяха топките за удар. Сладурът изглеждаше малко не на място с разпиляната си кестенява коса, износени панталони и... нима това бе... униформено поло с надпис „Роузуудска полиция“? О, не. Беше точно това.

Уилдън огледа терасата и кимна хладно, когато забеляза Хана. Тя се сви.

— Кой е *това*? — измърка Мона.

— Ъ-ъ-ъ — измънка Хана, вече полускрита под масата. Дарън Уилдън играеше голф? Стига бе. Едно време в училище той по-скоро би хвърлил запален кибрит по голф-отбора на Роузууд. Нима целият свят беше срещу нея?

Мона присви очи, за да го фокусира по-добре.

— Чакай, този не беше ли от нашето училище? — Тя се ухили. — О, Боже! Това е онзи, дето беше спал с целия плувен отбор. Ах ти, малка кучка! Откъде те познава?

— Ами той е... — Хана се запъна. Прокара нервно ръка по колана си. — Срецнах го на ивицата Марвин преди няколко сутрини, докато тичах. Спряхме за почивка на водопада едновременно.

— Яко! — възкликна Мона. — Някъде тук ли работи?

Хана отново направи пауза. Искрено ѝ се щеше да прекрати тази тема.

— Хм, струва ми се, че спомена, че е ченге — заяви тя небрежно.

— Шегуваш се. — Приятелката ѝ измъкна марков гланц за устни от синята си кожена чанта и леко потупа с четчицата долната си устна. — Този тип е достатъчно секси, за да се снима в полицейски календар. Вече си го представих — господин Април! Хайде да отидем да го питаме дали може да му видим палката!

— Ш-ш-шт! — просъска Хана.

Салатите им пристигнаха. Хана бутна стиропорената кутия с картофките настрана и набоде на вилицата си едно доматице.

Мона се приведе към нея.

— На бас, че можеш да се забиеш с него.

— С кого?

— С господин Април, естествено! С кой друг?

Хана изсумтя.

— Да бе.

— Абсолютно! Трябва да го доведеш на купона на Кан. Чух, че миналата година са дошли няколко ченгета. Затова не са имали проблеми с полицията.

Хана се облегна на стола си. Партието на Кан беше легендарна роузуудска традиция. Семейство Кан живееха на има-няма осемдесет декара земя и синовете — Ноъл беше по-малкият — вдигаха купон в началото на всяка учебна година. Тайфата поканени опустошаваше изключително богатите запаси от марков алкохол в избата и партието задължително се запомняше с някой скандален случай. Миналата година Ноъл бе стрелял право в голия задник на най-добрия си приятел Джеймс с ВВ пушка^[1], защото Джеймс се опитвал да сваля тогавашното му гадже Алиса Пенпекър. И двамата бяха толкова пияни, че се хилиха по целия път до спешното отделение и после не помнеха нито какво, нито защо се е случило.

— О, не. — Хана захапа ново доматице. — Смятам да отида с Шон.

Мона изкриви лице.

— Луда ли си? Защо ще пропилиеш най-добрата нощ в годината с Шон? Той подписа клетва за целомъдрие! Сигурно няма дори да дойде.

— Подписването на тъпата клетва не означава автоматично, че човек се отказва и да купонясва. — Хана тикна в устата си голямо количество салата и заобръща сухите безвкусни зеленчуци в устата си.

— Е, щом ти не искаш да поканиш господин Април у Ноъл, тогава ще действам аз. — Мона се надигна.

Хана я сграбчи за ръката.

— Не!

— Защо? Хайде де, ще бъде забавно.

Тя впи нокти в кожата на приятелката си.

— Казах не.

Мона седна обратно и нацупи устни.

— Защо пък не?

Сърцето на Хана препускаше лудо.

— Е, добре, ще ти обясня. Но се закълни, че няма да казваш на никого. — Тя си пое дълбоко въздух. — Запознах се с него в полицейското управление. Бяха ме повикали на разпит заради онова в „Тифани“. Но не е голяма работа. Не успяха да ме уличат.

— Мили Боже! — възкликна Мона високо. Уилдън отново вдигна поглед към тях.

— Ш-ш-шт! — изсъска Хана.

— Господи, добре ли си? Какво стана? Разказвай всичко — прошепна Мона на свой ред.

— Няма много за разказване. — Хана хвърли салфетката върху купата от салатата си. — Заведоха ме в районното, майка ми дойде с мен, поседяхме известно време. Пуснаха ме с предупреждение. Както и да е... Цялата история отне двайсетина минути.

— Леле. — Мона я погледна безизразно; тя се почуди дали не прочете за секунда върху лицето ѝ израз на съжаление.

— Не беше голяма драма — продължи Хана отбранително, гърлото ѝ бе пресъхнало. — Не се случи нищо особено. Повечето ченгета говореха по телефона. Аз самата през цялото време писах съобщения. — Направи пауза, за да обмисли дали можеше да каже на приятелката си за странното послание, което бе получила от А, който и да се криеше зад тази буква. Но не, защо да изпада в подробности? Това съобщение в крайна сметка беше без значение, нали?

Мона отпи от своята „Перие“^[2].

— Не вярвах, че ще те хванат.

Хана преглътна с мъка.

— Е, да...

— Майка ти не те ли уби?

Тя отмести поглед. По пътя към вкъщи майка ѝ я бе попитала дали нарочно е откраднала обиците и гривната. Когато Хана отрече, госпожа Марин бе отвърнала: „Добре. Тогава затваряме тази страница“. След което бе извадила мобилния си телефон, за да проведе поредния разговор.

Хана сви рамене и се изправи.

— Току-що си спомних — налага се да тръгвам, за да изведа Дот.

— Сигурна ли си, че си добре? — попита Мона. — Лицето ти изглежда някак на петна.

— Абсолютно съм сигурна. — Тя театрално целуна приятелката си по бузата и тръгна към вратата.

Премина през ресторанта с хладно неразгадаемо изражение, но в мига, когато се озова на паркинга, се затича. Метна се в своята „Тойота Приус“ — колата, която майка ѝ си бе купила миналата година, но която наскоро бе преотстъпила на Хана, понеже ѝ бе омръзнала — и внимателно огледа лицето си в огледалото за обратно виждане. По челото и бузите ѝ пламтяха отвратителни алени петна.

След метаморфозата Хана с маниакално усърдие следеше не просто да изглежда готина и съвършена във всеки момент, но и наистина да е такава. Ужасяваше се при мисълта, че най-дребната грешка ще я запрати обратно по нещастната спирала към смотанячеството, затова не пропускаше нито един детайл — от малки неща като идеално подбрания прякор в чата и правилния микс от песни за радиото в колата, та до по-сериозните решения, например за подходящите хора, които да покани на парти или за избора на точното, перфектно гадже — което, за неин късмет, бе същото момче, в което бе влюбена от седми клас насам. Дали това, че я уличиха в кражба, допринасяше за блясъка на идеалната, свръхготина мацка Хана, която винаги държеше нещата под контрол? Не бе успяла да разчете онова изражение на Мона, когато приятелката ѝ произнесе „Леле“. Какво казваше погледът ѝ? Дали Леле! *Но пък не е кой знае какво или Леле, колко си загубена?*

Питаше се дали не е трябвало да разкаже всичко на Мона. Но пък... някой вече знаеше. А.

Знаеш ли какво ще каже Шон? Не е истина!

Хана усети, че погледът ѝ се замъглява. Стисна волана за няколко секунди, после запали и от паркинга на кънтри клуба излезе на чакълестата отбивка няколко километра по-надолу. Усещаше как кръвта пулсира в слепоочията ѝ, докато изключваше двигателя и няколко пъти вдиша дълбоко. Вятърът носеше мирис на сено и току-що окосена трева.

Хана стисна здраво очи. Когато отново ги отвори, погледът ѝ се закова на кутията с пържени картофи. Не го прави, помисли си тя. По главния път профуча кола.

Хана изтри изпотените си длани в дънките. Очите ѝ отново се обърнаха към кутията. Картофките ухаеха апетитно. *Недей, недей,*

недей.

Тя се пресегна и повдигна капака. Сладката топла миризма я лъхна в лицето. Преди да може да се спре, Хана загреба пълна шепа с картофки и я напъха в устата си, продължи да тъпче още и още. Бяха горещи и опариха езика ѝ, но на нея не ѝ пукаше.

Това бе такова облекчение; бе единственото нещо, което я караше да се чувства по-добре. Не спря докато не изяде всичко, дори облиза стените на кутията, за да обере последните кристалчета сол.

Отначало се почувства много, много по-спокойна. Но до момента, в който сви пред дома, познатото старо чувство на паника и срам вече се беше насъбрало в нея. Хана се изуми как, макар да бяха минали толкова години откак бе правила подобно нещо, усещането не се бе променило нито на йота. Стомахът я болеше, панталонът я стягаше и искаше само едно — да се освободи от това, което бе в нея.

Без да обръща внимание на екзалтирания лай на Дот от спалнята ѝ, тя тичешком стигна до банята на втория етаж, тресна вратата и рухна на покрития с плочки под. Слава Богу, че майка ѝ още не се беше върнала от работа. Поне нямаше опасност да чуе онова, което Хана се канеше да извърши.

[1] Тип въздушна пушка, използвана при лов на птици. — Б.пр. ↑

[2] Скъпа марка френска минерална вода. — Б.пр. ↑

12.

М-М-М, КАК УХАЯТ ТОКУ-ЩО ПОЛУЧЕНИТЕ ИЗПИТНИ РЕЗУЛТАТИ

Е, добре, Спенсър трябваше да се успокои.

В сряда вечерта тя изкара в кръговата алея пред дома си своя черен Мерцедес С-класа хечбек — колата, от която сестра ѝ се отказа, тъй като получи нов, „практичен“ Мерцедес SUV. Срещата на ученическия съвет се бе проточила, а тя мразеше да шофира из тъмните улици на Роузууд. През целия ден имаше чувството, че някой я наблюдава, сякаш онзи, който бе написал стряскащия имейл, би могъл да ѝ скочи всеки момент.

Спенсър продължаваше да си спомня с тревога за познатата руса опашка на прозореца на Алисън. Умът ѝ се връщаше към Али — и към всички онези неща, които тя знаеше за Спенсър. Но не, това беше лудост. Алисън я нямаше — и най-вероятно бе мъртва — от три години. Освен това сега в нейната къща се бе нанесло ново семейство, нали така?

Тя изтича до пощенската кутия и измъкна купчина писма и брошури като хвърляше обратно всичко, което не бе адресирано до нея. Тогава изведнъж го видя. Беше дълъг плик, не твърде дебел, не и много тънък, с името на Спенсър, напечатано чисто в прозорчето. Обратният адрес гласеше: *Бордът на колегите*^[1]. Беше тук!

Тя разкъса плика и плъзна бърз поглед по листа. Прочете резултатите от PSAT шест пъти, преди да успее да ги осъзнае.

Беше получила 2350 точки от 2400 възможни.

— Да!!! — извика тя и стисна страниците толкова силно, че се смачкаха.

— Леле-мале! Някой е много щастлив! — възкликна един глас откъм улицата.

Спенсър вдигна поглед. На шофьорското място на един лъскав черен „Мини Купър“ седеше Андрю Кембъл, високият луничав

дългокос младеж, който бе измъкнал на Спенсър мястото на отговорник. Те двамата винаги бяха първият и вторият в класа, независимо за кой предмет ставаше дума. Но преди тя да успее да му се изфука с резултатите си — да каже на Андрю колко точки има, щеше да е толкова приятно, — той се изниза. *Откачалка*. Спенсър отново се обърна към къщата.

Докато оживено подрипваше по алеята, една мисъл я накара да се спре: спомни си почти безупречната оценка на сестра си и я приравни от 1600-точковата скала, която се използваше преди, към 2400-точковата, която бе въвел Бордът на колежите. Беше точно със сто точки по-ниска от тази на Спенсър. А нима днес изпитите не бяха дори по-тежки от преди?

Е, кой беше геният сега?

Около час по-късно Спенсър седеше на кухненската маса и четеше книга, която се препоръчваше от курса по английски за напреднали, когато внезапно се разкиха.

— Мелиса и Рен са тук — съобщи госпожа Хейстингс на един дъх, докато връхлиташе в кухнята с купчината писма, които Спенсър бе оставила в пощенската кутия. — Донесли са целия си багаж, за да се нанесат! — Тя откряна фурната, за да провери пилешкото и кифличките от брашно със седем вида зърна, след което хукна към дневната.

Спенсър кихна отново. Един облак от „Шанел № 5“ предшестваше появата на майка ѝ — даже след като бе прекарала целия ден в работа около конете — и Спенсър бе сигурна, че е алергична. Замисли се дали да не съобщи резултатите си от изпита, но треперливият глас от фойето я спря.

— Мамо? — извика Мелиса. Тя и Рен влязоха в кухнята. Спенсър се престори, че изучава скучната корица на книгата си.

— Хей — поздрави я Рен.

— Здравсти — отвърна тя хладно.

— Какво четеш?

Спенсър се поколеба. Беше по-добре тази история с Рен да приключи, особено след като той се нанасяше у тях.

Мелиса я подмина без поздрав и се зае да разопакова някакви лилави възглавници.

— За дивана в плевнята — буквално кресна тя.

Спенсър се сви. Тази игра се играеше от двама.

— О, Мелиса! — възкликна тя. — Как забравих да ти кажа!
Познай кого срещнах!

Сестра ѝ продължаваше да се занимава с възглавниците.

— Кого?

— Йън Томас! Оказа се, че ще бъде треньор на отбора ми по хокей!

Мелиса замръзна.

— Той... какво? Наистина ли? Той е тук? Пита ли за мен?

Спенсър повдигна рамене и се престори, че се опитва да си спомни.

— Не, не мисля.

— Кой е Йън Томас? — попита Рен и се облегна на мраморния плот.

— Никой — излая Мелиса и отново подхвана възглавниците. Спенсър звучно затвори книгата си и се отпрати към дневната. А така! Това вече беше по-добре.

Тя седна край дългата маса и прокара пръст по ръба на една от чашите за вино без столчета, които Кандас, семейната икономка, токущо бе напълнила с рубинената течност. Родителите ѝ нямаха нищо против децата да пият щом са у дома, стига после да не шофираха, така че тя сграбчи чашата с две ръце и алчно пое голяма глътка. Когато вдигна очи, забеляза, че Рен я гледа и дяволито се подсмивва. Бе седнал на отсрещната страна на масата, както винаги с много изправен гръб.

— Гледай ти — каза той.

Тя вдигна вежди в отговор.

Мелиса и госпожа Хейстингс се присъединиха към тях, а бащата на Спенсър приглуши светлината на лампите и на свой ред седна. Известно време всички мълчаха. Спенсър опипа писмото с резултатите в джоба си.

— Познайте какво ми се случи — започна тя.

— Двамата с Рен толкова се радваме, че сте съгласни да останем тук! — възкликна Мелиса в същия момент и стисна ръката на Рен.

Госпожа Хейстингс се усмихна на по-голямата си дъщеря.

— Щастлива съм, когато цялото семейство се събере.

Спенсър прехапа устни, стомахът ѝ изкъркори нервно.

— Знаеш ли, татко, получих си...

— Опа — прекъсна я Мелиса, взирайки се в чиниите, които Кандас тъкмо внасяше от кухнята. — Нямаме ли нещо друго за ядене, освен пиле? Рен гледа да не яде месо.

— Няма проблеми — бързо се намеси той. — Пилето е идеално.

— О-о-о! — Госпожа Хейстингс се изправи наполовина. — Не ядеш месо? Не подозирах. Мисля, че в хладилника има малко макаронена салата, но не знам дали нямаше шунка вътре...

— Не, наистина, всичко е наред. — Рен с неудобство прокара ръка по челото си, а непокорната му черна коса се разроши от движението му.

— Господи, чувствам се ужасно — рече госпожа Хейстингс.

Спенсър завъртя очи. Когато цялото семейство се събереше заедно, майка ѝ искаше всички ястия — дори закуските от лигави овесени ядки — да бъдат перфектни.

Господин Хейстингс подозрително премери Рен с поглед.

— Лично аз съм месар.

— Отлично. — Рен вдигна чашата си толкова стремително, че част от виното се разля на покривката.

Спенсър тъкмо обмисляше някакъв гладък преход към голямата новина, когато баща ѝ остави вилицата си на масата.

— Имам страхотна идея. След като всички сме тук, защо да не поиграем на „Звездна сила“?

— О, тате. — Мелиса се засмя. — Не.

Баща ѝ се усмихна.

— О, да. Имах прекрасен ден в службата. Направо ще ви разбия.

— Какво означава „Звездна сила“? — попита Рен с вдигнати вежди.

В стомаха на Спенсър се затегна нервен възел. „Звездна сила“ бе игра, която родителите им измислиха, когато двете със сестра ѝ бяха малки деца. Открай време предполагаше, че са изплагиатствали идеята от някоя голяма компания. Правилата бяха прости: всеки споделяше най-голямото си постижение за деня и накрая семейството избираше една Звезда. Идеята беше да се почувстваш горд и преуспял, но в семейство Хейстингс играчите се конкурираха безскрупулно.

Но ако съществуваше един най-добър начин, по който Спенсър да обяви резултатите си, то това определено беше „Звездна сила“.

— Ще схванеш в движение, Рен — каза господин Хейстингс. — Аз започвам. Днес подготвих толкова убедителна защитна пледоария за моя клиент, че той сам предложи да ми плати повече пари, отколкото се бяхме уговорили.

— Впечатляващо — отбеляза майка ѝ и отхапа малко парченце цвекло от салатата. — А сега аз. Тази сутрин бих Елоиз на тенис.

— Елоиз е труден противник! — възкликна баща ѝ, преди да отпие нова глътка вино. Спенсър крадешком погледна Рен в отсрещния край на масата. Той внимателно отстраняваше кожата на своето пилешко бутче, тъй че тя не успя да срещне очите му.

Госпожа Хейстингс изискано попи устни с края на салфетката си.
— Мелиса.

Сестра ѝ сплете пръстите си с къси нокти.

— Хм, да видим. Помогнах на работниците да облицоват цялата баня — единственият начин да съм сигурна, че една работа ще бъде свършена перфектно е да я свърша лично.

— Браво на теб, миличка! — похвали я баща ѝ.

Спенсър нервно потропваше с крак.

Господин Хейстингс пресуши чашата си.

— Рен?

Рен вдигна поглед стреснато.

— Да?

— Твой ред е.

Той се засуети с чашата си.

— Не знам какво трябва да кажа...

— Играем на „Звездна сила“ — изчурулика госпожа Хейстингс, сякаш „Звездна сила“ беше толкова разпространена игра, колкото „Не се сърди, човече“.

— Какво прекрасно дело извършихте днес, господин докторе?

— О! — примигна Рен. — Ами всъщност, никакво. Имах почивен ден и от училище, и от болницата, затова отидох до кръчмата с неколцина приятели и гледах мача.

Тишина. Мелиса хвърли на гаджето си разочарован поглед.

— Намирам това за прекрасно — вметна Спенсър.

— Като се има предвид как играха, си е цяло геройство да ги гледаш.

— Така е, много слаба игра, нали? — Рен ѝ се усмихна с благодарност.

— Е, както и да е — намеси се майка ѝ. — Мелиса, кога започваш занятия?

— Един момент — обади се Спенсър. *Този път* нямаше начин да пропусне реда си. — Имам какво да кажа за „Звездна сила“.

Салатната вилица на майка ѝ замръзна във въздуха.

— Извинявай.

— Опа! — шеговито се присъедини към извинението баща ѝ. — Давай, Спенс, имаш думата.

— Получих резултатите си от PSAT — съобщи тя.

— И... ето. — Тя извади плика с оценката и го връчи на баща си.

От момента, в който той го взе, тя вече знаеше какво ще последва. На никого нямаше да му пука. А и какво значение имаха някакви си резултати? Всички щяха да върнат вниманието си върху божолето, върху Мелиса и Уортън и с това щеше да се приключи. Усети как бузите ѝ се обливат в горещина. Защо въобще си бе направила труда?

Тогава баща ѝ остави чашата си и внимателно разгледа листа.

— Уау! — Той махна с ръка на жена си да се приближи.

Когато видя писмото, тя ахна.

— Това е почти максималното, нали?

Мелиса също проточи врат. Спенсър едва дишаше. Очите на сестра ѝ прогаряха дупки в листа. Погледът беше толкова зъл, че Спенсър се зачуди дали тя не е написала онзи зловец имейл вчера. Но когато очите им се срещнаха, Мелиса грейна в усмивка.

— Здравата си се готвила, нали?

— Явно резултатът е добър, а? — попита Рен, кимвайки към писмото.

— Направо фантастичен! — възторгна се господин Хейстингс.

— Това е прекрасно — възкликна майка ѝ. — Как искаш да го отпразнуваме, Спенсър? Вечеря в града? Или има нещо, което си си харесала?

— Когато аз си получих резултатите, ми купихте едно издание на Фицджералд от онази разпродажба, помните ли? — изчурулика Мелиса.

— Точно така — кимна господин Хейстингс.

Мелиса се обърна към Рен.

— На теб много щеше да ти хареса. Страхотно е да наддаваш.

— Е, имаш време да си помислиш — каза госпожа Хейстингс на Спенсър. — Гледай да се спреш на нещо запомнящо се, като това, което избрахме за сестра ти.

Спенсър бавно се изправи.

— Всъщност, имам нещо наум.

— Какво е то? — Баща ѝ се наведе напред в стола си.

Сега е моментът, помисли си Спенсър.

— Ами, това, което много, *много*, много би ме зарадвало сега, а не след няколко месеца, ще е да се преместя в плевнята.

— Но... — подзе Мелиса, след което се възпря.

Рен прочисти гърло. Баща ѝ сбърчи вежди. Стомахът на Спенсър изръмжа гладно. Тя го притисна с ръка.

— Това ли искаш наистина? — попита майка ѝ.

— Аха.

— Окей — каза госпожа Хейстингс и погледна съпруга си. — Ами тогава...

Мелиса шумно остави вилицата си.

— Но... хм, в такъв случай какво ще стане с Рен и с мен?

— Ти сама каза, че ремонтът няма да отнеме много време. — Майка ѝ потупа брадичката си с пръст. — Предполагам, че вие двамата ще трябва да се задоволите със старата си спалня.

— Но там леглата са отделни — каза Мелиса с необичайно детинско гласче.

— Аз не възразявам — бързо каза Рен.

Тя го изгледа остро.

— Бихме могли да преместим спалнята от плевнята в стаята на Мелиса, а пък за Спенсър ще донесем нейното легло — предложи госпожа Хейстингс.

Спенсър не можеше да повярва на ушите си.

— Наистина ли?

Майка ѝ вдигна вежди.

— Мелиса, ще оцелееш, нали?

Тя отметна коса.

— Предполагам. Искам да кажа, че лично аз смятам, че спечелих много повече от търга, но, разбира се, това е само моята гледна точка.

Рен дискретно отпи от виното си. Когато Спенсър срещна погледа му, той ѝ намигна. Господин Хейстингс се обърна към нея.

— Тогава всичко е уредено.

Тя скочи и прегърна родителите си.

— Мерси, мерси, мерси!

Майка ѝ сияеше.

— Още утре се нанасяш.

— Спенсър, ти определено си Звездата тази вечер.

— Баща ѝ размаха писмото с резултатите, което сега бе леко покапано с червено вино. — Това трябва да го сложим в рамка!

Тя се усмихна широко. Нямаше нужда от никакви рамки. Със сигурност щеше да помни този ден цял живот.

[1] Организация, една от дейностите, на която е създаването и провеждането на изпитни тестове за прием във висши учебни заведения в САЩ и по света. — Б.пр. ↑

13.

ПЪРВО ДЕЙСТВИЕ: МОМИЧЕТО КАРА МОМЧЕТО ДА ГО ПОЖЕЛАЕ

— Искаш ли да ме придружиш на приема на един художник в галерията в Честър Спрингс другия понеделник вечер? — попита Ела, майката на Ариа.

Бе четвъртък сутринта и Ела седеше на срещуположния край на кухненската маса, решаваше кръстословицата на „Ню Йорк Таймс“ и похапваше от купа „Чириос“^[1]. Тъкмо бе възобновила работата си на половин щат към съвременна арт галерия „Дейвис“ с офис на главната улица в Роузууд и вече се ползваше от облагите на длъжността си.

— Татко няма ли да дойде с теб? — попита Ариа.

Майка ѝ стисна устни.

— Има много работа, трябва да се подготви за лекции.

— А! — Ариа захвана една измъкната бримка от вълната на ръкавиците без пръсти, които бе изплела по време на едно много дълго пътуване с влак до Гърция. Подозрение ли усещаше в гласа на майка си? Винаги се бе страхувала, че Ела ще разкрие истината за Мередит и няма да ѝ прости, задето я бе пазила в тайна.

Ариа стисна очи. *Изобщо недей да мислиш за това*, нареди си тя. После доля малко сок от грейпфрут в чашата си.

— Ела? — започна тя. — Имам нужда от съвет по един любовен въпрос.

— Я виж ти-и-и — проточи майка ѝ с усмивка, докато прибираще катранено черната си коса с шнолата, която стоеше на масата.

— Ами да — продължи Ариа. — Падам си по едно момче, но той е малко... как да кажа, недостъпен. Идеите ми се изчерпаха и не знам как да го накарам да ме хареса.

— Бъди себе си! — каза Ела.

Ариа простена.

— Това вече го пробвах.

— В такъв случай излизай с някое по-достъпно момче!

Ариа завъртя очи.

— Ще ми помогнеш ли или не?

— О, май сме много докачливи! — Ела се усмихна, после щракна с пръсти. — Току-що прочетох една статия във вестника. — Тя вдигна „Таймс“ от масата. — Направили са проучване по въпроса какво мъжете намират за най-привлекателно у една жена. И знаеш ли кое е качество номер едно? Интелектът. Чакай да го намеря... — Ела запрелиства вестника и накрая го подаде на дъщеря си.

— Ариа си е харесала някого, а? — Марк връхлетя в кухнята и грабна една поничка с глазура от купата на плота.

— Не! — бързо отговори тя.

— Е, някой обаче си е харесал теб — заяви брат й.

— Колкото и извратено да звучи. — И той издаде звук на отвращение.

— Кой? — заинтригува се Ела.

— Ноъл Кан — отвърна Майк с пълна уста, докато се опитваше да сдъвче гигантска хапка. — Пита за теб по време на тренировката по лакрос.

— Ноъл Кан? — повтори Ела, като местеше поглед между него и Ариа. — Кой е той? Беше ли тук преди три години? Познавам ли го?

Ариа изохка.

— Никой важен.

— Никой важен? — В тона на Майк се четеше искрено възмущение. — Ами че той е най-готиният пич в твоя випуск!

— Ох, все тая — каза Ариа и целуна майка си по челото. Тръгна към коридора с поглед, забит в страницата на вестника. Значи мъжете си падаха по повечко акъл? Е, Исландската Ариа определено можеше да бъде умна.

— Защо не харесваш Ноъл Кан? — Гласът на Майк я накара да подскочи. Брат й стоеше на няколко стъпки от нея с кутия плодов сок в ръката. — Той е човекът.

Ариа тръсна глава.

— Щом толкова ти харесва, защо ти не тръгнеш с него?

Майк отпи направо от кутията, избърса устни с опакото на ръката си и я изгледа втренчено.

— Държиш се шантаво. Друсаш ли се? Може ли и аз да си взема от дрогата ти?

Тя изръмжа раздражено. В Исландия брат ѝ през цялото време се опитваше да си намери наркотици и направо се побърка, когато някакви типове от квартала му продадоха трева за десет цента. Оказа се пълен боклук и вонеше гадно, но Майк въпреки това я изпуши с гордост.

Той потърка брадичка.

— Мисля, че знам защо си толкова особена напоследък.

Ариа се обърна към гардероба.

— Само простотии измисляш.

— Така ли мислиш? — вдигна вежди той. — А пък аз не. И знаеш ли? Ще разбере дали подозренията ми са верни.

— Късмет, Шерлок. — Ариа свали якето си от закачалката. Макар да знаеше, че в главата на Майк се въртят само глупости, тя се надяваше, че не е забелязал как трепери гласът ѝ.

* * *

Докато съучениците ѝ се събираха за часа по английски — повечето момчета с тридневни подобия на бради, а момичетата обути със сандали на платформи и гривни, изкопирани от стила на Хана и Мона — Ард за пиесата „В очакване на Годо“. Тя обожаваше устните доклади — имаше перфектния секси дрезгав глас за такива случаи — а освен това по случайност познаваше творбата много добре. Веднъж бе прекарала цяла неделя в един бар в Рейкявик в разпалени спорове по темата с един двойник на Ейдриън Броуди... като между временно пиеше мартини с ябълкова водка и оставяше краката му да се докосват и отъркват в нейните под масата. Тъй че днешният ден бе не просто идеален, за да се превърне тя в топ-ученичка, но и да покаже на всички колко е готина Исландската Ариа.

Езра влезе в стаята, косата му бе леко разрошена, а видът му беше на човек, който е чел цял ден, но преди всичко, изглеждаше... апетитно. Той плесна с ръце.

— Здравейте, ученици. Днес имаме доста работа, така че запазете тишина.

Хана Марин се обърна и намигна на Ариа.

— Според теб с какво бельо е?

Тя ѝ се усмихна вяло — раирани памучни боксерки, много ясно, — след което отново прехвърли вниманието си върху Езра.

— И така — казваше той, — всички прочетохте произведението, нали? И всички сте се подготвили с доклад? Кой иска да говори пръв?

Ръката на Ариа мигновено се вдигна. Той ѝ кимна да излезе пред класа. Тя се качи на подиума в предния край на стаята, разпиля черната си коса по раменете, така че да изглежда още по-разкошна и се увери, че кораловата ѝ огърлица не е закрыта от яката на ризата. След това бързо прочете първите няколко въвеждащи в темата изречения от бележките си.

— Миналата година присъствах на пиесата „В очакване на Годо“ в Париж — започна тя.

С периферното си зрение забеляза как Езра едва доловимо повдигна вежди.

— Театърът бе малка сграда на брега на Сена. Въздухът беше напоен с мириса на кифличките със сирене, които някой печеше в съседната къща. — Тя направи пауза. — Просто си представете сцената: голяма опашка от хора, чакащи да влязат в салона, една жена тегли каишките на двата си малки пудела, снагата на Айфеловата кула се извисява в далечината.

Вдигна очи за миг. Всички изглеждаха хипнотизирани!

— Чувствах енергията, възбудата, страстта наоколо. И те не бяха само заради бирата, която можеше да си купи всеки — дори малкият ми брат — добави тя.

— Много яко! — възкликна Ноъл Кан.

Ариа се усмихна.

— Столовете бяха пурпурни, от най-мекото кадифе, и миришеха на онова френско масло, което е толкова по-сладко от нашето. Тъкмо то прави техните сладкиши толкова вкусни.

— Ариа — намеси се Езра.

— Това масло може да направи дори и *escargot*^[2] вкусни!

— Ариа!

Тя спря. Езра се облегна на дъската с ръце, скръстени над униформения му блейзър.

— Да? — усмихна му се Ариа.

— Налага се да те помоля да приключиш.

— Но... аз не съм стигнала и до половината!

— Виж, искам по-малко подробности за плюшени кресла и тестени сладкиши, и повече за самата пиеса.

През класа премина сподавен кикот. Ариа се оттегли на мястото си и седна. Нима не разбираше, че тя създава *атмосфера*?

Ноъл Кан вдигна ръка.

— Ноъл? — погледна го Езра. — Ти ли искаш да си следващият?

— Не — отвърна Ноъл. Останалите се разсмяха. — Исках само да кажа, че според мен докладът на Ариа беше добър. На мен ми хареса.

— Благодаря — тихо каза Ариа.

Ноъл се завъртя към нея.

— Наистина ли няма долна граница за алкохола?

— На практика не.

— Тази зима може би ще ходя с нашите в Италия.

— Италия е невероятна страна. Ще се влюбиш в нея!

— Вие двамата ще приключите ли този разговор? — вдигна вежди Езра. После измери Ноъл с раздражен поглед.

Ариа заби лакираните си в ярко розово нокти в дървения плот на чина си.

Ноъл отново се обърна към нея.

— Имат ли абсент? — прошепна той.

Тя кимна, изненадана, че Ноъл изобщо е чувал за абсент.

— Господин Кан! — намеси се Езра строго. Малко прекалено строго. — Достатъчно.

Ревност ли се долавяше в тона му?

— Боже мой! — обади се Хана. — Какво ли му е влязло в гащите този път?

Ариа сподави смеха си. Май една определена топ-ученичка създаваше дискомфорт на един конкретен учител.

Езра покани Девън Арлис да изнесе следващия доклад. Докато я слушаше с пръст на брадичката, Ариа усещаше как пулсът ѝ се ускорява. Толкова силно го желаше, че цялото ѝ тяло вибрираше.

Не, един момент. Вибрацията идваше от мобилния ѝ телефон, който се намираще в голямата яркозелена мека чанта в краката ѝ. Тя бавно се протегна и го извади оттам. Едно ново съобщение:

„Ариа,
Нищо чудно той постоянно да се сваля със своите
ученички. Много преподаватели го правят... Просто питай
баща си!

А.“

Ариа бързо затвори капачето на телефона. После отново го отвори и препрочете още веднъж съобщението. И още веднъж. Докато четеше, косъмчетата по ръцете ѝ се изправиха.

Никой в стаята не беше извадил телефона си — нито Хана, нито Ноъл, никой. А и никой не гледаше към нея. Тя дори отпрати очи към тавана, а после и през вратата по коридора, но нищо не изглеждаше не на място. Навсякъде — тишина и спокойствие.

— Не е възможно това да се случва — прошепна Ариа.

Единственият човек, който знаеше за баща ѝ, беше... Алисън. А и тя се бе заклела в живота си, че няма да казва на никого. Нима се бе върнала?

[1] Марка зърнени храни. — Б.пр. ↑

[2] Охлюви (фр.) — Б.пр. ↑

14.

ТОВА ЩЕ ТЕ НАУЧИ ДА НЕ РОВИШ В ГУГЪЛ, КОГАТО БИ ТРЯБВАЛО ДА УЧИШ

През свободното си време в четвъртък следобед Спенсър влезе в читалнята на „Роузууд Дей“. Високите до тавана рафтове със справочници, гигантският глобус в ъгъла и прозореца от цветно стъкло на отсрещната стена превръщаха това място в любимото ѝ кътче от училището. Стоеше в средата на празното помещение със затворени очи и вдишваше мириxa на стари, подвързани в кожа книги.

Всичко днес се нареждаше отлично: необичайният хлад ѝ бе позволил да си облече чисто новото бледосиньо вълнено сако „Марк Якобс“, барманът в училищното кафене ѝ бе приготвил най-хубавото двойно лате с обезмаслено мляко, беше се преборила успешно с устния изпит по френски, а тази вечер щеше да се пренесе в плевнята, за сметка на Мелиса, за която оставаше старата претъпкана спалня.

Въпреки всичко обаче някакво неприятно чувство тегнеше над нея. Беше смесица между онова раздразнение, което понякога изпитваше, когато бе забравила да свърши нещо, и усещането, че някой... ами, че някой я наблюдава. Причината за последното беше очевидна: онзи зловец имейл с твърде своеобразното обяснение на думата „копнея“. Русата коса, която мерна на прозореца на Алисън. Фактът, че единствено Али знаеше за Йън...

В опит да се отърси от всичко това Спенсър седна пред един от компютрите, опъна моркосините си фигурални чорапи и влезе в интернет. Започна да търси информация за предстоящия проект, който трябваше да подготви за курса по биология за напреднали, но след като прегледа няколко резултата в Гугъл, написа в търсачката Рен Ким.

Докато преглеждаше появилите се страници, тя сподави един лек кикот. На сайта на училище „Мил Хил“, Лондон имаше снимка на един по-дългокос Рен, застанал до бунзенова горелка и няколко епруветки. Друг линк отвеждаше до портала на колежа „Корпус Кристи“ към

Оксфордския университет — там Рен бе сниман в шекспировска тога и държеше череп. Изглеждаше фантастично. Не бе подозирала, че Рен си пада по театъра. Докато се опитваше да увеличи снимката, за да види по-ясно как мускулите на бедрата му се очертават под плата, някой я потупа по рамото.

— Това гаджето ти ли е?

Спенсър подскочи и без да иска бутна украсения си с камъчета „Сваровски“ телефон на пода. Андрю Кембъл смутено се усмихна иззад нея.

Тя бързо затвори прозореца.

— Естествено, че не!

Андрю се наведе да вдигне джииесема, отмятайки една къдрица от очите си. Спенсър осъзна, че момчето всъщност имаше шанс да мине за сладур, ако поострижеше тази своя лъвска грива.

— Опа! — вдигна вежди той, докато ѝ подаваше телефона. — Май че някои от тези блестящите са се отлепили.

Тя го дръпна от ръката му.

— Изкара ми акъла.

— Съжалявам. — Андрю се усмихна. — И какво, гаджето ти е актьор, а?

— Казах ти, че не ми е гадже!

Андрю вдигна ръце.

— Извинявай. Просто се опитвам да завържа разговор.

Тя го изгледа подозрително.

— Както и да е — продължи той и нагласи презрамката на раницата по-удобно върху рамото си. — Чудех се ще ходиш ли у Ноъл утре вечер? Бих могъл да те закарам.

Спенсър го погледна неразбиращо, след което изведнъж си спомни: партито на Ноъл Кан. Беше ходила миналата година. Младежите си устройваха състезание по най-бързо пиене на бира, а момичетата без изключение изневеряваха на гаджетата си. Тази година едва ли щеше да е по-различно. А и нима Андрю наистина вярваше, че ще се качи с него в „Мини купър“-а му? Щяха ли изобщо да се поберат двамата?

— Едва ли — рече тя накрая.

Лицето му посърна.

— Е да, предполагам, че си заета.

Спенсър сбърчи чело.

— Какво трябваше да означава това?

Той сви рамене.

— Изглежда имаш доста неща на главата. Сестра ти си е у вас, нали?

Спенсър се облегна назад в стола и захапа долната си устна.

— Да, върна се вчера вечерта. Ти откъде...

Тя се спря. Един момент. Андрю постоянно караше нагоре-надолу по нейната улица. Беше го видяла и вчера, докато взимаше изпитните резултати от пощенската кутия...

Тя преглътна с мъка. Сега като си помислеше, може и да беше видяла малката му черна кола в деня, когато двамата с Рен бяха заедно в джакузито. Явно Андрю много често минаваше край дома ѝ, щом знаеше, че Мелиса се е прибрала. Ами ако... ами ако той бе човекът, който се навърташе наоколо и я шпионираше? Ами ако точно Андрю беше написал онзи имейл? Той беше толкова нахъсан за успех, че подобна вероятност не биваше да се изключва. Нима изпращането на заплашителни съобщения не беше добър начин да го изхвърлиш от играта и да улесниш преизбирането си за отговорник на класа догодина? Или, още по-добре, да елиминираш конкуренцията за златен медал? Ами дългата руса коса! Може би тъкмо него бе видяла на прозореца на Али!

Невероятно! Спенсър измери Андрю с потресен поглед.

— Нещо не е наред ли? — попита той. Изглеждаше загрижен.

— Трябва да тръгвам. — Тя събра учебниците си и излетя от читалнята.

— Почакай — извика Андрю след нея.

Тя продължаваше да върви. Но докато отваряше вратата, осъзна, че не е вбесена. Разбира се, беше странно, че момчето я шпионираше, но ако той беше А, то Спенсър бе в безопасност. Каквото и да знаеше Андрю за нея, то беше нищо... *нищо*... в сравнение с онова, което знаеше Алисън.

Тъкмо навлизаше в общата част, когато се сблъска с Емили Фийлдс.

— Хей — кимна ѝ Емили. По лицето ѝ премина неспокойна сянка.

Спенсър кимна в отговор.

Емили премести раницата на другото си рамо. Спенсър отметна бретона от очите си. Кога за последен път бяха разговаряли?

— Доста студеничко стана, а? — каза Емили.

Тя кимна:

— Наистина.

Другото момиче се усмихна по начин, който показваше, че не знае какво повече да каже. В този момент Трейси Рейд, съотборничка от плувния тим, дръпна Емили за ръката.

— До кога е срокът за заплащане на банските костюми?

Докато Емили ѝ отговаряше, Спенсър изтръска няколко несъществуващи пращинки от блейзъра си и се запита дали трябва просто да отmine, или да изчака и да каже довиждане. В този момент нещо върху китката на някогашната ѝ приятелка привлече погледа ѝ. Емили все още носеше синята си плетена гривничка от шести клас. Алисън бе направила такива за всички тях след инцидента — онази история с Джена.

Отначало имаха намерение да хванат брата на Джена, Тоби; беше замислено просто като шега. След като петте момичета го планираха, Али пресече улицата, за да наблюдава прозореца на Тоби и после се случи нещо... ужасяващо... с Джена.

Когато линейката потегляше от дома на Джена, Спенсър научи за злополуката — нещо, което нито едно от останалите момичета така и не узна: Тоби бе видял Али, но Али също беше видяла как Тоби прави нещо точно толкова лошо. Той не можеше да я натопи, защото иначе тя щеше да го издаде на свой ред.

Не след дълго Али направи за всяка от тях гривнички, които да им напомнят, че ще са най-добри приятелки завинаги и че сега, след като споделяха такава тайна, трябваше да се грижат една за друга завинаги. Спенсър чакаше Али да разкаже на останалите, че е била видяна, но тя така и не го направи.

Когато полицаите разпитваха Спенсър след изчезването на Али, я попитаха дали Алисън е имала врагове, някой, който да я е мразел толкова силно, че да е искал да я нарани. Спенсър каза, че Али е популярно момиче и като такава е имала доста завистници.

Това, естествено, бе брутална лъжа. Имаше хора, които я ненавиждаха и Спенсър знаеше, че трябва да каже на ченгетата за това, което Али знаеше за инцидента с Джена... че може би Тоби искаше да

нарани Али..., но как би могла да разкаже всичко това, без после да обясни защо? Спенсър всеки ден минаваше край къщата на Тоби и Джена. Но за щастие, те бяха заминали да учат в пансион и почти никога не се връщаха у дома, така че тя сметна, че тайната им е в безопасност. Че всички те са в безопасност от Тоби. И че на нея самата няма никога да ѝ се наложи да сподели с приятелките си онова, което само тя знаеше в тази история.

Докато Трејси Рейд казваше довиждане, Емили се обърна отново. Изглеждаше изненадана, че Спенсър още стои там.

— Трябва да влизам в час — рече тя, — но се радвам, че се видяхме.

— Чао-чао! — отвърна Спенсър и двете момичета се разделиха с неловки усмивки.

15.

НАЙ-ТЕЖКАТА ОБИДА Е ДА ПОСТАВИШ ПОД ВЪПРОС МЪЖЕСТВЕННОСТТА МУ

— Хайде, какво сте се отпуснали! Искам ви в по-добра форма!
— кресна им треньор Лорън от платформата.

В четвъртък следобед Емили плуваше със съотборниците си в кристално синята вода на училищния басейн „Андерсън Мемориъл“ и слушаше как младата още треньорка и бивша олимпийска състезателка Лорън Кинкайд им се кара. Басейнът бе двайсет и три метра широк и четиридесет и шест дълъг, с малко по-дълбока зона за гмуркане. Таванът беше стъклен, така че ако човек плуваше „гръб“ вечерно време, можеше да гледа звездите.

Емили се опря на стената на басейна и дръпна шапката си за плуване над ушите. Е, хубаво де, по-добра форма. Днес наистина трябваше да се концентрира.

Миналата вечер, след като се върна от реката с Мая, бе лежала дълго време в стаята си, като ту се чувстваше щастлива и затоплена заради веселото прекарване с новата ѝ приятелка, ту си спомняше признанието на Мая и изпитваше някакво неудобство и странно мравучкане под кожата. *Не съм сигурна, че харесвам момчета. По-скоро бих предпочела някой като мен.* Дали Мая имаше предвид това, което на Емили ѝ се струваше?

Като си помислеше колко замаяна бе Мая на водопада, да не говорим колко много се бяха гъделичкали и докосвали двете, Емили започваше да става неспокойна. След като се прибра снощи, бе преровила раницата си за онази бележка от А. Чете я отново и отново, опитвайки се да разчепка скритото значение на всяка думичка, докато очите ѝ се замъглиха.

Докато стана време за вечеря, Емили вече твърдо бе решила, че трябва здраво да се заеме с плуването. Без пропуснати тренировки и

размотаване. Оттук нататък тя щеше да е пример за останалите от отбора.

Бен доплува до нея и се подпря на стената.

— Липсваше ми вчера.

— М-м-м. — Трябваше да започне отначало и с Бен. Със своите лунички, пронизващи сини очи, леко набола брада и перфектно оформеното тяло на плувец, той определено беше страшно парче, нали? Тя се опита да си го представи как скача от моста на ивицата Марвин. Дали щеше да се смее, или щеше да го сметне за детинско?

— Е, къде беше? — попита Бен и дъхна на плувните си очила, за да махне конденза.

— Наложих се да помагам за урока по испански.

— Искаш ли да дойдеш у нас след тренировката? Нашите няма да се приберат до осем.

— Аз... не съм сигурна, че ще мога. — Емили се изтласка от стената и започна да пори водата. Загледа се в неясните очертания на движещите се ръце и крака под повърхността.

— Защо? — Бен се присъедини към нея.

— Ами защото... — Не можа да измисли подходящо извинение.

— Хайде, сама знаеш, че исках — прошепна Бен. Гребна малко вода в шепите си и започна да я плиска. Мая беше сторила същото вчера, но този път Емили се отдръпна.

Бен спря.

— Какво има?

— Недей.

Той обви ръце около кръста ѝ.

— Не? Не обичаш ли да те пръскат? — каза той с бебешко гласче.

Тя сне ръцете му.

— Недей.

Той се отдръпна.

— Добре.

Емили с въздишка се плъзна към другия край на плувния коридор. Харесваше Бен, наистина. Може би просто *трябваше* да отиде у тях след плуване. Щяха да гледат филм, да похапват пица, доставена от „При Ди Силвио“, той щеше да пъхне ръката си под непривлекателния ѝ спортен сутиен. Внезапно на очите ѝ избиха

сълзи. В действителност изобщо нямаше желание да седи на синия диван у Бен, да си вади подправки, заседнали между зъбите и да разхожда език из вътрешността на устата му. Просто не искаше.

Не беше момиче, което умее да се преструва. Но значеше ли това, че иска да се разделят? Трудно е да вземеш подобно решение за момче, което стои на два метра от теб в твоя коридор.

Сестра ѝ Каролин, която плуваше в съседния коридор, я докосна по рамото.

— Всичко наред ли е?

— Да — промърмори Емили.

— Окей. — Каролин имаше вид на човек, който иска да каже още нещо. След вчерашното пътешествие с Мая, Емили ѝ бе оставила Волвото на паркинга буквално секунди преди сестра ѝ да излезе от тренировка. Когато Каролин я бе попитала къде е била, тя ѝ каза същата лъжа, която бе повторила днес пред Бен. Изглежда сестра ѝ повярва въпреки влажната коса и странния звук, който колата издаваше само когато се охлаждаше след шофиране.

Макар сестрите да си приличаха — и двете имаха лунички по носовете и изтощени от боядисване червеникаво кестеняви коси, при това им се налагаше да слагат по повечко спирала с удължител заради късите прави мигли — и макар да делеяха една и съща стая, те не бяха близки. Каролин беше тиха, скромна и послушна, и въпреки че Емили също бе такава, разликата се състоеше в това, че Каролин като че ли бе напълно удовлетворена от живота си.

Треньор Лорън наду свирката си.

— Време е за ритане! Равнис!

Плувците се наредиха в редица от най-бавни към най-бързи с кикбордове пред себе си. Бен стоеше пред Емили. Погледна я и изви едната си вежда въпросително.

— Не мога да дойда довечера — рече тя тихо, тъй че да не я чуят другите момчета, които се бяха скупчили зад нея и се присмиваха на изкуствения тен на Джема Кърън, който се бе развалил от водата. — Съжалявам.

Устата на Бен се превърна в тънка черта.

— Ясно. Сякаш пък това е изненада. — След което, когато треньорката изсвири отново, той се оттласна и започна да упражнява

удари с крака за „делфин“. Изпълнена с някакво неприятно чувство, Емили изчака да чуе следващия сигнал и го последва.

Докато плуваше, тя се взираше в ритмично движещите се крака на гаджето си. Толкова беше дразнещо, че носеше шапка за плуване над толкова къса коса. А преди състезания ставаше истински педант — избръсваше всяко косъмче по тялото си, в това число ръцете и краката. В момента ритниците му вдигаха прекалено големи пръски, които отиваха право в лицето ѝ. Тя ядно изгледа главата му, която се подаваше над водата и заплува по-бързо.

Въпреки че бе тръгнала пет секунди след него, Емили достигна до отсрещната стена почти едновременно с Бен. Той се обърна към нея раздразнено. Етикетът на отбора по плуване изискваше, независимо от това колко си добър, да пуснеш пред себе си онзи, който те е настигнал. Но той просто се оттласна от стената.

— Бен! — извика тя след него, а раздразнението пролича в гласа ѝ.

Той спря и се обърна.

— Какво?

— Пусни ме да мина пред теб.

Той завъртя очи и отново се гмурна.

Емили се отблъсна от стената и заплува яростно, докато се изравни с него. На отсрещната стена той отново я изгледа.

— Ще спреш ли да ми ходиш по задника? — сопна се Бен. Всъщност буквално ѝ се развика.

Емили избухна в смях.

— Ти трябваше да ме пропуснеш!

— Може би ако не беше тръгнала заедно с мен, нямаше да пристигнем заедно!

Тя изкриви устни подигравателно.

— Какво да се прави като съм по-бърза от теб.

Ченето му увисна. Опа.

Емили облиза устни.

— Бен...

— Не. — Той вдигна ръка. — Просто плувай, ама много бързо. Окей? — Хвърли очилата си на платформата. Те отскочиха и се приземиха обратно във водата, като минаха на косъм от петнистото рамо на Джема.

— Бен...

Той я изгледа с яд, след което се обърна и излезе от басейна.

— Майната му!

Емили проследи с поглед как той разярено отвори вратата на мъжката съблекалня.

Тя тръсна глава, гледайки как вратата остана да се люшка назад-напред на пантите си. После си спомни онова, което Мая бе казала вчера.

— Майка му зайка — произнесе тя тихо и се усмихна.

16.

НИКОГА НЕ СЕ ОТЗОВАВАЙ НА ПОКАНА БЕЗ ОБРАТЕН АДРЕС

— Какво реши, идваш ли довечера? — Хана премести джиесема на другото си ухо и зачака отговора на Шон.

Беше четвъртък след училище. Двете с Мона се бяха видели за по едно бързо капучино в кампуса, но Мона трябваше да си тръгне рано, защото тренираше за голф турнира за майки и дъщери, който предстоеше през уикенда. Сега Хана седеше на верандата, говореше с Шон и гледеше как шестгодишните близнаци на съседите рисуват удивително точни анатомически рисунки на голи момчета по алеята пред къщата им.

— Не мога — отвърна Шон, — наистина съжалявам.

— Но в четвъртък е време за „Дързост“, много добре знаеш!

Хана и Шон бяха се зарили с реалити-шоуто „Дързост“, което заснемаше живота на четири двойки, които са се срещнали по интернет. Тазвечерният епизод беше особено важен, защото двамата им любимци, Нейт и Фиона, сигурно щяха да спят заедно. Хана се надяваше, че това би могло да бъде поне повод за разговор.

— Ами аз... тази вечер имам среща.

— Среща? С кого?

— Ъ-ъ-ъ... на Клуб Д.

Хана зяпна невярващо. Клуб Д? Д като Девственост?

— Не може ли да не ходиш?

Той замълча за минута.

— Няма как.

— Е добре, ще дойдеш ли поне у Ноъл утре?

Последва нова пауза.

— Не знам.

— Шон! Не може да не дойдеш! — Гласът прозвуча пискливо.

— Добре — отвърна той. — И без друго на Ноъл би му станало неприятно ако отсъствам.

— И *на мен* би ми станало неприятно — добави Хана.

— Знам. Ще се видим утре.

— Шон, почакай... — започна тя, но той вече бе затворил.

Хана отключи входната врата. Шон просто трябваше да дойде на купона. Бе скроила перфектен романтичен план: щеше да го заведе в гората към имението на Ноъл, двамата щяха да признаят един на друг любовта си, а после щяха да правят секс. Клуб Д не би имал нищо против секса, когато е съпътстван с истински чувства, нали така? А и горите на Кан бяха истинска легенда. Наричаха ги Горите на мъжествеността, понеже безброй момчета на безброй партита бяха изгубили в тях девствеността си. Говореше се, че дърветата нашепват любовни тайни на новобранците.

Тя се спря пред огледалото в антрето и вдигна блузката си, за да огледа стегнатите си коремни мускули. Завъртя се в профил да види малкото си, закръглено дупе. После се приведе по-близо, за да провери вида на кожата си. Петната от вчера ги нямаше. Тя оголи зъби. Един преден долен зъб бе леко изкривен към кучешкия. Така ли бяха и преди?

Хвърли чантичката си от златиста кожа на кухненската маса и отвори фризера. Майка ѝ не бе купила „Бен & Джери“^[1], така че щеше да се наложи да се задоволи със сладоледените сандвичи с петдесет процента по-ниско съдържание на захар. Извади три от тях и алчно разкъса опаковката на първия. Щом ухапа първата хапка, усети стария порив да яде още.

— Ето, Хана, вземи си още един профитерол — шепнешком я бе подканила Али при онази визита на таткото на Хана в Анаполис. После Алисън се бе обърнала към Кейт с думите: — Хана е такава късметлийка — може да похапва каквото си иска, без да качи и грам!

Това, разбира се, беше лъжа. Точно по тази причина бе толкова жестоко. Хана вече бе доста закръглена и сякаш наедряваше с всеки изминал ден. Кейт се бе изкикотила, а Али, която трябваше да е на страната на Хана, се бе разсмяла заедно с нея.

— Донесох ти нещо.

Тя подскочи на стола. Майка ѝ стоеше до малката телефонна масичка по секси цикламен сутиен и черни шорти за йога.

— Така ли? — тихо промълви Хана.

Госпожа Марин плъзна по нея оценяващ поглед, който се спря на сладоледените сандвичи в ръцете ѝ.

— Наистина ли ти трябва три?

Хана сведе поглед. Беше погълнала единия за по-малко от десет секунди, почти без да усети вкуса му, и вече бе разопаковала следващия.

Усмихна се слабо и бързо пхна неизядения сладолед обратно в камерата. Когато отново се обърна към майка си, тя тъкмо оставяше син плик с логото на „Тифани“ върху масата. Хана я погледна въпросително.

— Това?

— Отвори я.

Вътре имаше малка синя кутийка, в която блестеше пълният комплект — гривната, обиците и колието — същите, които бе върнала на продавачката в участъка. Хана ги взе в ръце, любувайки се на блясъка им под светлината на лампата.

— Уау!

Госпожа Марин сви рамене.

— Няма защо. — После, за да покаже, че разговорът е приключен, се върна в кабинета, разгъна лилавата постелка и пусна дивидито с йога упражнения.

Объркана, Хана бавно върна обиците в кутийката. Майка ѝ беше толкова странна. В този момент забеляза кремав квадратен плик на телефонната масичка. Името и адресът ѝ бяха написани с главни букви. Тя се усмихна. Една покана за парти бе точно това, от което се нуждаеше, за да си оправи настроението.

Вдишайте през носа и издишайте през устата, прозвучаха успокоителните инструкции откъм кабинета. Госпожа Марин стоеше със спокойно отпуснати до тялото ръце. Дори не помръдна, когато телефонът ѝ изчурулика, което означаваше, че е получила имейл. Това беше времето, което изцяло посвещаваше на себе си.

Хана грабна плика и се качи на горния етаж в стаята си. Седна на леглото, прокара ръце по луксозните си чаршафи и се усмихна на Дот, който кротко спеше на кучешкото си креватче.

— Ела тук, Дот — прошепна тя. Той се протегна и сънливо се покатери в скута ѝ. Хана въздъхна. Може би беше просто

предменструалният синдром и цялото това дразнещо, неспокойно усещане щеше да отшуми след няколко дни.

Разкъса плика с нокът и се намръщи. Не беше покана, а бележка, която нямаше особен смисъл.

„Хана,
Дори тати не те обича!

А.“

Какво трябваше да значи това? Но когато извади другия лист в плика, тя хлъцна.

Представляваше цветна разпечатка от онлайн-вестника на някакво частно училище. Хана се взря в познатите образи на снимката. Обяснението отдолу гласеше:

„Кейт Рандал от училище Барнбъри беше водещата на събитието. На снимката е с майка си Изабел Рандал и годеникът на госпожа Рандал, Том Марин.“

Хана запримига бързо. Баща ѝ изглеждаше същият като последния път, когато го видя. И макар сърцето ѝ да пропусна един удар, когато прочете думата годеник — кога се бе случило? — то видът на Кейт бе онова, от което кожата я засърбя. Кейт изглеждаше посъвършена. Кожата ѝ блестеше, косата беше безупречна. Беше прегърнала щастливо майка си и господин Марин.

Хана никога нямаше да забрави момента, когато за пръв път видя Кейт. Двете с Али току-що бяха слезли от влака в Анаполис и отначало тя забеляза само баща си, облегат на капака на колата. Но тогава вратата се отвори и Кейт излезе навън. Дългата ѝ кестенява коса бе права и блестяща, а стойката ѝ беше на момиче, което ходеше на балет от двегодишно. Първият порив на Хана бе да се скрие някъде. Погледна изтърканите си дънки и развлечен кашмирен пуловер и направи усилие да не припадне. *Ето защо татко ни напусна, помисли си тя. Той иска дъщеря, която няма да го излага.*

— Боже мой — промълви Хана и потърси обратния адрес върху плика. Нищо. Изведнъж си даде сметка, че единственият човек, който знаеше за Кейт, беше Алисън. Очите ѝ се спряха върху А-то на бележката.

Сладоледът избълбука в стомаха ѝ. Тя се втурна към банята и грабна допълнителната четка за зъби от керамичната чаша до мивката. После коленичи, надвесена над тоалетната и зачака. В ъгълчетата на очите ѝ се появиха сълзи. *Не започвай отново*, каза си тя и стисна здраво четката. *Нямаш нужда от това*.

Хана се изправи и се огледа в огледалото. Лицето ѝ беше зачервено, косата разрошена, а очите — кървясали и подути. Бавно върна четката за зъби обратно в чашата.

— Аз съм Хана и съм страхотна — каза тя на отражението си. Но не звучеше убедително. Изобщо.

[1] Американска марка сладоледи. — Б.пр. ↑

17.

ПАТОЦИ И ГЪСКИ

— Окей. — Ариа издуха дългия си бретон от очите. — В тази сцена трябва да си сложиш този гевгир на главата и постоянно да говориш за бебето, което нямаме.

Ноъл сбърчи вежди и потупа с пръст пълните си устни.

— Защо се налага да нося гевгир на главата си, Финландке?

— Защото това е театър на абсурда. Така че се очаква действието да е... абсурдно, ако ме разбираш.

— Схванах идеята ти — ухили се Ноъл. Бе петък сутринта и всички седяха по чиновете си в кабинета по английски. След вчерашния провал с „В очакване на Годо“, следващата задача, която Езра им даде, бе да се разделят на групи и сами да напишат екзистенциалистични пиеси. Екзистенциалистичен беше евфемизъм за „глупав и шантав“. И ако някой умееше да пише глупаво и шантаво, то това беше Ариа.

— Сещам се за нещо наистина абсурдно, което бихме могли да направим — каза Ноъл. — Може нашият герой да шофира джип и понеже е пийнал няколко бири, да катастрофира в езерото с патиците. Но понеже е заспал зад волана, не разбира, че е паднал чак до следващия ден. После в джипа може да има патици.

Ариа се намръщи.

— Как ще го поставим? Струва ми се невъзможно да го пресъздадем на сцена.

— Нямам представа — сви рамене той. — Но това ми се случи миналата година. Беше адски абсурдно. И готино.

Тя въздъхна. Не можеше да се каже, че бе избрала Ноъл за свой партньор точно защото вярваше в писателските му умения. Тя се огледа за Езра, но за съжаление той не ги гледаше, изгарящ от ревност.

— А какво ще кажеш, ако единият от героите се мисли за патица? — предложи тя. — Би могъл да кряка от време на време.

— Ъ-ъ-ъ, чудесно. — Ноъл си записа идеята ѝ с една нахапана писалка „Монблан“. — Ей, може би можем да го заснемем с камерата на баща ми! И да го направим като филмче вместо скучна пиеса, а?

Ариа се замисли.

— Всъщност, би било яко.

Той се усмихна.

— В такъв случай можем да включим сцената с джипа!

— Възможно е. — Ариа се запита дали семейство Кан имат излишен джип за потрошаване. Като нищо.

Ноъл сръчка Мейсън Байерс, който работеше заедно с Джеймс Фрийд.

— Батенце, в нашата пиеса ще има каскада с джип. И пиротехника!

— Един момент. Пиротехника? — вдигна вежди Ариа.

— Супер! — одобри Мейсън.

Тя стисна устни. Наистина нямаше сили за това. Миналата нощ почти не мигна. Обсебена от мисълта за странното съобщение от вчера, бе прекарала по-голямата част от времето в догадки и бясно плетене на една лилава ушанка.

Ужасно беше, че имаше някой, който знаеше не само за нея и Езра, но и за аферата на баща ѝ. Ами ако А пратеше следващото съобщение до майка ѝ? А може би това вече се бе случило? Ариа не искаше майка ѝ да научи истината — не сега и не по този начин.

Ариа не можеше да се отърве от мисълта, че А всъщност може да е Алисън. Просто нямаше толкова много хора, които знаеха. Може би няколко души от факултета и, очевидно, Мередит. Но те не познаваха Ариа.

Ако съобщението беше от Алисън, значи тя бе жива. Или пък... не. Ами ако текстът беше от духа на Али? Един призрак лесно можеше да се промъкне през пролуките на дамската тоалетна в „Снукърс“. А и душите на мъртвите понякога се свързваха с живите, за да получат опрощение, нали? Нещо като последно домашно, преди да получат диплома за небето.

Но в случай, че Али наистина се нуждаеше от опрощение, то Ариа се сещаше и за по-подходящи кандидати от себе си. Като например Джена. Тя покри очите си с ръце, опитвайки се да блокира спомена. Терапевтите твърдяха, че човек трябва да се изправи срещу

своите демони, но тя се опитваше да блокира в ума си историята с Джена, също както и спомена за баща ѝ и Мередит.

Ариа въздъхна. В моменти като този ѝ се искаше да не се бе отдалечавала от старите си приятелки. Например от Хана, която седеше през няколко чина — само ако можеше да отиде при нея и да разговарят за това, да ѝ зададе някои въпроси за Али! Но времето наистина променяше хората. Тя се запита дали не би било по-лесно да говори със Спенсър или Емили.

— Здравей.

Ариа подскочи. Езра стоеше пред чина ѝ.

— Здравсти — изписука тя.

Очите ѝ срещнаха неговите сини очи и сърцето ѝ се сви.

Езра се подпря неловко.

— Как си?

— Хм, ами... страхотно. Наистина супер. — Изправи рамене. В самолета на връщане от Исландия беше прочела от тийнейджърското списание, което намери в джоба на предната седалка, че момчетата харесват усмихнати, позитивни момичета. И тъй като демонстрацията на интелигентност вчера не се увенча с успех, защо пък да не пробва с усмивка?

Езра нервно включваше и изключваше химикалката си.

— Слушай, съжалявам, че така те прекъснах по средата на доклада ти вчера. Искаш ли да ми дадеш бележките си, за да ги прегледам и да те оценя?

— Окей. — Хм. Дали Езра бе направил това и за другите ученици? — Е... Ти как си?

— Бива. — Езра се усмихна. Устните му потрепнаха, сякаш искаше да каже още нещо. — Над какво работите тук? — Той се подпря на чина и се надвеси напред да види тетрадката ѝ. Ариа се втренчи в ръцете му за миг, после плъзна пръста си с лакиран в розово нокът към неговия. Опита се движението ѝ да изглежда непринудено. Той не се отдръпна. Между пръстите им сякаш потече ток.

— Господин Фиц! — Ръката на Девън Арлис щръкна на задния ред. — Имам въпрос.

— Идвам веднага — каза Езра и се изправи.

Ариа пъкна пръста, с който го бе докоснала, в устата си. Задържа погледа си върху Езра за няколко секунди, като се надяваше, че може

би ще се върне, но той не го направи.

Добре тогава. *Връщаме се към план Р като ревност.* Тя се обърна към Ноъл.

— Мисля, че в нашето филмче трябва да има и секс сцена.

Каза го наистина високо, но Езра продължаваше да стои до чина на Девън.

— Жестоко — каза Ноъл. — Нашият човек, дето се мисли за паток, ще го огрее ли?

— Аха. С жена, която се целува като гъска.

Ноъл се разсмя.

— Как се целуват гъските?

Ариа се извърна към чина на Девън. Сега Езра ги наблюдаваше. Добре.

— Ето така. — Тя се наведе и млясна Ноъл по бузата. Изненадващо, Ноъл миришеше доста приятно. На крем за бръснене „Жилет“.

— Не е зле — промълви Ноъл.

Съучениците им продължаваха шумно да обсъждат задачата, без да забележат нищо, но Езра, който все още стоеше до чина на Девън, бе напълно неподвижен.

— Знаеш ли, че тази вечер правя купон? — Ноъл сложи ръката си върху коляното ѝ.

— Да, чух нещо такова.

— Задължително трябва да дойдеш. Ще има много бира. И други неща... например скоч. Обичаш ли скоч? Баща ми има цяла колекция...

— Обожавам скоч. — Ариа усети изгарящия поглед на Езра в гърба си. Приближи се до Ноъл и каза: — Определено ще дойда на партито.

Съдейки по начина, по който химикалката падна от ръката му и изтрака на пода, не беше трудно да познае дали Езра я е чул.

18.

КЪДЕ Е ПРЕДИШНАТА ЕМИЛИ И КАКВО СТЕ НАПРАВИЛИ С НЕЯ?

— Ще ходиш ли на партито у Кан? — попита Каролин, докато завиваше по алеята пред дома на семейство Фийлдс.

Емили прекара гребена през все още мократа си коса.

— Не знам. — Днес на тренировката тя и Бен не бяха разменили и две думи, така че не беше съвсем сигурна дали щеше да отиде с него. — А ти?

— И аз не знам. Заедно с Тофър бихме могли вместо това да отидем до Епълбий.

Естествено, че за Каролин щеше да е трудно да реши между двете.

Те затвориха вратите на Волвото и поеа по каменистата пътека към трийсетгодишната къща на семейство Фийлдс в колониален стил. Не беше толкова голяма или лъскава, колкото повечето къщи в Роузууд. Боядисаните в синьо капаци на прозорците бяха малко олющени и някои от каменните плочи на предната алея липсваха. Мебелите на терасата изглеждаха овехтели.

Майка им ги поздрави на входната врата, държейки безжичния телефон в ръка.

— Емили, трябва да говоря с теб.

Емили се обърна към сестра си, която наведе глава и изтича нагоре по стълбите. Опа.

— Какво има?

Майка ѝ приглади посивяващата си плитка.

— Обади се треньорката ти по плуване. Каза, че си отнесена и не си съсредоточена в плуването. Освен това... си пропуснала тренировката в сряда.

Емили преглътна с мъка.

— Помагах на едни съученици с испанския.

— Така ми каза и Каролин. Тогава се обадох на госпожа Хернандес.

Тя сведе поглед към зелените си кецове. Госпожа Хернандес бе учителката по испански, която отговаряше за това кой на кого трябваше да помага с уроците.

— Не ме лъжи, Емили. — Госпожа Фийлдс се намръщи. — Къде беше?

Емили влезе в кухнята и се отпусна на един стол. Майка ѝ беше разумен човек. Можеше да го обсъдят.

Тя се заигра със сребърната халка на горната част на ухото си. Преди години Али я бе помолила да я придружи до „Пиърсинг Палас“, за да си продупчи пъпа и накрая двете си бяха направили и еднакъв пиърсинг на ушите. Емили продължаваше да носи онази малка халка. След това Али ѝ беше купила леопардови наушници, с които да я скрие. В най-студените зимни дни Емили все още си ги слагаше.

— Виж — започна тя. — Просто се мотаех с новото момиче, Мая. Тя е много симпатична. Приятелки сме.

Майка ѝ изглеждаше объркана.

— Но защо просто не се видяхте след тренировката или в събота?

— Не виждам защо това трябва да е такъв проблем — каза Емили. — Пропуснах един ден. Ще плувам двойно този уикенд, обещавам.

Майка ѝ сви тънките си устни и седна.

— Но, Емили... Не разбирам. Когато се записа на плуване тази година, ти пое ангажимент. Не може да се мотаеш с приятелки в момент, когато трябва да си на плуване.

Емили я прекъсна.

— Когато се записах на плуване? Нима имах избор?

— Какво ти става? Държиш ми странен тон, лъжеш ме къде си била... — Майка ѝ поклати глава. — Какви са тези лъжи? Никога не си лъгала досега.

— Мамо... — Емили спря, изведнъж се почувства много уморена. Искаше да отбележи, че, напротив, беше лъгала, и то много. Въпреки че сред приятелките си от седми клас тя беше доброто момиче, бе правила какви ли не неща, за които майка ѝ не подозираше.

Непосредствено след изчезването на Али Емили не можеше да се отърве от мисълта, че то по някакъв начин е нейна вина — може би някакво наказание за това, че тайно не се бе подчинявала на родителите си. За това, че си направи онзи пиърсинг. За злополуката с Джена. Оттогава се опитваше да е перфектна, да върши всичко, което техните искаха от нея. Беше станала дъщеря за пример външно и вътрешно.

— Бих искала да знам какво става с теб — каза майка ѝ.

Емили сложи ръце на покривката и си припомни как се бе превърнала в тази своя версия, която всъщност не беше тя. Али не беше изчезнала заради неподчинението на Емили — сега го разбираше. И по същия начин, както не можеше да си представи да седи на боцкащия диван у Бен и да чувства лигавия му език на врата си, така не се виждаше и как прекарва следващите две години от гимназията — а после още четири в колежа — в басейна часове наред всеки ден. Защо Емили не можеше да бъде просто... Емили? Не можеше ли вместо това да оползотвори времето си с учене или, Боже опази, с нещо забавно?

— Щом искаш да знаеш какво става с мен — започна тя, отмятайки косата от лицето си, и пое дълбоко дъх, — трябва да ти кажа, че вече не искам да плувам.

Дясното око на госпожа Фийлдс потръпна. Устните ѝ леко се открянаха. После се извърна с лице към хладилника и се взря в магнитите, налепен по камерата, сякаш ги виждаше за първи път. Не каза нищо, но раменете ѝ потрепериха. Най-сетне се обърна. Очите ѝ бяха леко зачервени, а лицето ѝ изглеждаше отпуснато. Като че ли бе остаряла с десет години само за минути.

— Ще повикам баща ти. Той ще те вразуми.

— Вече съм взела решение. — В момента, в който го произнесе, си даде сметка, че е истина.

— Не, не си. Не знаеш кое е най-добро за теб.

— Мамо! — Емили внезапно почувства как очите ѝ се пълнят със сълзи. Беше страшно и тъжно да вижда, че майка ѝ, ѝ е ядосана. Ала сега, след като бе решила, се почувства сякаш най-накрая е успяла да свали тежко зимно яке накрая на адски горещ ден.

Устните на майка ѝ трепереха.

— Заради новата ти приятелка ли е?

Емили сбърчи нос и го изтри с опакото на ръката си.

— Какво? Коя?

Госпожа Фийлдс въздъхна.

— Онова момиче, което се премести в къщата на Дилорентис. С нея беше, когато пропусна тренировката, нали? Какво правихте вие двете?

— Ние... просто ходихме до ивицата — прошепна Емили. — И си говорихме.

Майка ѝ погледна към земята.

— Нямам добро предчувствие за момичета... като нея.

Момент. Какво? Емили зяпна майка си. Тя... *знаеше?* Но откъде? Дори не беше се срещала с Мая. Нима можеше просто да погледне Емили и да разбере?

— Но Мая наистина е симпатична — смотолеви Емили. — Забравих да ти предам, но тя каза, че сладкишът е бил страшно вкусен. Каза да ти благодаря.

Майка ѝ присви устни.

— Ходих там. Опитах се да се държа по съседски. Но това... това е прекалено. Тя ти влияе зле.

— Не смятам, че...

— Моля те, Емили — прекъсна я майка ѝ.

Думите заседнаха в гърлото ѝ.

Госпожа Фийлдс въздъхна.

— Просто съществуват толкова много културни различия между... вас двете... и аз изобщо не разбирам какво общо бихте могли да имате. А и кой знае какво е семейството ѝ? Кой знае в какво са забъркани?

— Чакай, какво говориш? — Емили погледна майка си стъписано. Семейството на Мая? Доколкото знаеше, баща ѝ беше инженер, а майка ѝ работеше като медицинска сестра. Брат ѝ беше дванадесетокласник в „Роузууд Дей“ и гениален тенисист; правеха за него тенис корт в задния двор. Защо трябваше семейството ѝ да е замесено, в каквото и да е?

— Просто не вярвам на тези хора — каза майка ѝ. — Знаем, че може да звучи тесногърдо, но е така.

Мислите на Емили закръжиха. Семейството ѝ. Културни различия. Тези хора? Тя преповтори наум всичко, което майка ѝ бе

казала. О, Господи.

Госпожа Фийлдс бе разстроена не защото мислеше Мая за обратна. Беше разстроена, защото Мая — и останалите членове на семейството й — бяха чернокожи.

19. ПИКАНТНО

В петък вечерта Спенсър лежеше на широкото си легло в средата на чисто новата ѝ спалня в бившата плевня. Беше намазала кръста си с „Айси Хот“, мехлем за травми, и се взираше в дъските на красивия таван. Човек не би могъл да допусне, че преди петдесет години тук са спели крави. Помещението беше просторно, с четири огромни прозореца и излизаше на малък вътрешен двор. Снощи след вечеря бе преместила целия си багаж и обзавеждане тук. Беше подредила всички свои книги и дискове, съответно според автор и изпълнител, беше нагласила уредбата си и дори бе настроила любимите си програми на телевизора. Всичко беше идеално.

С изключение, разбира се, на болките в гърба. Цялото ѝ тяло пулсираше, сякаш бе скачала с бърнджи без въже. Йън ги беше накарал да тичат шест километра спринт, и то само за начало на загревката. Всички момичета обсъждаха какво ще облекат довечера на купона на Ноъл, но след адското натоварване Спенсър бе доволна, че ще остане вкъщи с домашното по математика. Особено след като „вкъщи“ означаваше плевнята само за нея.

Тя се протегна към кутийката с „Айси Хот“ и установи, че е празна. Изправи се бавно и подпря кръста си с ръка като старица. Просто трябваше да отиде до главната къща и да си вземе нова кутийка. Беше ѝ приятно мислено да я нарича главната къща. Звучеше сякаш Спенсър внезапно беше пораснала.

Докато пресичаше дългата хълмиста ливада, остави мислите си да се върнат към една от любимите ѝ теми тези дни, Андрю Кембъл. Да, беше облекчение, че А е Андрю, а не Али, и да, чувстваше се един милиард пъти по-добре и по-малко параноична от вчера, но все пак — що за отвратителен, нагъл шпионин! Как смееше да ѝ задава такива недискретни клюкарски въпроси в читалнята и да ѝ пише зловещи имейли! А всички смятаха, че е сладък и невинен с перфектно завързаната си вратовръзка и гладка кожа. Изглеждаше от онзи тип

момчета, които биха водили по-малките на училище и биха измили салона след час по физическо. Особняк.

Затвори вратата на банята на горния етаж, откри кутийката с „Айси Хот“ в шкафа, смъкна шортите си за тренировка, изви се, за да се види в огледалото и започна да втрива мехлема по целия си гръб. Острата ментолова миризма моментално изпълни стаята и тя затвори очи.

Вратата се отвори със замах. Спенсър се опита да си вдигне панталонките по най-бързия начин.

— Боже мой — възкликна Рен, а очите му се разшириха. — Аз... мамка му. Съжалявам.

— Всичко е наред — каза Спенсър, докато се опитваше да стегне връзките на колана си.

— Все още се обърквам в тази къща... — Рен носеше сините си болнични дрехи, които се състояха от горнище с V-образно деколте и широки панталони. Изглеждаше готов за лягане. — Мислех, че това е нашата спалня.

— На всички ни се случва — рече Спенсър, въпреки че очевидно не беше така.

Рен се спря на прага. Тя усещаше, че я гледа, затова хвърли бърз поглед надолу, за да се увери, че гърдата ѝ не се подава от сутиена и че няма бучка „Айси Хот“ на врата.

— Е, хм, как е плевнята? — попита той.

Тя се усмихна, след което прикри с ръка устата си. Миналата година беше ходила при зъболекар да избели зъбите ѝ, които накрая изглеждаха прекалено бели. После ѝ се наложи нарочно да ги потъмнява с тонове кафе.

— Страхотно. А как е старата спалня на сестра ми?

Рен се усмихна сухо.

— Ами, доста е... розова.

— Аха. И всички тези перденца с волани... — добави тя.

— Освен всичко, открих и един подозрителен диск.

— Сериозно? Какъв?

— „Фантомът на операта“. — Той направи гримаса.

— Но нали си падаш по пиеси? — изрече Спенсър, преди да помисли.

— Е да, Шекспир и така нататък. — Рен изви вежда. — Ти откъде знаеш?

Спенсър пребледня. Сигурно щеше да прозвучи странно, ако му кажеше, че го е търсила в Гугъл. Тя сви рамене и се облегна на шкафа. Остра болка прониза кръста ѝ и тя присви очи.

Рен я погледна.

— Какво има?

— Ами нали знаеш. — Спенсър се подпря на умивалника. — Пак хоккей.

— Какво стана този път?

— Разтегнах нещо. Виждаш ли „Айси Хот“? — Като държеше кърпата в едната ръка, тя се пресегна за кутийката, загреба малко в дланта си и плъзна ръка под панталонките, за да го втрие в долната част на кръста си. Простена леко, като се надяваше да е прозвучало секси. Какво пък, нищо лошо нямаше да вложи мъничко драматизъм.

— Имаш ли нужда от помощ?

Спенсър се поколеба. Но Рен изглеждаше толкова загрижен. Пък и наистина беше болезнено да се извива така.

— Да, ако не възразяваш — каза тя меко. — Благодаря.

Притвори още малко вратата с крак, след което прехвърли мехлема от своята длан в неговата. Големите ръце на Рен изглеждаха възбуждащо. Тя мерна отраженията им в огледалото и потрепери. Изглеждаха страхотно заедно.

— Е, къде е болката? — попита той.

Тя посочи. Най-болезненият мускул беше точно под ду пето ѝ.

— Почакай — промълви Спенсър. Грабна кърпата, уви я около себе си и изхлузи шортите си изпод нея. Направи жест да покаже къде я боли и му кимна да бръкне под кърпата. — Само че, ъ-ъ-ъ, гледай да не я цапаш много. Преди няколко години помолих майка ми да поръча тези кърпи директно от Франция, а „Айси Хот“ ги съсипва. Миризмата не се изпира.

Тя чу как Рен сподави смеха си и се стегна. Дали не бе прозвучала предвзето като Мелиса?

Той приглади назад непокорната си коса с чистата ръка и коленичи, след което се зае да нанася гела по кожата ѝ. Ръцете му пропълзяха под кърпата и започнаха да описват бавни кръгове по мускулите ѝ. Спенсър се отпусна и леко се наклони към него. Рен не се

отдръпна. Тя почувства дъха му на рамото си, а после и върху ухото си. Кожата ѝ пламна.

— По-добре ли е? — прошепна той.

— Направо невероятно. — Може и да го бе казала наум, не беше сигурна.

Трябва да го направя, помисли си Спенсър. Трябва да го целуна. Рен притисна по-силно ръцете си в нея, ноктите му леко се забиваха в кожата ѝ. В гърдите ѝ запърхаха пеперуди.

Телефонът в коридора иззвъня.

— Рен, скъпи? — извика майката на Спенсър от долния етаж. — Горел ли си? Мелиса те търси по телефона.

Той отскочи назад. Спенсър също се отдръпна рязко и придърпа кърпата към тялото си. Рен изтри остатък от мехлема в друга кърпа, а тя бе прекалено паникьосана, за да го предупреди да не го прави.

— Хм... — смотолели той.

Тя погледна встрани.

— Ти трябва да...

— Да. — Той отвори вратата. — Надявам се да съм успял да ти помогна.

— Да, благодаря — промълви тя и затвори зад него. После се облегна на мивката и се взря в отражението си.

Нещо проблесна за миг в огледалото и за секунда Спенсър си помисли, че има някой под душа. Но беше само завесата за баня, която се поклащаше от бриза, нахлул през прозореца. Тя отново се обърна към умивалника.

Бяха разсипали няколко капки „Айси Хот“ по плота. Гелът беше бял и приличаше на скреж по фаянса. С влажния си пръст тя изписа с него името на Рен. После го огради в сърчице.

Замисли се дали да не го остави там. Но после чу гласа му, който казваше в слушалката „Здравей, любов моя, липсваше ми“, намръщи се и го изтри с възглавничката на ръката си.

20.

НА ЕМИЛИ Й ТРЯБВАТ САМО ТЪНКА САБЯ И ЧЕРЕН ШЛЕМ

Тъкмо бе започнало да се смрачава, когато Емили се качи в зеления Джип Чероки на Бен.

— Благодаря ти, че убеди нашите да отложат наказанието ми за утре.

— Няма нищо — отвърна Бен. Не я целуна за поздрав. И беше надул на уредбата песен, която, както му бе известно, тя ненавиждаше.

— Доста са ми вбесени.

— Разбрах. — Очите му останаха фиксирани в пътя.

Интересно, не я попита защо. Може би вече знаеше. Най-неочаквано, малко по-рано днес баща ѝ беше влязъл в нейната стая с думите: „Бен ще те вземе след двацет минути. Пригответяй се.“ Гледай ти. Емили мислеше, че завинаги ще е в немилост заради това, че се отрече от боговете на плуването, но имаше чувството, че техните всъщност искат тя да излезе с Бен. Може би разчитаха той да ѝ налее малко здрав разум.

Тя потисна въздишката си.

— Извинявай за онова на тренировките вчера. Просто съм малко напрегната.

Бен най-сетне намали звука.

— Няма нищо. Объркана си.

Емили облиза току-що начервените си устни. Объркана?

— В какво отношение?

— Този път ти прощавам — добави той. После се пресегна и стисна ръката ѝ.

Тя се наежи. Този път ли? Не трябваше ли да каже, че и той съжалява? В крайна сметка беше отпратил към съблекалните с гръм и трясък, нацупен като малко дете.

Преминаха през отворената порта от ковано желязо на имението Кан. Къщата беше разположена навътре от шосето, така че вътрешната алея се виеше цял километър, засенена от високи, кичести борове. Дори въздухът тук сякаш бе по-чист. Червената тухлена постройка се извисяваше зад масивни колони в дорийски стил. Имаше портик с малка скулптурка, изобразяваща кон, отгоре и спиращ дъха, изцяло направен от стъкло, парник малко встрани. Емили преброи четиринайсет прозореца на втория етаж.

Но не къщата бе важна тази вечер. Те щяха да се разположат на ливадата. Тя се намираше доста настрани от дома, отделена от зелен жив плет и каменна стена, и се простираше върху няколко декара. Половината от нея се използваше за конеферма на семейство Кан, а останалата просторна част бе покрита с тучна трева и езерце с патици. Целият двор бе заобиколен от гъсти гори.

След като Бен паркира, Емили скочи от колата и се насочи по посока на звука — песен на „Дъ Килърс“, която бумтеше откъм задния двор. Край нея бе пълно с познати от Роузууд, които слизаха от лъскавите си автомобили. Група безупречно гримирани момичета извадиха цигари от малките си шикозни чантички и запалиха, като не спираха да бърбят по тънките си мобилни телефони. Емили сведе поглед към овехтелия си, по-скоро спортен екип и прокара пръсти през небрежно вързаната си конска опашка.

Бен се присъедини към нея и двамата поеха напърно през една уединена пътека в гората. Скоро попаднаха в зоната на шумния купон. Имаше доста хора, които тя не познаваше, но причината беше, че Кан канеха всички ученици от съседните частни училища, освен тези от Роузууд. Край храстите имаше маса с напитки, до нея — дървен дансинг, фенери, които хвърляха трепкащи светлини и тенти, опънати в средата на ливадата. В другия край, близо до горите, имаше старовремска будка за моментални снимки, украсена с коледни лампички. Семейство Кан я бяха измъкнали от мазето за тазгодишното парти.

Ноъл дойде да им каже добре дошли. Носеше сива тениска, оръфани светлосини дънки и беше бос.

— Как сте? — попита ги той и им връчи по една бира.

— Мерси, братле. — Бен взе своята чаша и отпи жадно. Кехлибарената течност потече по брадичката му. — Много як купон.

Някой потупа Емили по рамото.

Тя се обърна. Беше Ариа Монтгомъри, облечена в тясна бледо червена блузка с надпис „Исландски университет“, къса дънкова пола и червени каубойски ботуши на Джон Флувог. Черната ѝ коса бе опъната във висока опашка.

— Хей, здрасти! — възкликна Емили. Беше чула, че Ариа се е върнала, но не я бе виждала още. — Как беше в Европа?

— Жестоко — усмихна се другото момиче. Двете се гледаха известно време. Емили замълча, макар да искаше да ѝ каже, че се радва, че се е отървала от фалшивата обица на носа и розовите кичури. Стори ѝ се някак неуместно да говори за някогашното им приятелство. Отпи от бирата си и се престори, че е възхитена от ръбовете на халбата.

Ариа се засуети.

— Знаеш ли, радвам се, че си тук. Искаше ми се да говоря с теб.

— Така ли? — Емили срещна очите ѝ и отново сведе поглед.

— Ами... или с теб, или със Спенсър.

— Сериозно? — Усети как нещо стяга гърдите ѝ. Спенсър?!

— Да, и ми обещавай, че няма да ме сметнеш за откачена. Нямахме ме толкова дълго и... — Ариа сбърчи нос, гримаса, която Емили добре познаваше. Означаваше, че внимателно премисля думите си.

— И какво? — Емили вдигна вежди и зачака. Може би Ариа искаше старите дружки да се съберат отново — естествено, след като бе отсъствала, нямаше как да знае колко много са се отчуждили. Подобно хрумване би създавало доста неудобна ситуация.

— Ами... — започна Ариа уморено. — Има ли някакви новини за изчезването на Али откакто заминах?

Емили подскочи щом чу името на Али да излиза от устата на старата ѝ приятелка.

— За изчезването ѝ? Какво имаш предвид?

— Да кажем, откриха ли кой я е отвлякъл? Появи ли се тя отново?

— Ъ-ъ-ъ, не... — Емили притеснено започна да дъвче нокътя на палеца си.

Ариа се приведе към нея.

— Смяташ ли, че е мъртва?

Очите на Емили се разшириха.

— Аз... не знам... *Защо питаш?*

Ариа стисна челюсти. Изглеждаше дълбоко замислена.

— Защо е всичко това? — настоя Емили, а сърцето ѝ биеше лудо.

— За нищо.

Очите на Ариа се спряха върху някой зад гърба ѝ и тя решително затвори уста.

— Хей — прозвуча един дрезгав глас иззад Емили.

Тя се обърна. Мая.

— Охо — поздрави я на свой ред, като почти изтърва чашата с бира. — Не... не знаех, че ще идваш.

— Нито пък аз — рече Мая. — Ама брат ми настояваше. Той е някъде тук.

Емили се обърна, за да представи Ариа, но нея я нямаше.

— И какво, това ли е Мая? — Бен бе изникнал до рамото ѝ. — Момичето, което накара Емили да премине на тъмната страна?

— Тъмната страна ли? — повтори Емили пискливо. — Каква тъмна страна?

— Имах предвид това, че се отказваш от плуването — каза Бен. После се обърна към другото момиче.

— Знаеш за това, нали?

— *Сериозно* ли? — Мая погледна Емили с ентузиазизирана усмивка.

Емили хвърли бърз поглед към гаджето си.

— Мая няма нищо общо с решението ми. А и няма нужда да го обсъждаме точно сега.

Бен отпи нова глътка бира.

— Защо не? Не е ли това голямата новина?

— Не знам...

— Както и да е. — Той я потупа по рамото малко грубо с тежката си ръка. — Отивам да си взема още пиене. Искаш ли да ти донеса бира?

Тя кимна, въпреки че никога не пиеше повече от една бира на купон, и то най-много. Бен не попита Мая дали иска питие. Докато се отдалечаваше от тях, Емили забеляза торбестите му дънки. Гадост.

Мая взе ръката ѝ в своята и я стисна.

— Какво е чувството?

Емили се взря във вплетените им ръце, изчерви се, но не я пусна.

— Хубаво. — Или пък страшно. Или, от време на време, сякаш участваше в ниско бюджетен филм. — Объркващо е, но е окей.

— Имам точно подходящото нещо, с което да празнуваме — прошепна Мая. Бръкна в чантата си и показа на новата си приятелка бутилка „Джак Даниълс“.

— Свих я от масата с напитките. Искаш ли да ѝ видим сметката?

Емили я погледна. Косата ѝ бе отметната от лицето, носеше семпла черна блузка без ръкави и спортна пола във войнишко зелено. Изглеждаше жизнена и забавна — далеч по-забавна от Бен с неговите дънки, противно увиснали на задника.

— Защо не? — отвърна Емили и последва Мая към гората.

21.

СЕКСИ МАЦКИТЕ СА ХОРА КАТО НАС

Хана отпи от водката си с лимонада и запали нова цигара. Не бе виждала Шон откак паркираха пред имението на Кан преди два часа, а и Мона беше изчезнала някъде. В момента ѝ се налагаше да води разговор с най-добрия приятел на Ноъл, Джеймс Фрийд, със Зелда Милингс — красива блондинка, която носеше единствено дрехи и обувки, направени от коноп — и с още куп пискливи клюкарки от „Приятелите на Дорингбел“, ултра-скъпото квакерско училище в съседното градче. И миналата година бяха сред гостите на партито на Ноъл, и макар Хана да бе прекарала доста време с тях тогава, днес тя не си спомняше името на нито една от тях.

Джеймс изгаси своята „Марлборо“ в подметката на марковите си маратонки и отпи юнашка глътка бира.

— Чух, че братът на Ноъл имал тонове трева.

— Ерик ли? — вдигна вежди Зелда. — Къде е той?

— Във фото-павилиона — отвърна Джеймс.

Изведнъж Шон изникна между боровете. Хана се изправи, подръпна тясната си рокличка, която — както се надяваше — я правеше по-слаба, и завърза връзките на чисто новите сандали на Кристиан Лобутен около изящните си глезени. Когато се затича към него, токчето ѝ затъна във влажната трева. Тя размаха ръце, изпусна чашата си и преди да се усети, се приземи по дупе.

— И ето я на земята! — възкликна Джеймс пиянски. Смотанячките от „Дорингбел“ се разсмяха.

Хана бързо се изправи, стискайки зъби да не се разплаче. Това бе най-големият купон в годината, а тя ни най-малко не се чувстваше в свои води — роклята ѝ стягаше на бедрата, не бе успяла да си спечели и една усмивка от Шон по пътя насам, въпреки че тази нощ той караше бащиното си БМВ 760i, и пиеше третата си безумно калорична водка, а часът бе едва девет и половина.

Шон протегна ръка да ѝ помогне.

— Добре ли си?

Тя се поколеба. Шон бе облечен в семпла бяла тениска, която подчертаваше широките му спортни гърди и плоския му корем, тъмносини дънки, в които задникът му изглеждаше невероятно, и стилни черни маратонки „Пума“. Русоляво-кестенявата му коса беше стилизирана в небрежна прическа, кафявите му очи изглеждаха потопли от всякога, а розовите устни — сякаш създадени за целувки. През изминалия час бе наблюдавала как говори с всички момчета наоколо, избягвайки я внимателно.

— Екстра съм — отвърна тя и нацупи устни в патентования „Хана–стил“.

— Какво има?

Тя се опита да се задържи на високите си обувки.

— Може ли... да отидем някъде, където ще сме насаме за малко? Може би в горичката? Да си поговорим?

Той сви рамене.

— Добре.

О, да.

Хана поведе Шон по една пътека към легендарните гори, където мнозина бяха изгубили девствеността си, дърветата хвърляха дълги сенки по телата им. Единственият път, когато Хана бе идвала тук, беше в седми клас, когато приятелките ѝ си бяха устроили тайна среща с Ноъл Кан и Джеймс Фрийд. Али свали Ноъл, Спенсър — Джеймс, а тя, Емили и Ариа седяха на пъновете, пушеха обща цигара и злощастно ги чакаха да свършат. Тази вечер, закле се Хана, щеше да е различно.

Тя се отпусна на мекия килим на тревата и дръпна Шон до себе си.

— Забавляваш ли се? — Тя му подаде питието си.

— Да, готино е — отвърна той и отпи полека. — А ти?

Тя се поколеба. Кожата на Шон блестеше под лунната светлина. На яката на тениската му имаше малко мръсно петънце.

— Общо взето.

Е добре, побъбриха достатъчно. Хана взе чашата от ръката на Шон, сграбчи красиво изваяната му ъгловата брадичка и започна да го целува. Така. Малко гадно беше, че леко ѝ се виеше свят и че вместо да усеща вкуса на Шон, чувстваше само водката, но нищо.

След минута целувки, тя усети, че Шон се отдръпва. Може би беше време малко да подразни сетивата му. Тя вдигна нагоре роклята си, разкривайки своите дълги крака и дантелените прашки с цвят на лавандула. Въздухът сред дърветата бе хладен. На бедрото ѝ кацна комар.

— Хана — поде Шон меко и в същото време се протегна да свали роклята ѝ обратно. — Това не е...

Но не беше достатъчно бърз — Хана вече бе изхлузила дрехата през глава. Очите му се плъзнаха по цялото ѝ тяло. Удивително, но това беше едва вторият път, в който я виждаше по бельо, ако не броим седмицата, която прекараха заедно в къщата на родителите му на плажа, когато тя ходеше по бански. Но това беше по-различно.

— Всъщност не искаш да спреш, нали? — Тя се протегна към него с надеждата, че изглежда слаба, но същевременно не болнава.

— Напротив. — Той спря ръката ѝ. — Точно обратното.

Хана се уви в роклята си, доколкото бе възможно. Сигурно вече имаше поне сто ухапвания от комари. Устната ѝ потрепери.

— Но... Не разбирам. Не ме ли обичаш?

Думите ѝ прозвучаха безпомощно.

Шон мълча дълго преди да отговори. Хана чу как друга двойка се кикотеше сподавено някъде наблизо.

— Не знам — отвърна той накрая.

— Боже мой. — Тя се отдръпна от него. Водката избълбука в стомаха ѝ. — Да не си гей? — Прозвуча малко по-злобно, отколкото искаше.

— Не! — Шон прозвуча наранено.

— Добре, какво тогава? Не съм достатъчно секси ли?

— Глупости! — възкликна той шокирано. Замисли се за миг. — Ти си едно от най-хубавите момичета, които познавам, Хана. Защо ти не го разбираш?

— За какво говориш? — попита тя с отвращение.

— Аз просто... — започна той. — Аз просто смятам, че ако имаш малко повече уважение към себе си...

— Имам си достатъчно самоуважение! — кресна му тя. После се претърколи и седна на една шишарка.

Шон се изправи. Изглеждаше прегърбен и тъжен.

— Погледни се само. — Очите му преминаха от върховете на обувките до темето на главата ѝ. — Чисто и просто се опитвам да ти помогна, Хана. Грижа ме е за теб.

Тя усети как сълзите се събират в ъгълчетата на очите ѝ и се опита да ги преглътне. Не биваше да плаче точно сега.

— Аз уважавам себе си — повтори Хана. — Исках само да... да... да ти покажа какво изпитвам.

— А аз просто се старая да съм придирчив по отношение на секса. — Не звучеше нежно, но не и злобно. По-скоро... отчуждено. — Искам да се случи в правилното време с правилния човек. А това изглежда не си ти. — Шон въздъхна и направи крачка да се отдалечи. — Съжалявам. — После се обърна и изчезна сред дърветата.

Хана бе толкова засрамена и разярена, че не можеше да продума. Опита се да се изправи и да го последва, но токчето ѝ отново заседна и тя се просна върху тревата. Вдигна ръце и се взря в звездите, като притискаше с палци очите си, за да не потекат сълзите.

— Изглежда сякаш ще се издрайфа.

Тя се огледа и видя двама младоци надвесени над нея, които я разглеждаха сякаш бе дигитален образ, който бяха създали на компютрите си.

— Веднага се измитайте оттук, перверзници такива — просъска им тя, докато се изправяше на крака. В другия край на ливадата виждаше как Шон тича след Мейсън Байерс като размахваше жълт чук за крокет. Подсмръкна и се потътри обратно към партито. На *никого* ли не му пукаше за нея? Сети се за писмото, което бе получила вчера. *Дори тати не те обича!*

На Хана внезапно ѝ се прииска да има телефонния номер на баща си, мислите ѝ се стрелнаха към деня, в който бе запознала него, Изабел и Кейт с Али.

Въпреки че беше февруари, времето в Анаполис беше ненормално топло и Хана, Али и Кейт седяха във на верандата като се опитваха да хванат тен. Али и Кейт се бяха заели да лакират ноктите си в любимите си ярки нюанси, но Хана не участваше. Чувстваше се прекалено едра и несръчна. Бе забелязала изражението на Кейт щом двете с Али бяха слезли от влака — изненадата ѝ колко готина е Али, а после и облекчението, когато огледа Хана. Сякаш Кейт си мислеше, *Е, няма защо да се притеснявам от нея!*

Без да си даде сметка, Хана бе изяла цялата купа с пуканки, която стоеше на масата. И шест от профитеролите. И част от сиренето Бри, което бе предназначено за баща ѝ и Изабел. Притисна с ръце подутия си стомах, погледна плоските коремчета на Али и Кейт и изохка на глас, без да иска.

— Зле ли му е на малкото прасенце? — попита татко ѝ и я стисна за малкото пръстче.

Тя потрепери при спомена и докосна стегнатия си сега корем. А. — който и да се криеше зад тази буква — беше съвсем прав. Тати *действително* не я обичаше.

— Всички в езерото! — извика Ноъл, връщайки я в настоящето.

Отсреща Шон вече бе съблякъл тениската си и тичаше към водата. Ноъл, Джеймс, Мейсън и още няколко момчета също захвърлиха ризите си, но на Хана ѝ беше все едно. За пръв път можеше да види най-горещите красавци в Роузууд голи от кръста на горе, но просто не ѝ пукаше.

— Всичките са невероятни! — измърка Фелисити Макдауъл край нея, докато доливаше Фанта към текилата си. — Нали? М-м-м...

Хана изскърца със зъби. Майната му на щастливия баща и перфектната му бъдеща доведена дъщеря, майната му и на Шон с неговата скапана придирчивост! Грабна бутилката с текила от масата и отпи директно от нея. После понечи да я остави обратно, но в последния момент реши, че ще я вземе със себе си в езерото. На онова момченце нямаше да му се размине просто така това, че я заряза, обиди, а след това просто я игнорираше. Нямаше начин.

Тя спря пред купчина дрехи, които определено бяха на Шон — дънките бяха акуратно сгънати, а белите чорапки бяха примерно прибрани в маратонките. След като се увери, че никой не гледа към нея, Хана награби дрехите и отстъпи няколко крачки назад. Как ли щяха да реагират от Д Клуба, ако го сгасцеха да шофира към къщи само по боксерки?

Докато се отдалечаваше към дърветата с нещата на Шон в ръце, нещо падна и отскочи от крака ѝ. Хана се наведе да го вдигне, трябваша ѝ няколко секунди да го фокусира.

Ключът от БМВ-то.

— Идеално — прошепна тя и натисна бутона за алармата с палец. После пусна дънките на земята и пхна ключовете в синята си

чанта на „Москино“.

Беше чудесна ноц за разходка с кола.

22.

БИРЕНИТЕ БАНИ СА ПОЛЕЗНИ ЗА КОЖАТА

— Дай да пробваме! — прошушна Мая възбудено.

— Имаше същата в едно от любимите ми кафенета в Калифорния!

Емили и новата ѝ приятелка зяпаха старомодната будка за снимки на границата между двора и гората. От нея до къщата се виеше дълъг оранжев разклонител. Докато гледаха, отвътре изскочиха Ерик — по-големият брат на Ноъл и силно замаяната Мона Вандерваал, които дръпнаха нетърпеливо снимките си и се изнизаха.

Мая изгледа Емили.

— Искаш ли...?

Емили кимна. Преди да се пъхнат вътре, бързо хвърли поглед към вихрещия се купон. Няколко младежи бяха наобиколили едно буре, а край тях се въртеше и танцуваше пъстра тълпа от хора с вдигнати червени пластмасови чаши. Ноъл заедно с две-три момчета плуваше в езерото по боксерки. Бен не се виждаше никъде.

Емили седна зад Мая в оранжевото кресло във фото-павилиона и дръпна завесата. Бяха толкова натясно, че раменете и бедрата им се докосваха.

— Ето. — Мая ѝ подаде бутилката „Джак Даниълс“ и натисна зеления бутон за старт. Емили отпи глътка и я вдигна триумфално в мига, в който светкавицата блесна за първи път. После долепиха лицата си плътно едно до друго и се ухилиха широко. Емили изкриви очи към носа си, а Мая изду бузи като маймуна за третата снимка. После апаратът ги засне в полунормален вид, може би изглеждаха малко нервни.

— Хайде да излезем да ги видим — рече Емили.

Но докато се изправяше, Мая я дръпна за ръкава.

— Може ли да поседим още минутка? Това е такава разкошно скривалище...

— Ами добре. — Емили седна обратно. Преглътна шумно, без да иска.

— Е, как си тия дни? — попита другото момиче, докато махаше няколко кичура от очите ѝ.

Тя въздъхна и се опита да заеме по-удобна поза в тясното кресло. Объркана. Потресена от вероятността родителите ми да са расисти. Уплашена, че вземам грешно решение за плуването. Малко смутена, задето седя толкова близо до теб.

— Добре съм — каза накрая.

Мая изпръхтя и отпи глътка уиски.

— Не ти вярвам за пет пари — заяви тя.

Емили замълча. Мая сякаш бе единственият човек, който я разбираше.

— Е, добре, може би не чак толкова.

— Какво има?

Изведнъж Емили усети, че не иска да приказва за плуването, за Бен или за родителите си. Искаше да разговарят за... за нещо съвсем друго. Нещо, което полека ѝ се изясняваше. Може би срещата ѝ с Ариа го отключи. А може би това, че най-сетне отново имаше близка приятелка бе причина онова чувство да се върне. Емили си помисли, че Мая би я разбрала.

Пое си дълбоко въздух.

— Ъ-ъ-ъ, нали си чувала за Алисън, момичето, което преди живееше в твоята къща?

— Аха.

— Бяхме наистина близки и аз, хм, така да се каже, много я обичах. В смисъл, нея и всичко свързано с нея.

Чу как Мая издиша и нервно отпи друга глътка от алкохола.

— Бяхме най-добри приятелки — продължи Емили и опипа с пръсти грубия плат на завесата. — Пукаше ми за нея. Така че един ден, малко като гръм от ясно небе, го направих.

— Какво направи?

— Ами, двете с Али бяхме в дървената къщичка в нейния заден двор — често ходехме там да си говорим. Стояхме си там, обсъждахме момчето, по което тя си падаше, някакъв батко, чието име не искаше да

каже, и аз внезапно почувствах, че повече не мога да го тая в себе си. Така че се наведох... и я целунах.

Мая леко издиша.

— Обаче тя не взе участваше в целувката. Дори беше малко хладна и ми каза нещо от рода на „Е, сега поне знам защо така притихваш, докато се преобличаме по физическо!“.

— Боже — каза Мая.

Емили пак надигна бутилката и се почувства замаяна. Никога не беше пила толкова много. А и това бе една от най-големите ѝ тайни, увиснала като бабешко бельо на простор.

— Али каза, че не смята, че най-добрите приятелки трябва да се целуват — продължи тя. — Затова се опитах да го изкарам като шега. Но когато се прибрах у дома, осъзнах истинските си чувства. Тогава ѝ написах писмо, в което ѝ признавах, че я обичам. Но не вярвам да го е получила. Така или иначе, не ми е казвала нищо повече по въпроса.

На голото коляно на Емили капна сълза. Мая я забеляза и я изтри.

— Все още често мисля за нея. — Емили въздъхна.

— Опитах се да потисна спомена, повтарях си, че е заради нашето приятелство и близостта ни, а не заради... нали разбираш... нещо друго, но сега просто не знам.

Поседяха неподвижно няколко минути. Шумът от партито звучеше приглушено. На всеки няколко секунди Емили чуваше изщракването на нечия запалка. Не бе толкова изненадана от това, което току-що разказа за Али. Беше плашещо, разбира се — но също така беше истина. В известен смисъл бе облекчаващо най-сетне да може да го формулира еднозначно.

— Като сме почнали да споделяме — тихо поде Мая, — аз също имам да ти казвам нещо. — Изви ръката си и показа на Емили светлия изпъкнал белег на китката си. — Сигурно си го забелязала.

— Да — прошепна тя, като се взираше в полумрака на павилиончето.

— Остана ми от един от случаите, в които си рязах ръката с бръснач. Не знаех, че ще потъне толкова дълбоко. Имаше адски много кръв. Родителите ми ме закараха в спешното.

— Нима си се порязала нарочно?

— Ами... да. В смисъл, вече не го правя. Поне се опитвам.

— Но... защо?

— Не знам. — Мая сви рамене. — Понякога просто... чувствам, че трябва да го сторя. Може да пипнеш, ако искаш.

Емили докосна белега. Беше изпъкнал и гладък, изобщо не приличаше на истинска кожа. Жестът сякаш бе най-интимното нещо, което някога бе правила. Тя се извърна да прегърне Мая.

Тялото на другото момиче потрепери. Мая зарови глава във врата на Емили. Както преди, миришеше на бананова дъвка. Емили се притисна към малките ѝ гърди. Какво ли бе да се порежеш съзнателно, да гледаш как кървиш? Емили бе имала достатъчно неприятни преживявания, но дори и в най-лошите си спомени — като онзи как Али я отхвърля, или пък този за случката с Джена — се бе чувствала виновна, отвратителна и странна, но никога не бе искала да се самонарани.

Мая вдигна глава и срещна очите ѝ. После, с малко тъжна усмивка, я целуна по устните. Емили примигна изненадано.

— Понякога най-добрите приятелки се целуват — каза Мая. — Виждаш ли?

Те останаха буквално нос в нос. Отвън щурците свиреха оглушително.

Тогава Мая се наведе към нея. Емили се разтопи под докосването на устните ѝ. Бяха с отворени уста и тя усети мекия език на Мая. Гърдите ѝ се стегнаха възбудено, докато прокараваше ръце през буйната коса на Мая, а оттам — по раменете и гърба ѝ. Мая пхна пръсти под блузата на Емили и ги притисна към корема ѝ. Тя притеснено се отдръпна, но след миг се отпусна. Това беше един милиард пъти по-различно от това да се целува с Бен.

Ръцете на Мая пълзяха по тялото ѝ и се спряха върху сутиена. Емили затвори очи. Устата на Мая имаше вкус на „Джак Даниълс“ и шоколадов бонбон. Другото момиче започна да я целува по раменете и по гърдите. Тя отметна глава назад. Някой бе нарисувал луна и няколко звезди на покрива на будката.

Внезапно завесата се дръпна. Емили отскочи, но бе твърде късно — входът към павилиона беше широко отворен. Тогава видя кой стоеше там.

— Боже мой — прошепна тя.

— Мамка му! — чу гласа на приятелката си. Бутилката с уиски падна на пода.

Бен държеше две чаши бира, по една във всяка ръка.

— Е, това обяснява нещата.

— Бен, аз... — Емили изскочи от будката и си удари главата във вратата.

— Не си прави труд да ме изпращаш — каза той с ужасно подигравателен, ядосан и същевременно наранен глас, който тя никога досега не бе чувала.

— Не... — изписка Емили. — Ти не разбираш. — Мая я последва извън павилиона. С периферното си зрение Емили видя как тя взима снимките и ги натъпква в джоба си.

— Изобщо не говори — просъска той. После се извърна и плисна едната чаша в нея. Бирата се разля по краката ѝ, по обувките и панталонките. Чашата отскочи и падна в храсталака.

— Бен! — проплака Емили.

Той се поколеба, след което плисна втората чаша право към Мая. Течността окъпа цялото ѝ лице и косата ѝ и тя изписка.

— Престани! — извика Емили.

— Шибани лесбийки — изрече Бен през зъби. Тя усети сълзите в гласа му. След това той ѝ обърна гръб и се затича, потъвайки в мрака.

23.

ИСЛАНДКАТА АРИА ПОЛУЧАВА КАКВОТО ИСКА

— Финландке! Търсих те навсякъде!

Час след като бе дошла на купона, Ариа тъкмо излизаше от фотопавилиона. Ноъл Кан стоеше пред нея гол, като изключим мокрите боксерки на Калвин Клайн. Държеше жълта пластмасова чаша с бира и току-що проявени снимки. Тръсна мократа си коса и пръските попаднаха на новия ѝ минижуп.

— Защо си целият подгизнал? — попита тя.

— Играхме водно поло.

Ариа погледна към езерото. Момчетата се удряха по главите с дълги розови балони. На брега момичетата с почти еднакви рокли на Алберта Ферари се бяха скупчили заедно и клюкарстваха. Край живия плет недалеч от тях забеляза брат си Майк. Беше дръпнал настрани миньонче, облечено по-скоро в колан, отколкото в пола и възкачено на внушителни платформи.

Ноъл проследи погледа ѝ.

— Едно от момичетата от квакерското училище — каза той. — Тия мацки са луди.

Майк вдигна очи и видя Ариа и Ноъл заедно, при което кимна на сестра си одобрително.

Ноъл потупа снимките на Ариа с палец.

— Страшни са.

Ариа ги погледна. Отегчена до припадък се бе снимала в продължение на двайсет минути. Последния път бе нацупила устнички прелъстително.

Ех... Бе дошла, мислейки за Езра, възбудена и изгаряна от ревност едновременно, с абсурдната надежда, че той ще е тук и че... Но не, по дяволите, той бе учител, а учителите не идваха на ученически купони.

— Ноъл! — извика Джеймс Фрийд от другия край на поляната.
— Бъчвата е пробита!

— Мамка му — промърмори Ноъл, след което дари Ариа с мокра целувка по бузата. — Тази бира е за теб. Не си тръгвай.

— Аха — рече тя апатично, докато го гледаше как се отдалечава, а боксерките му бавно се смъкнаха, разкривайки светлия му, оформен от тренировките задник.

— Той наистина много си пада по теб, да знаеш.

Ариа се обърна. Мона Вандерваал седеше на земята на няколко крачки. Русата ѝ коса беше накъдрена на спирали, виещи се край лицето ѝ, а големите тъмни очила с позлатени рамки се бяха смъкнали на върха на носа ѝ. Братът на Ноъл Ерик бе положил глава в скута ѝ.

Мона примигна бавно.

— Ноъл е страшен. Сигурно да ти е гадже е жестоко.

Ерик избухна в смях.

— Какво? — Мона се наведе към него. — К'во е толкова смешно?

— Така се е насвяткала... — каза Ерик на Ариа.

Докато Ариа си напъваше мозъка да измисли отговор, телефонът ѝ изписка. Извади го от чантичката си и погледна номера. Езра. О, мили Боже!

— М-м, ало? — тихо произнесе тя в слушалката.

— Хей, Ариа, ъ-ъ-ъ, ти ли си?

— А, здравей. Какво има? — Тя се опита да звучи възможно най-хладно и под контрол.

— Нищо. Седя си вкъщи, пия скоч и мисля за теб.

Тя замълча, затвори очи и по тялото ѝ премина тръпка.

— Така ли?

— Да. На големия купон ли си?

— Аха.

— Скучаеш ли?

Тя се засмя.

— Малко.

— Искаш ли да наминеш?

— Окей. — Езра започна да ѝ дава указания как да стигне, но тя вече знаеше пътя. Беше проверила адреса с Гугъл Ърт, но, естествено,

не вървеше да му го каже. — Супер — рече накрая. — Ще се видим след малко.

Върна телефона си обратно в чантата колкото се може спокойно, след което тропна с токчетата на ботушите си. Да!

— Ей, сетих се откъде те познавам.

Ариа погледна назад. Братът на Ноъл бе присвил очи и я зяпаше съсредоточено, докато Мона го целуваше по врата.

— Ти си приятелката на оная мацка, дето изчезна, нали?

Ариа се взря в него, след което отметна косата от очите си.

— Не знам за какво говориш — рече тя и се отдалечи.

* * *

По-голямата част от Роузууд представляваше заградени имения и ремонтирани конеферми от по двайсетина декара, но край колежа се виеха надупчени калдъръмени улички, край които се редяха полуразрушени къщи във Викториански стил. Сградите в „Олд Холинс“ бяха боядисани в шантави цветове — пурпурно, розово и тюркоазено, и обикновено бяха разделени на апартаменти, които се даваха под наем на студентите. Семейството на Ариа бе живяло в този квартал докато тя стана на пет — точно тогава баща ѝ бе започнал да преподава в колежа.

Докато шофираше бавно по улицата на Езра, тя забеляза една къща с гръцки букви, изписани на калкана. В клоните на дърветата в двора се бе заплела тоалетна хартия и висеше като дрипа. Върху друга къща имаше недовършена рисунка на статив в предния двор.

Тя спря пред дома на Езра. След като паркира, се покатери по каменното предно стълбище и натисна звънеца. Вратата се отвори моментално и — ето го.

— Уау! — възкликна той. — Здравсти. — Устните му се извиха в усмивка.

— Здравей. — Тя му се усмихна по същия начин.

Той се засмя.

— Аз... хм, ти си тук. Уау.

— Вече каза „уау“ — подразни го Ариа.

Влязоха в антрето. Пред нея се виеше скърцащо стълбище с различна шарка на пътеката на всяко стъпало. Отдясно имаше отворена врата.

— Това е апартаментът ми.

Ариа пристъпи навътре и забеляза вана на крачета в средата на дневната. Посочи я с недоумение.

— Твърде тежка е, за да я местя — сви той рамене извинително. — Затова си държа книгите в нея.

— Яко. — Ариа се озърна наоколо, попивайки с очи огромните прозорци, прашните вградени полици и дивана, тапициран в намачкано жълто кадифе. Носеше се лек мирис на макарони и сирене. От тавана висеше кристален полилей, камината бе украсена с мозайка, а вътре наистина горяха дърва. Това импонираше на стила ѝ милиард пъти повече от езерото за милион долара и двайсет и седем-стайното имение на Кан.

— Иска ми се да живея тук — рече тя гласно.

— Не мога да спра да мисля за теб — каза Езра в същото време.

Тя го погледна през рамо.

— Наистина ли?

Той се приближи зад нея и постави ръце на кръста ѝ. Ариа леко се облегна в него. Стояха така известно време, после тя се обърна. Взря се в гладко избръснатото му лице, в линията на носа му, в зелените пръски на ирисите му. Докосна бенката на ухото му и усети как по тялото му преминава тръпка.

— Просто... не мога да те игнорирам по време на часовете — прошепна Езра. — Истинско мъчение е. Докато изнасяше онзи доклад...

— Днес докосна ръката ми — подразни го Ариа. — Искаше да надникнеш в тетрадката ми.

— Ти целуна Ноъл — каза той на свой ред. — Изпитах такава ревност!

— Значи е подействало — промълви тя.

Езра въздъхна и обви ръце около нея. Устните им се срещнаха в трескава целувка, ръцете им пълзяха по гърба на другия. Отдръпнаха се за миг, взирайки се един в друг без дъх.

— Да не говорим повече за училище — рече Езра.

— Дадено.

Той я поведе към малката спалня, по чийто под бяха разхвърляни купища дрехи. На нощното шкафче имаше отворено пликче „Лейс“^[1]. Седнаха на леглото. Дюшекът беше малко по-голям от рамката, и макар покривката да бе от твърд деним и да имаше трошички от чипс, насъбрани в гънките, Ариа никога не бе чувствала такова блаженство в живота си.

* * *

Ариа все още бе в леглото, взряна в една пукнатина на тавана. Уличните светлини хвърляха дълги сенки върху предметите, превръщайки голата ѝ кожа в бродерия със странен оттенък на розовото. Полъх на леден ветрец от отворения прозорец угаси свещта с дъх на сандалово дърво край кревата. Чу Езра да пуска чешмата в банята.

Уау. Уау, уау, уау!

Чувстваше се жива. Двамата с Езра почти бяха правили секс — но после, абсолютно едновременно, се бяха разбрали да почакаат. Тогава се сгушиха голи и започнаха да разговарят. Езра ѝ разказа за времето, когато бил на шест и направил скулптурка на катеричка от глина, а брат му я строшил. За това как пушел много трева след развода на родителите си. За случая, когато се наложило да заведе семейния фокстериер на ветеринар, който да го приспи завинаги. Ариа му каза как, когато беше малка, пазеше половин кутия с грахова супа на име Грахчо вместо домашен любимец и как бе плакала, когато майка ѝ стотви Грахчо за вечеря. Разправи му за навика си да плете като луда и обеща да му направи пуловер.

Беше лесно да се говори с Езра — толкова лесно, че тя си представяше как ще продължи завинаги. Можеше да пътуват заедно до далечни места. Бразилия би била изумителен избор... Можеше да спят на дърво, да ядат само банани и да пишат пиеси до края на дните си...

Телефонът ѝ изписка. Уф. Сигурно беше Ноъл, който се чудеше какво се е случило с нея. Тя прегърна една от възглавниците на Езра — м-м-м, миришеше точно като него — и зачака той да се върне от банята и да я целува пак.

В този момент проклетото нещо иззвъня отново. И отново, и отново.

— Боже — изпъшка Ариа и протегна голото си тяло над леглото, за да го вземе от чантата си. Седем нови съобщения. И продължаваха да се получават още.

Тя отвори пощенската си кутия и се намръщи. Всички съобщения носеха едно и също заглавие: Ученико-учителска консултация! Стомахът ѝ се обърна, щом отвори първото.

„Ариа,
Това сигурно носи допълнителни точки в бележника!
Обичкам те.

А.

ПП: Чудя се какво би си помислила майка ти, ако разбере за сладката малка, хм, ученичка на татко ти... и че ти си знаела!“

Ариа прочете следващото съобщение, а после следващото и следващото. Всички съдържаха един и същи текст. Тя изпусна телефона на пода. Трябваше да седне.

Не. Трябваше да се махне оттук.

— Езра? — Френетично занадзърта през прозореца. Дали тя я наблюдаваше в този момент? Какво искаше? Наистина ли бе тя? — Езра, трябва да вървя. Спешно е.

— Какво? — извика той от банята. — Нима си тръгваш?

И на Ариа не ѝ се вярваше съвсем. Тя нахлузи блузата си презглава.

— Ще ти се обадя, окей? Просто се налага да свърша нещо.

— Почакай! Какво...? — попита той и отвори вратата.

Ариа грабна чантата си и изхвърча навън.

Трябваше да се махне. Сега.

[1] Марка картофен чипс. — Б.пр. ↑

24.

В ГАРДЕРОБА НА СПЕНСЪР ИМА ОБУВКИ, ДЪНКИ... И ОЩЕ НЕЩО

— Границата на х е... — мърмореше си Спенсър под нос. Облегна се върху лакът на леглото и се загледа в чисто новия си учебник по висша математика. Кръстът ѝ все още пламтеше от „Айси Хот“.

Погледна си часовника — полунощ минаваше. Значеше ли, че е луда, щом залягаше над домашното си толкова настървено в първия петък вечер от началото на учебната година? Миналогодишната Спенсър щеше да влети в имението на Кан с Мерцедеса си, да пие бира и да се забие с Мийсън Байерс или някое друго популярно лошо момче. Но не и днешната Спенс. Тя бе Звездата, а Звездата имаше домашно. Утре Звездата щеше да обикаля магазините за домашен интериор с майка си, за да обзаведе новата си бърлога по най-добрия начин. Може би дори щеше да посети „Мейн Лейн Байкс“ с баща си следобеда — заедно бяха прегледали куп каталози за велосипеди след вечеря и той я питаше каква рамка предпочита. Преди никога не беше искал мнението ѝ.

Тя наклони глава. Не чу ли тихо, колебливо почукване на вратата? Остави автоматичния си молив и се взря навън през големия прозорец. Луната бе сребриста и пълна, прозорците на главната къща светеха в топло жълто. Почукването долетя отново. Тя прекоси дървения под и откряна вратата.

— Хей — прошепна Рен. — Прекъсвам ли те?

— Не, разбира се. — Спенсър отвори по-широко. Рен беше бос, облечен в прилепнала бяла тениска с надпис „Медицински факултет на Пенсилванския университет“ и торбести шорти в цвят каки. Тя погледна надолу към детската си черната блузка „Френч Кънекшън“, сивите памучни боксерки на „Виланова“ и голите крака. Косата ѝ бе прибрана в ниска небрежна опашка, край лицето ѝ падаха няколко

изплъзнали се кичура. Видът ѝ бе диаметрално различен от ежедневиия ѝ — дънки „Ситизънс“ и раирано палто. Онзи вид казваше „Аз съм изискана и секси“, а този — „Уча... но пак съм секси“.

Е, добре, може би се бе подготвила за варианта това да се случи. Но този факт само идеше да покаже, че не бива просто така да изхвърляте бельото с висока талия и старата тениска с надпис „Аз сърчице персийски котки“.

— Как върви? — попита тя. Топъл полъх разпиля свободните кичури от косата ѝ. От близкия бор падна шишарка и се приземи с тупване.

Рен стоеше нерешително на прага.

— Не би ли трябвало да си навън и да купонясваш? Чух, че някъде тук имало голямо парти на открито.

Спенсър сви рамене.

— Не си падам.

Той срещна очите ѝ.

— Не?

Тя имаше чувството, че устата ѝ е пълна с памук.

— Ъ-ъ-ъ... къде е Мелиса?

— Спи. Твърде много ремонтна дейност, предполагам. Затова си помислих, че може да те навия да ме разходиш из тази великолепна плевня, в която не успях да се настаня. Така и не я видях дори!

Спенсър сбърчи чело.

— Носиш ли ми подарък за нова къща?

Той пребледня леко.

О, аз...

— Шегувам се. — Тя отвори вратата. — Заповядай в плевнята на Спенсър Хейстингс.

Беше прекарала известно време, фантазирайки потенциални сценарии как остава сама с Рен, но нищо не можеше да се сравни с това той наистина да е тук, до нея.

Рен се плъзна към постера ѝ на Том Йорк и сгъна ръце зад врата си.

— Харесваш „Рейдиохед“^[1]?

— Обожавам ги.

Лицето му светна.

— Гледал съм ги сигурно двайсет пъти в Лондон. С всеки концерт стават по-добри.

Тя приглади покривката на леглото.

— Късметлия. Никога не съм ги виждала на живо.

— Трябва да поправим тази грешка — рече той и се облегна на дивана ѝ. — Ако дойдат във Филадельфия, отиваме задължително.

Спенсър направи пауза.

— Но аз не мисля, че... — После се спря. За малко да каже, *Не мисля, че Мелиса ги харесва*, но... може би Мелиса не беше поканена.

Поведе го към гардеробната.

— Това е моят... хм, гардероб — каза тя и без да иска се блъсна в касата на вратата. — Преди е било млеконадойна.

— Сериозно?

— Аха. Тук фермерите са стискали зърната на кравите или както там се казва.

Той се разсмя.

— Да нямаш предвид вимето?

— М-м, да. — Спенсър се изчерви. Опа. — Няма нужда да разглеждаш от учтивост. Имам предвид, знам, че обикновено гардеробите не са много вълнуващи за мъжката част.

— О, не. — Рен се ухили. — Бил съм целия път дотук; настоявам да видя какво си държи Спенсър Хейстингс в гардероба.

— Щом искаш. — Тя натисна ключа на лампата. Помещението миришеше на кожа, нафталин и „Клиник Хеви“^[2]. Беше сгънала и подредила всичкото бельо, сутиени, нощници и долни дрехи от екипа за хоккей в ракитови кошници, а полите ѝ висяха в спретнати редици, подредени според цвета.

Рен се подсмихна.

— Като в магазин е!

— Да — кимна тя стеснително и прокара ръка по една риза.

— Никога не бях чувал за гардероб с прозорец. — Той посочи отворения прозорец на отсрещната стена. — Изглежда ми странно.

— Бил е част от първоначалния вид на фермата — обясни Спенсър.

— Да не би да обичаш хората да те гледат гола?

— Има щори! — възкликна тя.

— Толкова по-зле — тихо каза Рен. — Изглеждаше толкова красива в банята... Надявах се да мога да те зърна... в този вид... отново.

Когато Спенсър се обърна бързо — какво каза той току-що? — Рен я гледеше настойчиво. Той потри между пръстите си маншета на един закачен панталон на „Джоузеф“. Тя вадеше и слагаше на пръста си пръстена на „Тифани Елза Перети“, боейки се да проговори. Рен направи крачка напред, после още една, докато не се озова до нея. Тя можеше да види светлите лунички, осеяли носа му. Добре възпитаната Спенсър от една паралелна вселена би се шмугнала край него и би го повела да разгледа останалата част от плевнята. Но той продължаваше да я гледа с големите си, великолепни кафяви очи. Тази Спенсър, която бе тук сега, потърка устни една в друга, без да продума, но умирайки да направи... нещо.

И накрая направи. Затвори очи, протегна се и го целуна право по устните.

Той не се поколеба. Отвърна на целувката ѝ, после обхвана шията ѝ и я целуна по-настойчиво. Устата му бе мека и имаше лек цигарен привкус.

Спенсър потъна назад в стената от ризи. Рен я последва. Няколко дрешки се изплъзнаха от закачалките, но на нея ни ѝ пукаше.

Те се отпуснаха на застлания с мек килим под. Тя изрита настрана стика си за хоккей. Рен се претърколи върху нея като стенеше сподавено. Спенсър сграбчи износената му тениска и я изхлузи през главата му. След това той свали нейната и прокара длани нагоре-надолу по краката ѝ. Те отново се преобърнаха и сега тя беше върху него. Безумен, зашеметяващ порив на — всъщност не знаеше какво бе това — я заля. Но каквото и да беше, бе толкова интензивно, че дори не ѝ хрумна да се чувства виновна. Тя се надвеси над него, останала без дъх.

Той се надигна и я целуна отново, после покри с целувки нослето и врата ѝ. След това се надигна.

— Веднага се връщам.

— Но защо...

Той посочи с очи към банята ѝ.

Когато го чу да затваря вратата, Спенсър отпусна глава на пода и замаяно се загледа в дрехите си. После изведнъж рипна и се огледа в

тристенното огледало. Косата ѝ се бе измъкнала от опашката и се стелеше по раменете. Голата ѝ кожа сякаш сияеше, а лицето ѝ бе леко поруменяло. Усмихна се широко на трите си образа в огледалото. Случваше се нещо *невероятно!*

Точно тогава отражението от екрана на компютъра привлече погледа ѝ.

Той примигваше. Тя се обърна и присви очи. Сякаш бе получила стотици съобщения по месинджъра. Появи се още едно, този път изписано със 72-пунктов шрифт. Спенсър примигна.

„А А А А А А: Вече ти казах: да се целуваш с гаджето на сестра си е ГРЕШНО.“

Спенсър хукна към компютъра и прочете съобщението отново. Обърна се и погледна към банята. Изпод вратата блестеше тясна ивица светлина.

А определено не беше Андрю Кембъл.

Когато в седми клас бе целунала Йън, разказа на Алисън за това, като се надяваше на съвет. Али съсредоточено бе разгледала пръстите на краката си с френски маникюр, след което ѝ отговори така: „Знаеш, че винаги съм била на твоя страна, когато става дума за Мелиса. Но това е различно. Смятам, че трябва да ѝ кажеш.“

— *Да ѝ кажа?* — сопна се Спенсър. — Няма начин. Тя ще ме убие.

— Какво, да не мислиш, че Йън ще започне да излиза с теб? — попита Али гадно.

— Не знам — каза Спенсър. — Защо не?

Али изсумтя подигравателно.

— Ако ти не ѝ кажеш, може би ще го сторя аз.

— О, не, няма!

— Така ли мислиш?

— Ако кажеш на Мелиса — произнесе Спенсър след известна пауза, а сърцето ѝ биеше лудо, — ще разкажа на всички за *Случката с Джена*.

Али се изсмя кратко.

— Ти си точно толкова виновна, колкото и аз.

Спенсър задържа очи върху нея дълго и настойчиво.

— Но мен никой не ме видя.

Али се обърна към Спенсър и я изгледа свирепо и изпепеляващо — най-страшният поглед, с който бе поглеждала някоя от тях дотогава.

— Знаеш, че се погрижих за това.

След това последва онова събиране в плевнята на последния ден от седми клас. Когато Али отбеляза колко са сладки Йън и Мелиса заедно, Спенсър осъзна, че приятелката ѝ наистина е способна да я изкаже. В този момент, чудно защо, я изпълни усещане за лекота и свобода. Нека го направи, бе си помислила тя. Внезапно бе престанало да я интересува. И въпреки че сега звучеше ужасно, истината бе, че Спенсър желаше да се освободи от Али, точно там и тогава.

Сега на Спенсър ѝ приля. Чу как Рен пусна водата в тоалетната, след което излезе и застана на вратата на гардеробната.

— И така, докъде бяхме стигнали? — изгука той.

Но тя не можеше да откъсне очи от монитора.

Нещо върху него — един червен проблясък — току-що се бе поместило. Приличаше на... отражение.

— Какво има? — попита Рен.

— Ш-ш-шт — прошепна Спенсър. Очите ѝ се фокусираха. Беше отражение. Тя се завъртя. Имаше някого на прозореца.

— Мамка му! — изруга тя, сграбчи тениската си и я притисна към голите си гърди.

— Какво става?

Спенсър отстъпи назад. Гърлото ѝ бе пресъхнало.

— Ох — изграчи тя накрая.

— Ох — отекна и неговият глас.

Мелиса стоеше на прозореца, косата ѝ бе разрошена като тази на Медуза, а лицето ѝ бе свършено безизразно. Между тънките ѝ, обикновено нетрепващи пръсти, гореше цигара.

— Не подозирах, че пушиш — прошепна Спенсър накрая.

Сестра ѝ не отговори. Вместо това дръпна от цигарата за последен път, хвърли фасата в мократа от росата трева и се обърна към главната къща.

— Идваш ли, Рен? — повика го Мелиса ледено през рамо.

[1] Английска група, която свири алтернативен рок. — Б.пр. ↑

[2] Марка парфюм с лек младежки аромат. — Б.пр. ↑

25.

АХ, ТЕЗИ УЧЕНИЦИ-ШОФЬОРИ!

Ченето на Мона увисна, щом излезе в предния двор на Ноъл.

— Мили Боже!

Хана се надвеси от прозореца на БМВ-то на бащата на Шон и ѝ се ухили.

— Кефи ли те?

Очите на Мона светнаха.

— Нямам думи.

Хана се усмихна победоносно и отпи глътка от бутилката, която бе свила от масата с напитки. Преди две минути бе изпратила на Мона снимка на колата, придружена от текста: Влажна съм и съм готова. Ела да ме поядиш.

Мона отвори тежката врата на пасажерското място и се плъзна вътре. Наведе се напред и заразглежда възхитено емблемата върху волана.

— Толкова е красиво... — Тя проследи с пръст матките бели и сини триъгълничета.

Хана помести ръката ѝ.

— Много ли се накова?

Мона вдигна брадичка и критично огледа мръсната коса, омачканата рокля и набразденото от изсъхнали сълзи лице на приятелката си.

— Нещата с Шон не са минали добре, а?

Хана сведе поглед и пъхна ключа.

Мона се приближи и я прегърна.

— О, Хан, съжалявам... Какво стана?

— Нищо. Както и да е. — Тя се отдръпна и си сложи тъмните очила — което малко влошаваше видимостта, но на кого му пукаше? — и запали двигателя. Таблото светна като коледна елха.

— Яко! — възкликна Мона. — Като светлините в клуб „Шампоан“!

Хана смени на задна предавка и гумите се завъртяха бясно върху влажната трева. После колата изскочи на алеята, тя завъртя волана и потеглиха. Бе прекалено разстроена, за да се тревожи от факта, че двойната маркировка на пътя се учетворява пред очите ѝ.

— *Ииухуу!* — изкрещя Мона. Свали прозореца и остави дългата си руса коса да се вее зад нея. Хана си запали цигара „Парламент“ и завъртя копчето на радиостанциите, спирайки се на някакво рап радио, по което свиреха нашумяла песен. Усили звука и купето завибрира — както можеше да се очаква, колата бе снабдена с най-добрите басы, които можеха да се купят с пари.

— Това вече е друго нещо — каза Мона.

— По дяволите, да — отвърна ѝ Хана.

Докато правеше един остър завой малко прекалено бързо, нещо в ума ѝ прищрака.

Няма да си ти.

Ох.

Дори тати не те обича!

Ох, ох.

Е добре, майната му. Хана натисна до дупка педала на газта и почти отнесе нечия пощенска кутия с формата на кученце.

— Трябва да отидем някъде, където ще можем да се изфукаме с това котенце! — Мона качи обувките си в маркови обувки с високи токчета крака на таблото, като го изцапа с малко трева и пръст. — К'во ще кажеш за Уауа? Умирам си за нещо сладко!

Хана се изкиска и отпи още една глътка от бутилката.

— Наистина трябва да си пияна, щом искаш да ядеш.

— Не съм пияна, направо съм удавена!

Паркираха накриво пред магазинчето и запяха „*Харесвам големите ЗАДНИЦИ и не мога да лъжа!*“, докато влизаха, клатушкайки се. Неколцина доставчици с чаши с кафе в ръцете ги зяпнаха с отворени уста.

— Може ли да ти взема шапката? — попита Мона един кльоцав тип, посочвайки униформеното му кепе с надпис „Ферми УАУА“. Човекът ѝ го връчи, без да обели дума.

— Ау — прошепна Хана. — Това нещо е въшлясало!

— Но Мона вече я беше нахлупила на главата си.

Мона си купи шестнайсет сухи пасти, брой на „Ю Ес Уйкли“ и една бутилка хавайски плодов пунш; Хана пък си взе близалка за десет цента. Изчака, докато приятелката ѝ не гледаше, и добави към покупката си „Сникерс“ и пакетче шоколадови топчета „М&М“.

— Чувам колата — замечтано изломоти Мона, докато плащаха.
— Пищи.

Вярно беше. В пиянското си замайване Хана бе активирала алармата.

— Опа — захили се тя.

Хълцайки от смях, двете изтичаха обратно до автомобила и скочиха вътре. Спряха на червения светофар, а главите им пулсираха. Вляво от тях алеята пред магазина беше празна, с изключение на няколко зарязани пазарски колички. Неоновите светлини на магазина разкриваха безлюдния паркинг; дори отсреща денонощният ресторант за бързо хранене бе празен.

— Хората в Роузууд са такива нещастници. — Хана махна неопределено към мрака.

На магистралата също нямаше жива душа, затова Хана изписка стреснато, когато една кола внезапно изникна в съседната лента. Беше сребристо „Порше“ със затъмнени стъкла и с онези призрачни сини фарове.

— Гледай к'во става — рече Мона, а от устата ѝ се посипаха трохи.

Докато зяпаха захласнати, другата кола изръмжа.

— Иска да се състезава — прошепна Мона.

— Отворко — сви устни Хана. Не можеше да различи шофьора — виждаше само червената светлинка на запалена цигара. Прониза я някакво неясно чувство на тревога.

Двигателят на Поршето изрева отново, този път нетърпеливо, и тя най-сетне видя неясния силует на мъжа. Той отново натисна газта.

Хана изви вежда и изгледа Мона въпросително. Чувстваше се пияна, освободена и абсолютно непобедима.

— Направи го — каза Мона прегракнало и дръпна надолу шапката, която взе от човека в Уауа.

Хана преглътна. Светофарът светна зелено. Щом тя натисна газта, колата подскочи напред. Поршето изръмжа пред нея.

— Хайде, шматко, не му позволявай да те изпревари! — изкрещя Мона.

Хана настъпи здравата педала и двигателят изрева. Понесоха се успоредно с Поршето. Караха със сто и трийсет, после сто и четиридесет, накрая със сто и шейсет. Чувството да летиш с тази скорост бе по-добро от това да крадеш.

— Скъсай му задникаа-а-а! — пищеше Мона екзалтирано.

С лудо биешо сърце Хана натисна газта до пода. Едва чуваше виковете на Мона от рева на колата. Докато правеше завой, в лентата им изскочи сърна. Сякаш се бе материализирала от нищото.

— Мамка му! — кресна Хана. Животното стоеше неподвижно като камък. Тя сграбчи волана, наби спирачките и кривна вдясно, а сърната отскочи от пътя ѝ и побягна. Хана бързо върна кормилото в предишната позиция, за да изправи, но колата започна да поднася. Гумите изсвистяха, когато влязоха в досег с банкета и внезапно всичко се завъртя.

Колата се въртеше и въртеше, а после се удари в нещо. Внезапно се чу трясък, звън на счупени стъкла и после... мрак.

Части от секундата по-късно единственият шум, който идваше от колата, бе някакво свирепо свистене изпод предния капак.

Хана бавно опипа лицето си. Беше наред; нищо не го бе ударило. И краката ѝ се движеха. Тя се опита да се надигне изпод купищата пухкав плат — еърбегът. Погледна към Мона. Дългите ѝ крака бясно ритяха изпод нейната въздушна възглавница.

Хана избърса сълзите от ъгълчетата на очите си.

— Добре ли си?

— Освободи ме от това нещо!

Тя излезе от автомобила и издърпа Мона навън. Стояха край магистралата и дишаха тежко. Отсреща тъмнееха железопътните релси и Роузуудската гара. Шосето бе празно — нямаше и следа от Поршето, нито пък от сърната, която насмалко да отнесат. Пред тях светофарът сменяше от жълто на червено.

— Това си го биваше — каза Мона, а гласът ѝ трепереше.

Хана кимна.

— Сигурна ли си, че си добре? — Тя се обърна към колата.

Цялата предница се бе надънила в един телефонен стълб. Бронята висеше откъсната и се опираше в асфалта. Един от фаровете

се бе извадил и сведеше гротескно под някакъв неестествен ъгъл, другият бе строшен.

— Нали няма да се взриви, как мислиш? — попита Мона.

Хана се закиска. Не би трябвало да е смешно, но беше.

— Какво да правим?

— Да офейкваме — заяви Мона. — Оттук можем да се приберем пеша.

Хана сподави кикота си.

— Мили Боже, Шон ще получи удар!

И двете избухнаха в смях. Хълцайки, Хана се обърна към празното шосе и разпери ръце. Усещането да стои в средата на четирилентова магистрала бе невероятно. Все едно Роузууд ѝ принадлежеше. Чувстваше се, сякаш се върти, но може би това се дължеше на факта, че още бе пияна до козирката. Хвърли ключовете до колата. Те се приземиха тежко на земята и алармата се включи.

Хана бързо се наведе и натисна бутона за дезактивация. Пищенето спря.

— Трябва ли да е толкова *пронизителна*? — оплака се тя.

— Действително. — Мона отново си сложи тъмните очила. — Бащата на Шон определено трябва да оправи този недостатък.

26.

ОБИЧАШ ЛИ МЕ? ДА ИЛИ НЕ?

Големият стенен часовник в антрето отброи девет удара в събота сутринта, когато Емили тихо слезе по стълбите към кухнята. Никога не ставаше толкова рано през уикендите, но тази сутрин не можеше да спи.

Някой бе сварил кафе, а в една чиния с нарисувани пиленца имаше лепкави кифли. Изглежда родителите ѝ бяха излезли за една от техните неизменни и в дъжд, и в слънце ранни съботни разходки. Ако направеха две кръгчета из квартала, Емили щеше да успее да се измъкне без никой да забележи.

Миналата нощ, след като Бен бе нахълтал във фото-павилиона, Емили си бе тръгнала от партито, без да каже чао на Мая. Бе се обадила на сестра си с молба да я откара вкъщи. Каролин и Тофър — гаджето ѝ, дойдоха без да задават въпроси, макар че Каролин я изглежда строго, докато Емили се качваше в колата, воняща на уиски. Щом се прибраха, се пъкна под чаршафите, за да не ѝ се налага да говори със сестра си и заспа дълбоко. Но на сутринта се чувстваше по зле от всякога.

Не знаеше какво да си мисли за снощи. Всичко ѝ се сливаше. Искаше ѝ се да вярва, че това, че се целува с Мая е било грешка, че ще успее да обясни на Бен и че всичко ще е наред. Но Емили продължаваше да анализира усещанията си. Сякаш... преди снощи не се бе целувала.

Само че у Емили нямаше нищо, нищо, което да подсказва, че е лесбийка. Купуваше си момичешки подхранващи масла за изтощената си коса. Имаше плакат на сексапилния австралийски плувец Йън Торп на стената на стаята си. Обсъждаше заедно с другите момичета от отбора момчетата по бански. Беше целувала само едно момиче преди години и това не се броеше. А дори и да се броеше, не можеше да значи нищо, нали?

Тя разчупи една кифличка на две и отхапа голямо парче. Сърцето ѝ биеше тежко. Искеше нещата да се върнат където бяха. Да хвърли чиста кърпа в сака си и да отиде на тренировка. Да бъде доволна от себе си и от живота си, а не да бъде емоционално йо-йо.

Е, това беше. Мая бе чудесна и така нататък, но двете просто бяха объркани — и тъжни, всяка по собствени причини. Но не и обратни. Нали?

Нуждаеше се от малко свеж въздух.

Отвън бе пусто. Птичките цвърчаха шумно, нечие куче лаеше, но всичко бе неподвижно. Току-що доставените вестници, опаковани в син найлон, чакаха пред вратите.

Старият ѝ планински бегач бе подпрян на бараката за инструменти. Емили го изправи, като се надяваше, че е достатъчно координирана да кара колело след снощните дози уиски. Избута го до улицата. Предната гума издаваше странен звук.

Емили се наведе. Между спиците се бе заклезило нещо. Лист от тетрадка. Тя го издърпа и хвърли поглед на написаното. Един момент. Това беше нейният почерк.

„Обичам да гледам гърба ти в час, обичам как дъвчеш дъвка, докато говорим по телефона, обичам начина, по който подрънкваш с ключодържателя си, докато госпожа Хет говори за нашумели съдебни случаи — знам, че си напълно отегчена.“

Очите на Емили обходиха празния преден двор. Нима това бе, каквото тя си мислеше, че е? Погледът ѝ нервно пробяга до края на страницата, устата ѝ бе пресъхнала.

„И много мислих защо те целунах онзи ден. Дадох си сметка: не беше на шега, Али. Мисля, че те обичам. Ще те разбера, ако повече никога не ми проговориш, но просто трябваше да ти кажа.

Ем.“

На гърба на листчето пишеше още нещо. Тя го обърна.

„Помислих, че може да си го искаш обратно.

С обич:

А.“

Колелото на Емили изтрака на земята.

Това беше нейното писмо до Али, точно това, което Емили ѝ бе пратила непосредствено след целувката. Това, за което се чудеше дали въобще е стигнало до получателката си.

Успокой се, каза си Емили, когато усети, че ръцете ѝ треперят. *Има логично обяснение.*

Трябваше да е Мая. Тя живееше в някогашната стая на Али. Емили ѝ бе разказала за Алисън и за писмото снощи. Може би просто ѝ го връщаше?

Но пък... *С обич* — А. Мая не би се подписала така.

Емили нямаше представа какво трябва да стори и с кого да разговаря. Внезапно се сети за Ариа. Толкова неща се бяха случили откак се натъкна на нея миналата вечер, че бе забравила разговора им. Защо бяха всички онези странни въпроси на Ариа за Али? А и изражението ѝ беше особено. Ариа изглеждаше... неспокойна.

Емили седна на земята и отново разгледа бележката. Ако си спомняше правилно, Ариа имаше тесен почерк със заострени букви, които много приличаха на тези тук.

В последните дни преди да изчезне, Али бе използвала целувката като дамоклев меч, който висеше над главата на Емили и я принуждаваше всецяло да се подчинява на волята ѝ. На Емили не беше ѝ хрумвало, че може би е казала на останалите приятелки. Но може би...

— Скъпа?

Тя подскочи. Родителите ѝ се бяха надвесили над нея, обути в спретнати бели кецове, шорти с високи талии и тениски. Баща ѝ носеше червена раница, а майка ѝ движеше нагоре–надолу тюркоазени дъмбели.

— Хей — изграчи Емили.

— Отиваш да караш колело ли? — попита майка ѝ.

Аха.

— Би трябвало да си наказана. — Баща ѝ си сложи очилата, все едно имаше нужда да я види, за да я сгълчи. — Миналата вечер те пуснахме само защото отиде с Бен. Надявахме се да успее да те вразуми. Но разходките с велосипед вече прекрачват границата.

— Добре — изпъшка Емили и се надигна. Само ако можеше да не обяснява всичко това на родителите си. Но пък... както и да е. Нямаше. Не и сега. Тя прехвърли крак през рамката и се качи на седалката. — Трябва да отида на едно място — смотоледи тя и подкара по алеята.

— Емили, веднага се връщай — викна баща ѝ дрезгаво.

Ала Емили за пръв път в живота си продължи да върти педалите.

27.

НЕ СЕ ГРИЖЕТЕ ЗА МЕН, АЗ ПРОСТО СЪМ МЪРТВЕЦА!

Ариа се събуди от звъна на входния звънец. Само дете не беше обичайният звук, а „Американски идиот“ на група Грийн Дей. Я гледай ти — кога техните го бяха сменили?

Тя отметна юргана си, нахлузи чехлите на сини цветя с пухкав плюш отвътре, които си бе купила от Амстердам и се затътри по витата стълба, за да види кой е.

Когато отвори вратата, остана без дъх. Беше Алисън. Бе висока и дългата ѝ руса коса бе подстригана на етажи. Лицето ѝ изглеждаше дори по-блестящо и скулесто от преди.

— *Та-даам!* — Али се усмихна широко и разтвори ръце. — Върнах се!

— Свети... — Ариа се задави през думата и запримигва невярващо. — К-къде беше?

Али завъртя очи.

— Глупавите ми родители — поклати глава тя. — Помниш ли леля ми Камил, онази готината, дете е родена във Франция и се ожени за чичо Джеф, когато бяхме в седми клас? Онова лято ѝ отидох на гости в Маями. Толкова ми хареса, че просто останах. Естествено, че разговарях с нашите по въпроса, но те май са забравили да кажат на останалите тук.

Ариа разтърка очи.

— Чакай, чакай. Била си в... *Маями?* Ти си *добре?*

Али се завъртя леко.

— Изглеждам повече от добре, нали? Хей, харесаха ли ти посланията ми?

Усмивката на Ариа угасна.

— Хм... всъщност не.

Али изглеждаше огорчена.

— Защо? Онова за майка ти беше толкова забавно.

Ариа я зяпна.

— Боже, много си чувствителна. — Али присви очи. — Пак ли ще ме прецакаш?

— Чакай, моля? — заекна Ариа.

Алисън ѝ хвърли дълъг поглед. От ноздрите ѝ започна да се стича някакво лепкаво желатинообразно вещество.

— Казах на останалите, нали се сещаш. За баща ти. Разказах им всичко.

— Носът ти... той... — посочи Ариа. Чернилката започна да извира и от очите ѝ. Сякаш плачеше със сълзи от петрол. От ноктите ѝ също капеше черно.

— А, това ли. Просто гния — усмихна се Али.

Ариа скочи в леглото. По врата ѝ се стичаше пот.

Слънцето блестеше в прозореца ѝ, а от стаята на брат ѝ се носеше песента „Американски идиот“. Провери дали няма нещо черно и лепкаво по ръцете си, но те бяха изрядно чисти.

Леле.

— Добро утро, миличка.

Ариа се загътри по витата стълба и видя баща си, облечен в тънки карирани боксерки и тениска без ръкави, който четеше „Филаделфия Инкуайърър“.

— Добро утро — промърмори тя в отговор.

Пусна машината за еспресо и се загледа в бледите му, малко космати рамене. Той премести крака под масата и изхъмка в коментар на нещо във вестника.

— Тате? — гласът ѝ леко потрепери.

— М-м-м?

Ариа се облегна на плота.

— Призраците могат ли да пращат есемеси?

Баща ѝ вдигна поглед, изненадан и смутен.

— Какво е есемес?

Тя пхна ръка в кутия със захаросани мюсли и загреба шепа.

— Няма значение.

— Сигурна ли си? — попита Байрън.

Тя задъвка нервно. Какво искаше да попита? Възможно ли е един дух да ми изпраща съобщения? Но хайде стига, знаеше, че е абсурдно.

Така или иначе, нямаше представа защо Али би дошла при нея да ѝ причини това. Сякаш искаше отмъщение, но беше ли възможно?

Алисън се бе държала страхотно в деня, когато сгасиха баща ѝ в колата. Ариа бе изтичала зад ъгъла и не бе спряла, докато не се измори. После вървя по целия път до къщи и не знаеше какво да прави. Али я прегърна и седяха така дълго време.

— Няма да кажа — бе прошепнала тя.

Но на следващия ден започнаха въпросите. *Познаваш ли онова момиче? Студентка ли е? Баща ти ще каже ли на майка ти? Смяташ ли, че го прави с много свои ученички?* Обикновено Ариа понасяше любопитството на Али и дори дразнещите ѝ забележки — не ѝ пречеше да е „особнячката“ в групата. Но това бе различно. Това болеше.

Така че през последните дни от училище, преди Алисън да изчезне, Ариа я избягваше. Не ѝ пращаше „Скучно ми е“ по време на часовете по здравеопазване, нито ѝ помагаше да си подрежда шкафчето. И определено не коментираше случилото се. Беше бясна, че Али си връше носа — все едно ставаше дума за някоя звездна клюка в списание „Стар“, а не за нейния живот. Бясна беше, че Али знаеше. Точка по въпроса.

Сега, три години по-късно, Ариа се питаше на кого всъщност е била толкова ядосана. Не на Али. На баща си.

— Наистина няма значение — отвърна тя на баща си, който търпеливо чакаше отговор и отпиваше от сутрешното си кафе. — Просто още ми се спи.

— Добре — каза Байрън неубедено.

На вратата се позвъни. Не беше Грийн Дей, а обичайното динг-донг. Баща ѝ вдигна очи.

— Чудя се дали не търсят Майк — рече той. — Знаеш ли, че едно момиче от квакерското училище дойде тук в осем и половина и питаше за него?

— Аз ще отворя — каза Ариа.

Тя отключи и откряна колебливо вратата, но там стоеше само Емили Фийлдс. Червеникаво-русата ѝ коса бе разрошена, а очите ѝ — подуты.

— Здравсти — каза Емили дрезгаво.

— Здравей — отвърна Ариа.

Другото момиче напълни бузи с въздух — стар навик, който подсказваше, че е нервна. Остана неподвижна за известно време. После каза:

— Трябва да вървя. — И се обърна.

— Почакай! — Ариа я хвана за ръката. — Какво има?

Емили направи пауза.

— Ъ-ъ... Окей. Само че... ще прозвучи странно.

— Нищо. — Сърцето на Ариа заби лудо.

— Мислех си за това, което каза на купона вчера. За Али. И се питах... дали тя някога ви е казвала нещо за мен?

Емили говореше много тихо. Ариа отметна косата от очите си.

— Какво? — прошепна тя. — Наскоро ли?

Очите на Емили се разшириха.

— Какво искаш да кажеш с това „наскоро“?

— Аз...

— В седми клас — прекъсна я Емили. — Казвала ли е... например... нещо по мой адрес? Да е разправяла нещо пред всички?

Ариа примигна. Вчера на партито, когато видя старата си приятелка, повече от всичко ѝ се бе приискало да ѝ разкаже за съобщенията.

— Не — отвърна тя бавно. — Никога не е говорила зад гърба ти.

— О. — Емили заби очи в земята. — Но аз... — поде тя.

— Аз пък получавах едни... — започна Ариа едновременно с нея.

Емили погледна покрай нея и замръзна.

— Госпожице Емили Фийлдс! Здравейте!

Ариа се обърна. Байрън стоеше в дневната. Поне се беше заметнал с раиран халат.

— Не съм те виждал от сума време! — изгърмя той.

— Ами да. — Емили отново изду бузи. — Как сте, господин Монтгомъри?

Той се намръщи.

— Моля ти се. Достатъчно си голяма да ме наричаш Байрън. — Почеса брадичка в ръба на чашата си.

— Е, как върви животът? Бива ли?

— Супер е. — Емили изглеждаше сякаш ще заплаче.

— Искаш ли да хапнеш нещо? — попита той. — Виждаш ми се гладна.

— О, не. Благодаря. Аз, ъ-ъ, просто май не можах да се наспя.

— Ех, вие, момичета. — Байрън поклати глава. — Все не сте се наспали! Постоянно казвам на Ариа, че ѝ трябва по единайсет часа — трябва да си натрупва сън предварително за по-нататък, когато отиде в колеж и започне да прекарва по цели нощи на купони!

— Той тръгна по стълбите към втория етаж.

Щом се скри от поглед, Ариа отново се обърна към вратата.

— Толкова е... — започна тя. Но тогава забеляза, че Емили вече е прекосила половината ливада и се насочваше към колелото си. — Хей! Къде отиваш?

Емили вдигна велосипеда от земята.

— Не трябваше да идвам.

— Чакай! Върни се! Аз... трябва да поговоря с теб! — извика Ариа.

Момичето спря и вдигна поглед. Ариа сякаш усещаше думите да се роят като пчели в устата ѝ. Емили изглеждаше ужасена.

Но внезапно Ариа се уплаши да попита. Как би могла да говори за съобщенията от А, без да спомене тайната си? Все още не искаше никой да знае. Особено при положение, че майка ѝ беше горе.

После се сети за Байрън с неговия халат и за това колко неудобно се чувстваше Емили. Бе я попитала, *Казвала ли ви е Алисън нещо за мен в седми клас?* Защо ѝ бе да задава подобен въпрос?

Освен ако...

Ариа задъвка нокът. Ами ако Емили вече знаеше нейната тайна? Тя стисна устни, парализирана от страх.

Емили тръсна глава.

— Ще се видим после — измърмори тя и преди Ариа да успее да се окопоти, Емили вече бясно въртеше педалите.

28.

БРАД И АНДЖЕЛИНА ВСЪЩНОСТ СА СЕ ЗАПОЗНАЛИ В РОУЗЗУДСКОТО ПОЛИЦЕЙСКО УПРАВЛЕНИЕ

— Дами, открийте себе си!

Докато публиката на Опра ръкопляскаше въодушевено, Хана се отпусна във възглавничките с цвят на кафе, балансирайки с дистанционното върху голия си корем. Малко самоопознаване в тази хладна съботна утрин не би й дошло зле.

Миналата нощ беше доста неясна в спомените ѝ — не бе носила контактните си лещи на партито — и главата ѝ пулсираше. Нямаше ли някакво животно? Беше открила няколко празни опаковки от сладкиши в чантичката си. Дали ги беше изяла? Всичките? Все пак коремът я болеше, а и изглеждаше малко подут. И защо си спомняше толкова ясно някакъв камион за доставка на мляко с емблемата на Уауа? Все едно подреждаше пъзел, само дето тя бе прекалено нетърпелива за подобни неща — вечно се опитваше да притисне заедно парченца, които всъщност не пасваха.

На вратата се позвъни. Тя изстена, претърколи се от дивана и не си даде труд да оправи зелената блузка, която се беше усукала и практически оголваше едната ѝ гърда. Отвори вратата и веднага я тресна обратно.

Уха. Беше онова ченге, господин Април. Така де, Дарън Уилдън.

— Отвори, Хана.

Тя го изгледа през шпионката. Стоеше с кръстосани ръце и изглеждаше съвсем делови, но косата му бе в безпорядък, а пистолетът не се виждаше никъде. А и кой полицай работеше в десет сутринта в безоблачен съботен ден?

Хана хвърли поглед на отражението си в овалното огледало на отсрещната стена. Мили Боже. Набръчкани следи по кожата от

възглавницата? Да. Подпухнали очи, устни, които плачеха за гланц? Абсолютно. Тя бързо прокара ръце през лицето си, събра косата си в опашка и си сложи тъмните очила на „Шанел“. След това отвори вратата.

— Хей! — започна тя жизнерадостно. — Как сте?

— Майка ти вкъщи ли е? — попита той.

— Тц — каза тя и поклати глава изкусително. — Цяла сутрин ще е навън.

Уилдън стисна устни. Изглеждаше притеснен. Хана забеляза, че има малка лепенка точно над веждата.

— Какво, да не би гаджето да те е фраснало? — посочи тя.

— Не... — Уилдън докосна лейкопласта. — Ударих се в шкафа с лекарствата, докато си миех лицето. — Завъртя очи. — Сутрин не съм най-сръчният човек на света.

Хана се усмихна. Неусетно бе преминала на „ти“.

— На мен ли го казваш. Миналата нощ се изтърсих по задник. Беше толкова тъпо.

Благото изражение на Уилдън внезапно се помрачи.

— Кога се случи това, преди или след като открадна колата?

Хана направи крачка назад.

— Моля?

Защо я гледаше сякаш бе плод на любовта на извънземни?

— Получихме анонимно обаждане, че си откраднала кола — бавно произнесе той.

Ченето ѝ увисна.

— Аз... какво?

— Едно черно БМВ? Собственост на господин Едуин Акард? Кое то си нацепила в един телефонен стълб? След като си обърнала една бутилка водка? Нещо от това да ти звучи познато?

Хана бутна очилата от носа си. Един момент, това ли бе станало?

— Не съм пила снощи — излъга тя.

— Намерихме празно шише на пода на колата на мястото на шофьора — заяви Уилдън. — Така че някой е бил пиан.

— Но... — започна Хана.

— Налага се да те отведе в участъка — прекъсна я той, а в гласа му се прокрадна разочарование.

— Не съм я откраднала — изписка Хана. — Шон — синът му — каза, че мога да я взема!

Полицаят изви вежда.

— Значи признаваш, че си я шофирала?

— Аз... — *Майка му*. Тя направи стъпка навътре в къщата. — Но майка ми дори не е тук. Няма да знае къде съм. — Смущаващо, очите ѝ се напълниха със сълзи. Тя се извърна, опитвайки се да дойде на себе си.

Уилдън нервно запристъпва от крак на крак. Изглежда не знаеше какво да прави с ръцете си — първо ги пхна в джобовете, после сякаш ги протегна към Хана, но накрая бързо склучи пръсти.

— Слушай какво, можем да позвъним на майка ти от участъка, нали така? — рече той. — И няма да ти слагам белезници. Можеш да седнеш отпред в колата до мен. — Отправи се към автомобила си и ѝ отвори вратата за пасажерското място.

Час по-късно тя седеше на същите онези жълти пластмасови столове в полицейското управление и се взираше в същия плакат с надпис „Най-търсените престъпници на Честър Каунти“, опитвайки се да се пребори с порива да заплаче. Бяха ѝ направили кръвен тест, за да проверят дали все още е пиана от снощи. Тя не беше сигурна — нима алкохолът се задържаше в тялото толкова дълго? Сега Уилдън се бе прегърбил над същото бюро със същите химикалки „Бик“ и металното кученце. Тя заби нокти в дланта си и преглътна.

За нещастие, събитията от миналата нощ бавно изплуваха в съзнанието ѝ. Поршето, сърната, въздушната възглавница. Беше ли казал Шон, че може да вземе колата? Съмняваше се; последното, което си спомняше, бе малката му реч за самоуважението, преди да я зарече в гората.

— Ей, беше ли на състезанията на Суортмор^[1] вчера?

Един колежанин с ниско остригана глава и високо чело седна до нея. Носеше съдрана сърфистка риза, опръскани с боя дънки и никакви обувки. Ръцете му бяха в белезници.

— Ъ-ъ-ъ, не — каза Хана.

Той се наведе към нея и тя усети бирения му дъх.

— О, мислех, че съм те видял там. Аз ходих, пих прекалено много и подгоних нечии крави. Затова съм тук! За незаконно навлизане в чужда собственост!

— Браво на теб — отвърна тя ледено.

— Как се казваш? — Той издрънча с белезниците си.

— Хм, Анджелина. — Да бе, ей сега щеше да му каже истинското си име.

— О, Анджелина — каза той, — аз съм Брад!

Хана се усмихна на тъпия хумор в репликата.

Тъкмо в този момент вратата се отвори. Хана подскочи на стола си и бутна очилата по-нагоре на носа си. Страхотно. Беше майка ѝ.

— Дойдох веднага щом разбрах — каза тя на Уилдън.

Тази сутрин госпожа Марин носеше семпла бяла блуза с деколте лодка, дънки с ниска талия, сандали от „Гучи“ и съвършено същите очила на „Шанел“, каквито имаше и Хана. Кожата ѝ блестеше — бе прекарала цялата сутрин в спа процедури, — а червено-златистата ѝ коса бе прибрана в конска опашка. Да не би да си беше натъпкала подплънки в сутриена? Гърдите ѝ изглеждаха като чужди.

— Ще разговарям с нея — заяви госпожа Марин тихо. После се приближи до Хана. Миришеше на душ гел с водорасли. Хана, убедена, че вони на водка и вафли, се опита да потъне вдън земя.

— Съжалявам — смотолеви тя с тънко гласче.

— Взеха ли ти кръвна проба — просъска майка ѝ.

Тя кимна нещастно.

— Какво още си им казала?

— Н-н-нищо.

Госпожа Марин събра поддържаните си пръсти, увенчани с френски маникюр.

— Добре. Аз ще се справя с това. Просто мълчи.

— Какво ще направиш? — прошепна тя. — Ще кажеш ли на бащата на Шон?

— Казах, ще се справя, Хана.

Майка ѝ се надигна от пластмасовите столове и се опря на бюрото на полицаия. Хана бясно започна да рови в чантата си за някое останало пакетче с бонбони. Щеше да си вземе само няколко, нямаше да го изяде цялото. Трябваше да е някъде тук.

Докато вадеше бонбоните, усети, че телефонът ѝ вибрира. Поколеба се. Ами ако беше Шон, който я псуваше по гласовата поща? Или Мона? Къде, по дяволите, бе Мона? Бяха ли я пуснали на голф

турнира? Тя не бе откраднала колата, но бе дошла с Хана. Това би трябвало да се вземе предвид.

Имаше няколко пропуснати повиквания. Шон... шест пъти. Мона два пъти, в осем сутринта и в осем и три минути. Имаше и съобщения — няколко от разни хора на купона, които нямаха връзка, и едно от непознат номер. Усети как стомаха ѝ се стяга на възел.

„Хана, помниш ли зелената четка за зъби КЕЙТ?
Така си и помислих!

А.“

Тя примигна. Студена лепкава пот потече по врата ѝ. Чувстваше се замаяна. Четката за зъби Кейт?

— Я стига — каза си тя разтреперано и се опита да се засмее. Вдигна поглед към майка си, която още седеше надвесена над бюрото на Уилдън и говореше.

Когато беше в Анаполис, малко след като баща ѝ бе заявил пред всички, кажи-речи, че е прасе, Хана скочи от масата и изтича в къщата. Пъхна се в банята, заключи вратата и седна върху тоалетната чиния.

Поемаше си дълбоко въздух, за да се успокои. Защо не можеше да е красива, изящна и свършена като Али или Кейт? Защо трябваше да представлява това, което беше — пухкава и несръчна, пълен провал? Не бе сигурна на кого я е яд най-много — на баща ѝ, на Кейт, на самата себе си, или... на Алисън.

Докато горещите гневни сълзи я задавяха, Хана забеляза три снимки в рамка на отсрещната стена. Всичките представляваха близки кадри на нечии очи. Тя мигновено разпозна присвитите изразителни очи на баща си. А ето ги и малките бадемовидни очи на Изабел. Последният чифт бяха големи и опияняващи. Изглеждаха като извадени право от реклама за спирала на „Шанел“. И очевидно принадлежаха на Кейт.

Всички я наблюдаваха.

Хана се взря в своя образ в огледалото. Горчив смях се изтръгна от гърдите ѝ. Стомахът ѝ сякаш щеше да експлодира след тоновете пуканки, които бе погълнала, докато околните я гледаха. Чувстваше се

толкова гадно, че просто искаше всичко това да се махне от нея, но когато се надвеси над тоалетната, не се случи нищо. Сълзите продължаваха да браздят бузите ѝ. Докато се пресягаше да ги попие с хартиена кърпичка, забеляза една зелена четка за зъби в малка порцеланова чашка. Тя ѝ даде идея.

Отне ѝ десет минути да се претраши да я пъкне в гърлото си и когато го направи, стана още по-зле — но същевременно и по-добре. Започна да плаче по-силно, но искаше да го направи пак. Докато плъзгаше дръжката обратно в устата си, вратата на банята рязко се отвори.

Беше Алисън. Очите ѝ се плъзнаха по Хана, която бе коленичила на пода с четката в ръка.

— Еха — каза тя.

— Моля те, върви си — прошепна Хана.

Алисън направи стъпка навътре.

— Искаш ли да поговорим?

Хана я изгледа с отчаяние.

— Поне затвори вратата!

Али затвори вратата и седна на ръба на ваната.

— Откога го правиш?

Устната на Хана затрепери.

— Кое?

Али не каза нищо, само погледна изразително към четката. Очите ѝ се разшириха. Хана също погледна натам. Не беше забелязала, но отстрани бе изписано *КЕЙТ* с малки бели буквички.

В полицейското управление един телефон се развъня шумно и Хана трепна. *Помниш ли четката за зъби КЕЙТ?* Може би и друг знаеше за проблема на Хана или пък я бяха видели да го прави в участъка, а може би някой дори знаеше за Кейт. Но *зелената* четка? Имаше само един човек, който знаеше за това.

Хана обичаше да си мисли, че Али е още жива — направо щеше да я разбие, сега, след като животът ѝ бе толкова съвършен. Точно тази сцена постоянно разиграваше в ума си: как Али се впечатлява от малкия номер на дънките ѝ; Али ахка при вида на блясъка ѝ за устни „Шанел“; Али я поздравява за перфектно организираното парти край басейна.

С треперещи ръце, Хана изписа: *Алисън ли е?*

— Уилдън — кресна едно ченге. — Трябваш ни отзад.

Тя вдигна очи. Дарън Уилдън се изправи и се извини на майка й. След секунди цялото управление изпадна в трескава дейност. Полицейска кола изхвърча от паркинга с виещи сирени, последваха я още три. Телефоните звъняха лудо. Четири ченгета спринтираха през помещението.

— Изглежда е нещо голямо — отбеляза Брад, пияният нарушител до нея. Тя подскочи — беше забравила, че е там.

— Недостиг на понички? — вдигна вежди тя, опитвайки се да се засмее.

— По-голямо. — Той възбудено издрънча с белезниците си. — Нещо наистина много голямо.

[1] Суортмор — престижен колеж в САЩ. — Б.пр. ↑

29.

ДОБРО УТРО, МРАЗИМ ТЕ

Слънцето струеше през прозореца на плевнята и за пръв път в живота си Спенсър се събуди от цвъртенето на врабчета, вместо от зловещия техномикс от деветдесетте, който баща ѝ надуваше във фитнес залата в главната къща. Но можеше ли да се наслади на момента? Не.

При все че не бе пила и капка снощи, тялото я болеше, беше ѝ студено и се чувстваше като с махмурлук. Резервоарът ѝ показваше нула сън. След като Рен си тръгна, се бе опитала да дремне, но умът ѝ жужеше. Начинът, по който Рен я бе докосвал, беше толкова... различен. Спенсър никога не бе изпитвала нещо, което дори далечно да се доближава до това усещане.

И после онова съобщение. И спокойното, призрачно изражение на Мелиса. И...

Докато нощта се стапяше, плевнята скърцаше и стенеше, и Спенсър разтреперана бе придърпала завивките до брадичката си. Сама се порица задето беше толкова параноична и незряла, но просто не можеше да се отърси. Продължаваше да си мисли за вероятностите.

Накрая бе станала и бе рестартирала компютъра си. Рови се в интернет в продължение на няколко часа. Отначало провери техническите уебсайтове, като се мъчеше да разбере как да проследи изпращача на онова проклето послание. Не извади късмет. После се опита да установи откъде бе дошъл онзи първи имейл за копнежите. Отчаяно желаше следата да я отведе до Андрю Кембъл.

Откри, че Андрю има свой блог, но след като го прегледа, не откри нищо. Говореше се за книгите, които той обичаше да чете, имаше малко философстване в стила на задръстените момчета и няколко меланхолични пасажа, посветени на несподелената му любов към някакво момиче, чието име така и не се споменаваше. Тя се надяваше, че някъде може да се е подхлъзнал и да се е издал, но не.

Най-накрая тя изписа думите „изчезнали хора“ и „Алисън Дилорентис“.

Откри същото, каквото и преди години — репортажите по Си Ен Ен и тези във „Филаделфия Инкуайърър“, сайтове, които показваха как Али би могла да изглежда с различни дрехи и прически. Спенсър се загледа в училищната снимка, която бяха използвали. Отдавна не беше виждала снимка на Али. Дали щеше да я познае, ако беше например с къса черна коса? Определено изглеждаше различна в този изкуствено създаден образ.

Вратата на главната къща изскърца, когато тя я бутна неспокойно. Вътре миришеше на прясно сварено кафе, което бе странно, понеже по това време майка ѝ обикновено бе вече в конюшните, а баща ѝ яздеше или играеше голф. Тя се питаше какво ли е станало между Рен и Мелиса миналата нощ и се молеше да не ѝ се налага да се среща с тях.

— Чакахме те.

Спенсър подскочи. Родителите ѝ и Мелиса седяха край кухненската маса. Лицето на майка ѝ бе бледо и изпито, а бузите на баща ѝ имаха цвета на захарно цвекло. Очите на Мелиса бяха зачервени и подпухнали. Дори двете кучета не скочиха да я поздравят както обикновено.

Тя преглътна болезнено. Толкова за молитвите.

— Седни, ако обичаш — каза баща ѝ тихо.

Спенсър си дотътри един дървен стол и седна до майка си. Стаята бе толкова тиха и неподвижна, че чуваше нервното къркорене на стомаха си.

— Дори не знам какво да кажа — рече майка ѝ дрезгаво. — Как можа?

Спенсър усети как ѝ причернява. Отвори уста, но майка ѝ вдигна ръка.

— Сега нямаш право да говориш.

Спенсър стисна устни и сведе поглед.

— Откровено казано — започна баща ѝ, — в момента съм страшно покрусен, че си моя дъщеря. Смятах, че сме те възпитали по-добре.

Спенсър чоплеше някаква твърда кожичка на палеца си и се опитваше да спре треперенето на брадичката си.

— Какво си мислеше? — попита майка ѝ. — Това беше нейното гадже. Планираха да се пренесат да живеят заедно. Даваш ли си сметка какво направи?

— Аз... — поде Спенсър.

— Искам да кажа — прекъсна я майка ѝ, после отпусна ръце и поклати глава.

— Нямах осемнайсет, което значи, че сме отговорни за теб по закон — каза баща ѝ. — Но ако зависеше от мен, щях да те изгоня оттук още сега.

— Искан ми се да не се налагаше да се мяркаш пред очите ми никога повече! — Мелиса сякаш изплю думите.

Спенсър почувства, че ѝ прималява. Почти очакваше да оставят чашите си за кафе и да кажат, че просто се шегуват, че всичко е наред. Но те дори не я поглеждаха. Думите на баща ѝ звъняха в ушите ѝ: *Толкова се срамувам, че си ми дъщеря!* Никой досега не ѝ бе казвал подобно нещо.

— Едно е сигурно; Мелиса се мести в плевнята — продължи майка ѝ. — Искан да си пренесеш всичките боклуци обратно в спалнята. И щом градската къща на сестра ти стане готова, ще превърна хамбара в студио за керамика.

Спенсър сви юмруци под масата и си заповяда да не плаче. Не ѝ пукаше за плевнята, не и истински. Важното бе това, което вървеше наред с нея. Това, че баща ѝ щеше да ѝ направи рафтове, че майка ѝ щеше да ѝ помогне да изберат пердетата, че можеше да си има коте и дори бе прекарала десетина минути в опити да му измисли някое забавно име. Важното бе, че всички бяха заразени от нейния ентузиазъм. *Че им пукаше.*

Тя понечи да хване ръката на майка си.

— Съжалявам...

Майка ѝ се отдръпна.

— Спенсър, недей.

Тя не успя да преглътне изхлипването си. По бузите ѝ започнаха да се стичат сълзи.

— И без това не аз съм тази, на която дължиш извинения — заяви майка ѝ тихо.

Спенсър погледна към Мелиса, която подсмърчаше отсреща. Тя избърса нос. Колкото и да мразеше Мелиса, трябваше да признае, че

никога не е виждала сестра си толкова нещастна — поне откакто Йън скъса с нея в гимназията. Не биваше да флиртува с Рен, но не бе мислила, че ще стигнат толкова далече.

Опита се да се постави на мястото на сестра си — ако първа бе срещнала Рен, а Мелиса го бе целунала, тя също щеше да е сломена. Сърцето ѝ омекна.

— Съжалявам — прошепна Спенсър.

Мелиса потрепери.

— Изгний в ада — изсъска Мелиса.

Спенсър толкова силно прехапа буза, че усети вкуса на кръв.

— Просто си изнеси нещата от плевнята. — Майка ѝ въздъхна.

— След което се махай от погледа ми.

Очите на Спенсър се разшириха.

— Но... — изписука тя.

Баща ѝ я изгледа смразяващо.

— Толкова е отвратително — промърмори майка ѝ.

— Ти си такава кучка! — вметна Мелиса.

Спенсър кимна. Може би ако се съгласеше с тях, щяха да престанат. Искаше ѝ се да се свие на мъничка топка и да се изпари. Вместо това изломоти:

— Отивам да го сторя още сега.

— Много добре. — Баща ѝ отпи още глътка кафе и стана от масата.

Мелиса тихо подсмръкна и издърпа стола си назад. Рида по целия път нагоре по стълбите, след което тръшна вратата на спалнята си.

— Рен си тръгна през нощта — каза госпожа Хейстингс на прага. — Занапред няма да чуем за него. И ако си знаеш интереса, ти също няма да го споменаваш никога повече.

— Разбира се — промълви Спенсър и облегна глава на хладната дъбова маса.

— Хубаво.

Спенсър остана така, дишайки по йогийски, като се надяваше, че някой ще дойде и ще ѝ каже, че нещата ще се оправят. Но никой не дойде. Отвън долетя воят на линейка. Звучеше сякаш идва към къщата им.

Спенсър се изправи. О, Боже. Ами ако Мелиса... се бе наранила?
Не би го направила, нали? Сирената виеше от по-близо.

По дяволите. Какво бе сторила?

— Мелиса! — изкрещя тя и хукна по стълбите.

— Ти си курва! — долетя гласът на сестра ѝ. — Скапана курва!

Спенсър спря и се облегна на перилата. Е, добре. Изглежда все пак на Мелиса ѝ нямаше нищо.

30.

ЦИРКЪТ СЕ ЗАВРЪЩА В ГРАДА

Емили бясно караше велосипеда си надалеч от къщата на Ариа и бе на косъм да се блъсне в някакъв човек, който бягаше край тротоара.

— Внимавай бе! — кресна той.

Докато подминаваше един съсед, който разхождаше две огромни кучета, тя взе решение. Трябваше да отиде при Мая. Това беше единственият отговор. Може би намеренията на Мая бяха добри, все едно връщаше на Емили бележката, за която ѝ бе разказала. Може би Мая бе искала да спомене писмото снощи, но по някаква причина бе замълчала. Може би А всъщност беше М.

Освен това двете имаха да поговорят и за други неща. Например за всичко, което се бе случило на купона. Емили затвори очи и си припомни. Буквално усещаше мириса на банановата дъвка на Мая и меките контури на устата ѝ. Когато отвори очи, свърна рязко, за да не се удари в бордюра.

Е, добре, определено трябваше да изяснят този въпрос. Но какво щеше да каже Емили?

Страшно ми хареса.

Не. Естествено, че нямаше да каже подобно нещо. Щеше да каже *Трябва да бъдем само приятелки*. В крайна сметка се връщаше при Бен. Ако той я искаше. Щеше ѝ се да превърти времето назад, да бъде пак онази Емили, която бе доволна от живота си, и от която нейните родители бяха доволни. Емили, която се тревожеше само за обхвата на загребването си и за домашното по алгебра.

Тя подмина Майър Парк, където някога двете с Али бяха карали с часове. Опитваха се да въртят педалите едновременно и когато успееха, Али извикваше „Женени сме!“. След това завиваха и скачаха по едно и също време.

Ами ако не Мая бе сложила бележката на колелото? Когато попита Ариа дали Али е издала тайната ѝ, Ариа бе отвърнала „Какво?

Наскоро ли?“. Защо бе попитала това? Освен... Освен ако Ариа не знаеше нещо. Освен ако Али не се бе завърнала.

Възможно ли бе?

Емили подкара по чакъла. Не, това беше лудост. Майка ѝ все още си разменяше коледни картички с госпожа Дилорентис — щеше да е чула нещо, ако Али се беше появила. Някога, когато изчезна, новините не спираха да коментират случая. А родителите на Емили обикновено пускаха Си Ен Ен по време на закуска. Ако Али се появеше, със сигурност отново щеше да бъде голяма новина.

Все пак беше вдъхновяващо да си го представя. Всяка нощ, откакто приятелката ѝ изчезна, Емили бе питала своето магическо кристално кълбо дали Али ще се върне. И макар понякога то да ѝ отговаряше *Почакай и ще видиш, никога, нито веднъж не бе казало „не“*. Тя се обзалагаше със себе си: *Ако две деца, облечени в червено, се качат днес в училищния автобус, прошепваше Емили, Али е добре. Ако на обяд сервират пица, Али не е мъртва. Ако треньорката ни накара да упражняваме обръщания, Али ще се върне*. В девет от десет случая според малките ѝ суеверия излизаше, че Алисън е жива.

Може би беше права през цялото време.

Тя заизкачва един баир и направи рязък завой, като мина на косъм от знака, обозначаващ мемориала на битка от американската война за независимост. Ако Али се бе върнала, какво щеше да стане с приятелството ѝ с Мая? Малко се съмняваше, че ще може да има две най-добри приятелки... и то две, към които изпитваше толкова близки по природа чувства. Питаше се как изобщо Али би възприела Мая. Ами ако се окажеше, че не могат да се понасят?

Страшно ми хареса.

Трябва да бъдем само приятелки.

Тя подминаваше красиви ферми, рушащи се каменни ханове и градинарски пикали, паркирани встрани от пътя. Точно оттук минаваше на път за къщата на Али — всъщност оттук бе минала за последен път преди целувката. Не беше планирала да я целува, преди да дойде, просто бе реагирала на момента. Никога нямаше да забрави колко меки бяха устните на Али, нито потресеното ѝ изражение, след като се отдръпна. „Това пък защо беше?“, бе попитала Алисън.

Внезапно зад гърба ѝ прозвуча вой на сирена. Емили едва успя да свие настрани, преди една линейка да профучи край нея. Надигна се

вихрушка, която запрати прахоляк в лицето ѝ. Емили изтри очи и проследи линейката с очи, докато се изкачваше по хълма, и после спря при пресечката с улицата на Али.

Сега тя зави по нея. Емили изведнъж се уплаши. Улицата на Али беше... улицата на Мая. Тя сграбчи гумените ръкохватки на колелото си.

При цялата тази лудост бе забравила тайната, която Мая бе споделила с нея снощи. Рязането. Болницата. Онзи голям назъбен белег. „Понякога просто чувствам, че трябва да го направя“, бе ѝ казала тя.

— Боже мой — прошепна Емили.

Бясно завъртя педалите и зави на ъгъла. Ако сирената на линейката спре, докато изляза иззад ъгъла, помисли си тя, значи Мая е добре.

Но в този момент линейката спря пред дома на Мая. Сирената продължаваше да пици. Навсякъде имаше полицейски коли.

— Не — изхриптя Емили. Медиците в бели престилки вече слизаха и тичаха към къщата. В двора имаше огромна тълпа, някои носеха камери. Емили захвърли велосипеда си на тротоара и се втурна навътре.

— Емили!

Мая си проправи път през хората. Емили пое дълбоко дъх, след което се хвърли в обятията ѝ, а по лицето ѝ течаха сълзи.

— Ти си добре — хълцаше тя. — Боях се, че...

— Наред съм — каза Мая.

Но в гласа ѝ определено имаше нещо, което не беше наред. Емили се отдръпна. Очите на приятелката ѝ бяха мокри и зачервени. Ъгълчетата на устните ѝ бяха увиснали надолу и потръпваха нервно.

— Какво има? — попита Емили. — Какво става?

Мая преглътна.

— Намериха приятелката ти.

— Какво? — Емили се взираше ту в нея, ту в гъмжилото от хора на ливадата. Всичко ѝ се струваше зловецко познато: линейката, полицейските автомобили, тълпите, камерите. Над главите им кръжеше новинарски хеликоптер. Това беше същата сцена като при изчезването на Али преди години.

Емили се откъсна от прегръдката на Мая с широка невярваща усмивка. *Наистина* се бе оказала права!

— Знаех си!

Мая взе ръката ѝ.

— Разкопавах заради игрището ни за тенис. Майка ми беше там. Тя... я видяла. Чух я от спалнята си да крещи.

Емили пусна ръката на Мая.

— Чакай малко. Какво искаш да кажеш?

— Опитах се да ти се обадя...

Емили сбръчка чело и се втренчи в нея. После изгледа мощната група ченгета. Хлипащата госпожа Сенжермен встрани. Полицейската лента с надпис „Не преминавай“, опъната около задния двор. И накрая вана, паркиран на алеята. На него пишеше „Морга към Роузуудско полицейско управление“. Трябваше да го прочете шест пъти, преди да го осъзнае. Сърцето ѝ заби лудо и изведнъж Емили не можеше да си поеме дъх.

— Не мога... да разбере — заекна тя и направи стъпка назад. — Кого са открили?

Мая я погледна съчувствено, очите ѝ блестяха от сълзи.

— Твоята приятелка Алисън — прошепна тя накрая. — Току-що намериха тялото ѝ.

31.

АДЪТ, ТОВА СА ДРУГИТЕ

Байрън Монтомъри отпи голяма глътка кафе и с разтреперани пръсти запали лулата си.

— Открили я докато разбивали бетонната плоча в задния двор на Дилорентис, за да правят там тенис корт.

— Била е под бетона — добави Ела. — Разпознали са я по златния пръстен с инициали. Но за всеки случай правят и ДНК тестове.

Сякаш някой бе фраснал Ариа с юмрук в стомаха. Тя помнеше Алиния златен пръстен с инициали. Родителите ѝ го бяха купили от „Тифани“, когато беше на десет, след като ѝ оперираха сливиците. Али обичаше да си го носи на малкото пръстче.

— Защо са им ДНК тестове? — попита Майк. — Цялата ли се е разложила?

— Микеланджело! — намръщи се Байрън. — Не си особено тактичен пред сестра си.

Майк сви рамене и тикна една дъвка в устата си. Ариа стоеше срещу него, по бузите ѝ се стичаха сълзи, а пръстите ѝ несъзнателно разнищваха края на една ратанова поставка за чинии. Бе два след обяд и всички седяха около кухненската маса.

— Мога да се справя. — Гърлото на Ариа се бе стегнало. — Разложена ли е?

Родителите ѝ се спогледаха.

— Ами да — въздъхна баща ѝ и почеса гърди през една малка дупчица в ризата си. — Тялото е тленно и бързо се разпада.

— Гадост — промърмори Майк.

Ариа затвори очи. Алисън бе мъртва. Тялото ѝ бе изгнило. Някой я бе убил.

— Съкровище? — тихо каза Ела и я прегърна през раменете. — Скъпа, добре ли си?

— Не знам — промълви тя, като се надяваше да не избухне в плач отново.

— Искаш ли „Ксанакс“^[1] — попита Байрън.

Тя поклати глава.

— Аз искам — бързо каза брат й.

Ариа нервно загриза палеца си. Чувстваше тялото си едновременно горещо и студено. Не знаеше какво да прави, нито какво да мисли. Струваше й се, че единственият човек, който можеше да й помогне да се почувства по-добре, бе Езра. Пред него можеше да излее всичките си чувства. Ако не друго, той поне щеше да й позволи да се свие на грубата покривка за легло и просто да поплаче.

Като изтътри стола си назад, Ариа се отправи към стаята си. Байрън и Ела размениха погледи и я последваха до витото стълбище.

— Миличка? — рече Ела. — Какво можем да направим за теб?

Но тя ги игнорира и бутна вратата на спалнята си. В стаята й сякаш бе паднала бомба. Не беше чистила откакто се върна от Исландия, а и по начало не беше най-прибраният човек на света. Дрехите й се въргаляха по пода на купчини. На леглото й имаше дискове, пайетите, с които украсяваше една шапка, бои за рисуване, карти за игра, Пигтуния, скици на профила на Езра, няколко вълнени чилета. Върху килима имаше голямо червено петно восък. Тя затършува из завивките, за да намери телефона си — искаше да се обади на Езра. Но телефонът го нямаше. Ариа провери в зелената чанта, с която бе ходила на партито снощи, но той не беше там.

Тогава си спомни. След като получи съобщението, бе пуснала телефона все едно беше отровен. Сигурно го беше оставила там.

Тя се затича по стълбите. Родителите й все още стояха там.

— Ще взема колата — каза тя на един дъх и грабна ключовете от масичката.

— Добре — каза баща й.

— Не бързай — добави Ела.

* * *

Някой бе подпрял входната врата на Езра с метална скулптура на териер. Ариа го заобиколи и влезе в антрето. Почука на вратата на

Езра. Чувстваше се по същия начин, както когато адски много ѝ се пишкаше — беше мъчително, но знаеше, че скоро ще се почувства много по-добре.

Той отвори рязко, но щом я видя, веднага се опита да тръшне вратата.

— Почакай — извика тя, а в гласа ѝ се усещаха сълзи. Езра влезе в кухнята и остана с гръб към нея. Тя го последва.

Той се обърна към нея. Беше небръснат и изглеждаше изтощен.

— Какво правиш тук?

Ариа прехапа устни.

— Дойдох да те видя. Имам новини... — Телефонът ѝ стоеше на перваза. Тя го взе. — Благодаря. Намерил си го.

Той погледна джиесема ядно.

— Окей, получи си го. Сега може ли да си тръгнеш?

— Какво става? — Тя направи крачка към него. — Научих нещо. Трябваше да...

— Да, и аз научих нещо — прекъсна я той. Отдръпна се. — Сериозно, Ариа. Не мога... дори не мога да те погледна.

Очите ѝ се напълниха със сълзи.

— Моля? — Ариа го гледаше объркана.

Той сведе поглед.

— Разбрах какво си казала за мен по телефона.

Тя сбърчи вежди.

— По телефона?

Езра вдигна глава. Очите му блеснаха гневно.

— За глупав ли ме мислиш? Това просто игра ли е за теб?

Предизвикателство?

— Какво искаш да...?

Езра въздъхна раздражено.

— Е добре, знаеш ли какво? Хванах се. Твоята шегичка се получи. Доволна ли си? Сега изчезвай отук.

— Не разбирам — каза Ариа високо.

Езра цапардоса стената с длан. Силата на удара я накара да подскочи.

— Не се прави, че не разбираш! Не съм ти някое момченце, Ариа!

Цялото ѝ тяло затрепери.

— Кълна се в Бога, че не разбирам за какво говориш. Би ли ми обяснил, ако обичаш? На път съм да се срина!

Езра закрочи нервно из малката стая.

— Добре. След като си тръгна, се опитах да заспя. Но телефонът ти постоянно пискаше. Единственият начин да го накарам да млъкне беше да ти отворя *съобщенията*.

Ариа притисна очи.

Той кръстоса ръце на гърдите.

— Да ти ги цитирам ли?

В този момент тя разбра. Съобщенията!

— Не, почакай! Не разбираш!

Езра потрепери.

— Ученико-учителска консултация? Допълнителни точки? Това звучи ли ти познато?

— Не, Езра — запелтечи тя. — Ти не разбираш. — Светът се въртеше. Тя се хвана за ръба на масата.

— Чакам — каза той.

— Една моя приятелка беше убита — започна тя. — Току-що откриха тялото ѝ. — Ариа отвори уста да каже нещо повече, но не намираще думите. Езра стоеше в най-отдалечената от нея точка на стаята.

— Всичко е толкова абсурдно — каза тя. — Би ли дошъл тук? Не можеш ли поне да ме прегърнеш?

Езра кръстоса ръце и сведе поглед. Стори ѝ се, че остана така безкрайно дълго време.

— *Наистина* те харесвах — рече накрая той, а гласът му бе натезал.

Ариа преглътна сълзите си.

— Аз теб също... — Тя направи няколко стъпки към него.

Но той се отдръпна.

— Не. Трябва да си вървиш.

— Но...

Езра сложи ръка на устата ѝ.

— Моля те — каза той малко отчаяно. — Отивай си.

Очите ѝ се разшириха, сърцето ѝ заби лудо. В главата ѝ отекнаха тревожни сирени. Това беше... погрешно. Тя импулсивно ухапа ръката му.

— Какво, по дяволите...? — изкрещя той и се отдръпна.
Тя отстъпи назад, зашеметена. От ръката му капеше кръв.
— Ти си луда! — извика той.

Ариа дишаше тежко. Не можеше да говори, дори да искаше. Затова се обърна и хукна към вратата. Когато ръката ѝ натисна бравата, нещо прелетя край нея, отскочи от стената и се приземи на пода. Беше „Битие и нищо“^[2] от Жан–Пол Сартр. Ариа се обърна към него с отворена уста.

— Вън! — изрева Езра.

Тя тръшна вратата зад гърба си. После се затича през ливадата с всички сили.

[1] Успокоително — Б.пр. ↑

[2] Основният философски труд на френския философ екзистенциалист Сартр. — Б.пр. ↑

32.

ПАДНАЛА ЗВЕЗДА

На следващия ден Спенсър стоеше на прозореца на старата си спалня, пушеше „Марлборо“ и гледаше през поляната към някогашната стая на Алисън. Сега тя беше празна и тъмна. Погледът на Спенсър се отправи към двора на Дилорентис. Блясъкът на светкавиците не беше спирал откакто откриха тялото.

Полицията беше сложила лента около задния двор, макар вече да бяха отнесли трупа на Али. Преди това бяха опънали големи тенти около местопрестъплението, така че Спенсър не беше успяла да види нищо. Не че съжаляваше. Беше повече от ужасно, че тялото на Али е гнило в земята толкова близо до нея. Спенсър си спомни строежа отпреди изчезването ѝ. Бяха изкопали дупката точно преди онази нощ. Знаеше, че я бяха запълнили след това, но не беше сигурна кога точно. Някой просто беше бутнал Алисън вътре.

Тя скри цигарите си в тухления бордюр на прозореца и се върна към списание „Лъки“. Почти не бе разменила дума със семейството си след вчерашната конфронтация и сега се опитваше да се успокои като го преглеждаше методично и отбелязваше всичко, което искаше да си купи. Но докато разглеждаше страницата с блейзърите от туид, очите ѝ се замъглиха.

Дори не можеше да разговаря с родителите си за това. След вчерашния сблъсък на закуска Спенсър бе излязла навън, за да разбере какви са тези сирени — след случката с Джена и изчезването на Али линейките я изнервяха. Докато прекосяваше тяхната ливада към къщата на Дилорентис, тя усети нещо и се обърна. Родителите ѝ също бяха излезли да видят какво става. Когато я забелязаха, не срещнаха погледа ѝ. Полицайте ѝ казаха да се отдръпне и че районът е отцепен. Тогава Спенсър видя колата на моргата. Радиостанцията на едно от ченгетата пропука: „Алисън“.

Тялото ѝ изведнъж беше изстинало. Светът се завъртя. Спенсър се отпусна на земята. Някой ѝ заговори, но тя не разбираше.

— Ти си в шок — чу накрая. — Опитай се да се успокоиш.

Зрителното поле на Спенсър бе толкова тясно, че не виждаше кой говори — знаеше само, че не е нито майка ѝ, нито баща ѝ. Човекът се върна с одеяло и ѝ каза да се завие на топло и да остане седнала.

Когато се почувства достатъчно на себе си, за да стане, човекът, който ѝ бе помогнал, го нямаше, който и да беше той. Родителите ѝ също си бяха тръгнали. Дори не си бяха дали труд да проверят дали Спенсър е добре.

Прекара остатъка от съботата и почти цялата неделя в стаята си, като излизаше само до тоалетната, и то когато знаеше, че няма да срещне никого по коридора. Надяваше се, че все някой ще се качи да я види, но когато чу тихото, колебливо почукване на вратата на стаята си по-рано този следобед, не отговори. Не беше сигурна защо. Чу как някой въздъхна и пое обратно по коридора.

А после, едва преди половин час, Спенсър наблюдава как бащиният ѝ „Ягуар“ излиза от предната алея и се насочва към улицата. Майка ѝ седеше на пасажерското място, а Мелиса бе отзад. Спенсър нямаше представа къде отиват.

Тя се отпусна на стола пред компютъра и отвори първия имейл от А, онзи, в който се обясняваше значението на думата „копнея“. След като го препрочете неколkokратно, натисна бутона „Отговор“. После бавно написа: *Ти ли си Алисън?*

Поколеба се, преди да кликне върху „Изпрати“. Дали всички тези полицейски светлини не я караха да се вживява прекалено, да се чувства като в криминален филм? Мъртвите момичета нямаха пощенски кутии в Хотмейл. Нито пък използваха прякори в айсикю. Спенсър трябваше да се вземе в ръце — някой се преструваше на Али. Но кой?

Тя се загледа в джиесема си, стил Мондриан^[1] който миналата година си бе купила от Музея на изкуствата във Филаделфия. После долови някакъв звук.

Пинг! И пак.

Пинг.

Всъщност звучеше, сякаш идва от съвсем близо. Например от прозореца ѝ. Спенсър се изправи точно когато нещо удари стъклото отново. Някой хвърляше камъчета.

А?

Когато поредното камъче издрънча по прозореца, тя отиде до перваза и... зяпна. На ливадата долу стоеше Рен. Сините и червени светлини, идващи от полицейските автомобили, хвърляха раирани сенки по скулите му. Когато я видя, той се усмихна широко.

Спенсър незабавно се обърна и се запуска по стълбите, без да ѝ пука колко ужасна беше косата ѝ, нито че носеше лекьосано долнище на пижама. Рен се затича към нея, щом се показа на вратата. Притисна я в обятията си и целуна разрошената ѝ глава.

— Не трябваше да си тук — промълви тя.

— Знам. — Той се отдръпна, за да я види. — Но забелязах, че колата на вашите я няма, така че...

Спенсър прокара ръка през меката му коса. Рен изглеждаше изтощен. Ами ако се бе наложило да прекара миналата нощ в „Тойота“-та си?

— Откъде знаеше, че съм се пренесла обратно в старата си стая?

Той сви рамене.

— Догадка. Освен това ми се стори, че мярнах лицето ти през прозореца. Искаше ми се да дойда по-рано, но... се случи всичко това. — Рен махна към полицейските коли и новинарските ванове отсреща. — Добре ли си?

— Да — отвърна тя. Вдигна глава нагоре към него и прехапа напуканата си устна, за да не заплаче. — Ти добре ли си?

— Аз? Естествено.

— Има ли къде да живееш?

— Мога да спя на дивана у един приятел, докато намеря нещо по-добро. Няма проблеми.

Де да можеше и Спенсър да спи на дивана у някой приятел! В този момент ѝ хрумна нещо.

— Вие с Мелиса скъсахте ли?

Рен взе лицето ѝ в длани и въздъхна.

— Разбира се — каза той меко. — Беше неизбежно. А и с Мелиса не се чувствах както...

Той замълча, но Спенсър знаеше какво иска да каже. *Не се чувствах както с теб.* Тя се усмихна нервно и облегна глава на гърдите му. Сърцето му биеше силно до ухото ѝ.

Спенсър вдигна очи и погледна към къщата на семейство Дилорентис. Някой беше сътворил същински малък мавзолей за

Алисън на паважа, пълен със снимки и свещи с образа на Дева Мария. В средата бяха подредени малки магнитни буквички, с които бе изписано Али. Спенсър също бе оставила една малка усмихната фотография на Алисън в тясна синя тениска от „Фон Дъч“ и чисто нови убийствени дънки. Помнеше кога направи тази снимка: бяха в шести клас, на зимното празненство на Роузууд. Петте приятелки бяха шпионирали как Йън идва да вземе Мелиса. Спенсър бе започнала да хълца от смях, когато сестра ѝ, в опита си да се появи царствено, се бе препънала по пътя към наетата под наем лимузина. Може би това бе последният им весел и безгрижен спомен заедно. Случката с Джена се състоя скоро след това. Спенсър се загледа към къщата на Тоби и Джена. Както обикновено, там нямаше никого, но въпреки това тя потръпна.

Докато търкаше очи с opakото на слабата си, бледа ръка, един от новинарските микробуси потегли бавно и шофьорът с червена шапка с козирка на главата се втренчи в нея. Тя се сви. Определено сега не бе моментът да обогати репортажа с трагичното рухване на приятелката на мъртвото момиче.

— По-добре тръгвай. — Тя подсмръкна и вдигна очи към Рен. — Тук е абсолютна лудница. Пък и не знам кога ще се приберат родителите ми.

— Добре. — Той повдигна брадичката ѝ. — Но ще можем ли да се видим пак?

Спенсър преглътна и се опита да се усмихне. В този момент Рен се наведе и я целуна, като обвини една ръка през раменете ѝ, а другата сложи точно на онова място, което я болеше толкова в петък.

Тя се откъсна от обятията му.

— Дори нямам телефонния ти номер.

— Не се притеснявай — прошепна той. — Аз ще ти се обадя.

Спенсър остана в просторния двор още известно време да погледа, докато Рен вървеше към колата си. Когато потегли, очите ѝ отново се напълниха със сълзи. Само ако имаше с кого да поговори — някой, на когото не бе забранено да стъпва в къщата ѝ. Тя отново спря поглед на малкото светилище на Али и се запита как ли се справяха старите ѝ приятелки с всичко това.

Когато автомобилът на Рен зави зад ъгъла, Спенсър забеляза светналите фарове на друга кола, която тъкмо влизаше в улицата.

Замръзна. Дали не бяха родителите ѝ? Бяха ли видели Рен?

Фаровете се приближиха. Внезапно Спенсър осъзна кой е това. Небето бе тъмно виолетово, но тя все още можеше да различи дългата русолява грива на Андрю Кембъл.

Вдиша рязко и се скри зад розовите храсти на майка си. „Мини Купър“-ът на Андрю бавно се приближи до пощенската кутия пред дома ѝ, той повдигна капака, плъзна нещо вътре и внимателно го затвори. После продължи надолу.

Тя изчака докато автомобилът изчезна от поглед, след което спринтира до тротоара и отвори кутията с трясък. Андрю бе оставил сгънатата бележка.

„Здрасти, Спенсър,

Не знаех дали отговаряш на телефонни обаждания. Искрено съжалявам за Алисън. Надявам се, че одеялото ми ти е помогнало вчера.

Андрю“

Тя се обърна с лице към къщата и препрочете редовете още няколко пъти. Взря се в наклонения момчешки почерк. Одеяло? Какво одеяло?

Тогава разбра. Нима Андрю бе онзи, който ѝ бе помогнал? Спенсър смачка хартията в юмрук и се разрида отново.

[1] Мондриан, Пит (1872–1977 г.) — холандски художник-абстракционист, който отрича бялото, сивото и черното като цветове; силно повлиял архитектурата и дизайна. — Б.пр. ↑

33.

НАЙ-ДОБРИТЕ В РОУЗУУД

„Полицията поднови случая Дилорентис и е в процес на разпитване на свидетели — съобщил говорителят от новините в единайсет часа. — Семейството на починалата, което сега живее в Мериленд, ще трябва да се справи с нещо, което се е опитвало да остави зад гърба си. С тази разлика, че сега знаят съдбата на детето си.“

Говорителите са такива майстори на драмата, помисли си Хана ядосано, докато пяха следващата шепа чипс в устата си. Само новинарите можеха да направят една ужасна история още по-лоша. Камерата оставаше фокусирана върху малкия олтар на Али, свещите, увехналите цветя, които хората несъмнено бяха накъсали от градините на съседните къщи, любимите бонбони на Али и, естествено, десетките снимки.

Обективът се премести върху майката на Алисън, която Хана отдавна не бе виждала. Като се изключеше обляното в сълзи лице, госпожа Дилорентис изглеждаше хубава с филираната си прическа и дългите обици.

— Решихме църковната служба за Алисън да се състои в Роузууд, единственият дом, който тя познаваше — каза госпожа Дилорентис със сдържан тон. — Искаме да благодарим на всички, които преди три години се включиха в издирването на дъщеря ни, за търпението и подкрепата им.

Говорителят отново се появи на екрана.

„Панихидата ще се състои утре в Роузуудското абатство и ще е достъпна за всички, които желаят да присъстват.“

Хана изключи телевизора. Беше неделя вечер. Тя седеше на дивана в хола, облечена в най-развлечената си тениска и шорти, които бе измъкнала от чекмеджето на Шон. Дългата ѝ кестенява коса бе в безпорядък и падаше на клечки около лицето ѝ, освен това беше сигурна, че на челото ѝ излиза пъпка. В скута ѝ имаше огромна купа с чипс, на масичката за кафе бе захвърлена смачкана опаковка от сладолед „Клондайк“, а на пода се въргалиеше отворена бутилка пино ноар. Цяла вечер се опитваше да не яде толкова, но волята ѝ днес не беше в най-върховната си точка.

Тя пак пусна телевизора, искаше ѝ се да имаше с кого да поговори... за полицията, за А, а най-вече за Алисън. Шон не ставаше, по очевидни причини. Майка ѝ — която в момента беше на среща — беше безполезна, както обичайно. След трескавата дейност в участъка вчера, Уилдън бе казал на Хана и на майка ѝ да си вървят; щели да се занимаят с проблема по-късно, понеже полицията имала по-важни задачи за момента. Нито Хана, нито госпожа Марин разбраха какво става, освен, че е във връзка с някакво убийство.

По пътя към къщи вместо да вдигне скандал на Хана задето е задигнала кола и е шофирала мъртвопияна, майка ѝ каза, че „ще се погрижи“. Хана нямаше и най-отдалечена представа какво трябваше да значи това. Миналата година едно ченге бе казало на събранието на училище „Роузууд Дей“, че Пенсилвания следва правилото за „нулева толерантност“ към пияните шофьори под двайсет и една. Хана бе внимавала само защото бе сметнала полицая за секси, но сега думите му я преследваха.

Не можеше да разчита и на Мона — тя все още бе на онзи голф турнир във Флорида. Бяха разговаряли за кратко по телефона и приятелката ѝ бе признала, че полицията е разговаряла с нея във връзка с колата на Шон, но твърдеше, че се е направила на ударена и е заявила, че е била на партито през цялото време заедно с Хана. И каква късметлийка беше кучката: охранителните камери бяха заснели главата ѝ в гръб, но не и лицето заради гадната шапка, която бе взела от доставчика и нахлупила над физиономията си. Ала това бе вчера, след като Хана се прибра от участъка. Днес не беше разговаряла с Мона и още не бяха обсъдили Алисън.

И накрая... А. Ако А беше Алисън, дали не се бе свършило вече? Но ченгетата твърдяха, че Али е мъртва от години...

Докато Хана преглеждаше разсеяно каналите с подути от сълзите клепачи, се замисли дали да не се обади на баща си — може би историята бе излъчена и по новините в Анаполис. А може би той щеше да я потърси? Тя вдигна мълчащия телефон, за да се увери, че работи.

Въздъхна. Проблемът да си най-добрата приятелка на Мона беше в това да нямаш други приятелки. Докато гледаше новините, се бе замислила за стария си кръг дружки. Имаше ги и гадните моменти, и кавгите, но все пак заедно се бяха забавлявали много. В някоя паралелна вселена сега те все още щяха да са заедно, да си спомнят за Али и да се смеят отново, въпреки че щяха да плачат и подсмърчат в същото време. Ала в това измерение се бяха отчуждили прекалено много.

Разделиха се по силата на смислени причини, естествено — нещата бяха взели да загиват много преди Али да изчезне. В началото беше чудесно. Но по-късно, след Джена, помежду им настъпи напрежение. Всички толкова ги беше страх, че ще свържат злополуката с тях. Хана помнеше, че се чувстваше нервна даже когато пътуваше в училищния автобус и ги подминеше полицейска кола, движеща се в обратната посока. После, през следващите зима и пролет някои теми — много теми — внезапно се оказаха тотално табу. Вечно някоя от тях казваше „Ш-ш-шт!“, а после всички потъваха в неловка тишина.

Новините свършиха и започна „Семейство Симпсън“. Хана взе телефона си. Все още помнеше телефона на Спенсър наизуст и може би не бе прекалено късно да звънне. Докато набираше втората цифра, тя наклони глава, а обиците ѝ от „Тифани“ тихо прозвънтяха. Някой сякаш драскаше по вратата.

Дот, който лежеше в краката ѝ, надигна глава и изръмжа. Хана отмести купата с чипс от коленете си и се изправи.

Дали не беше... А?

С разтреперани колене Хана се промъкна в антрето. Върху задната врата се очертаваха дълги черни сенки, а шумът се усили.

— Мили Боже — прошепна тя, а брадичката ѝ се разтресе. Някой се опитваше да влезе!

Озърна се наоколо. На малката масичка имаше кръгло нефритово преспание. Сигурно тежеше поне десет кила. Тя го вдигна и направи

три колебливи стъпки към вратата на кухнята.

Внезапно вратата се отвори със замах. Хана отскочи назад. Една жена се запрепъва по коридора. Елегантната ѝ сива пола на плисета беше вдигната около кръста ѝ. Хана надигна преспапието, готова да го хвърли.

В този момент я позна. Беше майка ѝ.

Госпожа Марин се блъсна в масичката с телефона, все едно здравата беше пила. Зад нея имаше някакъв мъж, който се опитваше едновременно да я целуне и да разкопчае полата ѝ. Очите на Хана се разшириха.

Дарън Уилдън. Господин Април.

Значи *това* имаше предвид майка ѝ, когато каза, че ще се погрижи.

Стомахът на Хана се сви. Несъмнено изглеждаше малко шантаво, неуверено стиснала преспапието. Госпожа Марин я дари с много дълъг поглед, без дори да си дава труд да се отдръпне от Уилдън.

Очите ѝ казваха, *Правя това заради теб.*

34.

РАДВАМ СЕ, ЧЕ СЕ СРЕЩАМЕ ТУК

В понеделник сутринта, вместо да седи в час по биология, Емили се намираше с родителите си в Роузуудското абатство с неговите високи тавани и мраморни подови плочи. Подръпваше нервно черната плисирана — малко прекалено къса — пола от „Геп“, която бе изровила от дъното на гардероба си и се опитваше да се усмихне. На входа стоеше госпожа Дилорентис, облечена в черна рокля с поло-яка, високи токчета и наниз от дребни сладководни перли. Тя се отправи към Емили и я притисна в прегръдка.

— О, Емили — изхълца майката на Али.

— Толкова съжалявам — прошепна Емили и очите ѝ се напълниха със сълзи. Госпожа Дилорентис все още употребяваше същия парфюм — „Коко Шанел“. Ароматът мигновено събуди какви ли не спомени: как майката на Али ги води в мола с колата си, как се промъкват тайно в банята на госпожа Дилорентис, крадат соли за вана и експериментират със скъпите ѝ маркови гримове, как се разхождат из огромната ѝ гардеробна и пробват всички онези малки коктейлни рокли на „Диор“.

Връстниците на Емили от Роузууд минаваха край тях, търсейки си места на дървените скамейки с високи облегалки. Тя не знаеше какво да очаква от службата в памет на старата си приятелка. Абатството миришеше на тамян и дърво. Прости цилиндрични лампи висяха от тавана, а олтарът бе покрит със същински килим от бели лалета. Лалетата бяха любимите цветя на Алисън. Емили си спомняше как тя помагаше на майка си да ги сади в предния им двор всяка година.

Госпожа Дилорентис най-сетне се отдръпна и изтри очи.

— Искам да седнеш отпред заедно с останалите приятелки на Али. Нали няма проблем, Катлийн?

Майката на Емили кимна.

— Никакъв, разбира се.

Емили слушаше как токчетата на госпожа Дилорентис чаткат по плочите и как шляпат собствените ѝ мокасини, докато вървяха между редовете. Внезапно отново осъзна защо бе тук. Али беше мъртва.

Емили стисна ръката на госпожа Дилорентис.

— Ох, Боже...

Притъмня ѝ, ушите ѝ писнаха — знак, че бе на път да припадне.

Майката на Али я задържа на крака.

— Всичко е наред. Хайде, седни тук.

Емили замаяно се отпусна на пейката.

— Сложи си главата между краката — чу тя познат глас.

После чу друг познат глас, който изсумтя:

— Кажи го по-високо, та да те чуят всички момчета.

Емили вдигна поглед. До нея седяха Ариа и Хана.

Ариа носеше рокля с деколте тип лодка на сини, лилави и цикламени райета, лилаво яке и каубойски ботуши. Беше толкова характерно за нея — тя беше точно човекът, който би се облякъл пъстро на погребение, за да празнува живота. Хана от своя страна бе изтупана в тясна черна рокля с V-образно деколте и черни чорапогащи.

— Би ли минала навътре, скъпа?

Над нея се бе надвесила госпожа Дилорентис заедно със Спенсър Хейстингс, която носеше тъмно графитен костюм и съвсем ниски обувки.

— Здравейте, момичета — поздрави ги Спенсър с онзи мек глас, който бе липсвал на Емили. После седна до нея.

— Е, отново се срещаме — каза Ариа и се усмихна.

Тишина. Емили крадешком ги изгледа подред.

Ариа си играеше със сребърния пръстен на палеца си, Хана ровеше в една малка чантичка, а Спенсър седеше неподвижно, с поглед, взрян в олтара.

— Бедничката Али — промълви Спенсър накрая.

Момчетата поседяха безмълвно няколко минути. Емили се мъчеше да измисли какво да каже. Ушите ѝ пак се изпълниха с шум.

Тя се завъртя, за да зърне дали Мая беше сред тълпата, но очите ѝ попаднаха право на Бен. Той седеше на предпоследния ред при останалите плувци. Емили кимна едва забележимо. При тези

обстоятелства разправията им на партито ѝ изглеждаше нелепа и далечна.

Но вместо да отвърне на поздрава, Бен я изгледа ядно. Тънките му устни се превърнаха в тънка упорита черта. После отмести поглед.

Е, добре.

Емили се завъртя на другата страна. Гневът забушува в нея. *Някогашната ми най-добра приятелка току-що бе открита мъртва, искаше ѝ се да изкрещи. И се намираме в църква, за Бога! Къде отиде прошката?*

Тогава осъзна. Не искаше да се върне при него. Ни най-малко.

Ариа я докосна по крака.

— Добре ли си след събота сутринта? В смисъл, тогава още не си знаела, нали?

— Не, ставаше дума за друго, но всичко е наред — отвърна Емили, въпреки че не беше вярно.

— Спенсър. — Главата на Хана се вдигна рязко. — Аз, ъ-ъ-ъ, те видях наскоро в мола.

Спенсър я погледна.

— А?

— Ти... тъкмо влизаше в „Кейт Спейд“. — Хана сведе поглед. — Не знам... Щях да ти кажа здрасти, но... Както и да е, радвам се, че вече не се налага да поръчваш чанти от Ню Йорк. — Тя наведе глава и се изчерви, сякаш бе говорила твърде много.

Емили се изненада — не беше виждала това изражение по лицето ѝ от години.

Челото на Спенсър се набръчка. После чертите ѝ омекнаха в тъжен, почти нежен израз. Тя преглътна и също сведе глава.

— Мерси. — Раменете ѝ се разтърсиха и тя стисна очи. Емили почувства, че и нейното гърло се стяга. Всъщност си даде сметка, че никога не бе виждала Спенсър да плаче.

Ариа положи ръка на рамото на Спенсър.

— Успокой се — кротко каза тя.

— Съжалявам — промълви Спенсър и избърса сълзите с ръкава си. — Аз просто... — Тя ги погледна една по една и се разплака още повече.

Емили я прегърна. Чувството беше малко неловко, но по начина, по който Спенсър стисна ръката ѝ, разбра, че жестът ѝ е оценен.

Когато отново се облегнаха назад, Хана извади малко сребърно шишенце от чантата си и се протегна над Емили да го подаде на Спенсър.

Без дори да го подуши или да попита какво е, Спенсър отпи голяма глътка. После присви очи, но кимна.

— Благодаря.

Върна бутилката на Хана, която отпи и я връчи на Емили. Течността опари гърлото ѝ. Бутилката отиде у Ариа. Преди да пие, тя дръпна Спенсър за ръкава.

— Това също ще те накара да се почувстваш по-добре. — Ариа смъкна рамото на роклята си, разкривайки презрамката на бял плетен сутиен. Емили веднага го позна — Ариа бе изплела дебели вълнени сутиени за всяка от тях в седми клас. — Нося го в името на старите времена. Иначе адски сърби.

Спенсър потисна смеха си.

— Боже мой.

— Направо не си добре — захили се и Хана.

— Аз така и не облякох моя, помните ли? — намеси се Емили. — Майка ми смяташе, че е прекалено секси за училище!

— Така си е — закиска се Спенсър. — В случай, че това да си почесваш гърдите цял ден е секси.

Момичетата се разсмяха. Внезапно телефонът на Ариа избръмча. Тя бръкна в чантата си и погледна дисплея.

— Какво? — вдигна поглед Ариа, когато си даде сметка, че всички я гледат.

Хана опипа нервно гривната около китката си.

— Да не би, хм, да получи съобщение?

— Да. Е, и?

— От кого?

— От майка ми — отвърна Ариа бавно. — Защо?

Църквата се изпълни с тържествените звуци на орган. Хората зад тях се размърдаха и утигнаха. Спенсър неспокойно погледна към Емили. Сърцето на Емили заби тежко.

— Няма значение — рече Хана. — Извинявай, беше малко нахално от моя страна.

Ариа облиза устни.

— Не, наистина. *Защо?*

Хана преглътна.

— Аз... аз просто си помислих, че може би и на теб ти се случват странни неща.

Ариа зяпна.

— Странни е меко казано.

Емили стисна ръце.

— Момент. И вие ли, момичета? — прошепна Спенсър.

Хана кимна.

— Послания?

— Имейли — каза Спенсър.

— За... случки от седми клас? — изхриптя Ариа.

— *Сериозно* ли говорите? — Гласът на Емили прозвуча пискливо.

Приятелките се спогледаха с разширени очи. Но преди някоя от тях да каже нещо повече, мрачната мелодия на органа отекна в сводовете.

Емили се обърна. По централната алея бавно пристъпваха няколко души. Бяха родителите на Али, брат ѝ, баба ѝ и дядо ѝ и още неколцина, сигурно роднини. Последни вървяха две рижи момчета; Емили позна в тях Сам и Ръсел, братовчедите на Алисън. Навремето идваха на гости всяко лято. Емили не ги бе виждала от години и се запита дали все още са толкова наивни, колкото бяха преди.

Семейството се настани на предната редица и зачака музиката да утихне.

Докато ги наблюдаваше, Емили усети раздвижване. Единият от пъпчивите червенокоси братовчеди се бе обърнал и ги зяпаше. Тя бе почти сигурна, че е Сам — беше по-задръстеният от двамата. Той ги огледа, след което бавно и изкусително повдигна вежда. Емили бързо сведе очи.

Усети как Хана я сръгва в ребрата.

— Не е истина.

Емили я погледна объркано, но Хана кимна към двете противни момчета.

Момчетата схванаха едновременно.

— Не е истина — казаха Емили, Спенсър и Ариа в един глас.

После всички се закискаха. После Емили спря и се замисли какво всъщност стоеше зад този израз. Никога не си бе давала сметка,

но беше малко злюбничко. Когато се огледа, забеляза, че приятелките ѝ също са престанали да се смеят. Размениха си погледи.

— Май навремето това беше по-забавно — каза Хана тихо.

Емили се облегна назад. Може би Али не знаеше всичко. Да, това сигурно беше най-лошият ден в живота ѝ и наистина бе съсипана заради смъртта ѝ, а и получаваше параноя от А. Но за миг се почувства добре. Да седи тук със старите си приятелки бе като едно плахо начало на нещо ново.

35. САМО ПОЧАКАЙ

Органът отново поде призрачната си песен и братът на Али се надигна от пейката наред с останалите. Поеха навън. Спенсър, леко замаяна от няколкото глътки уиски, забеляза, че трите ѝ стари приятелки са се изправили и усети, че е време да ги последва.

Всички ученици от „Роузууд Дей“ чакаха зад църквата — от момчетата от отбора по лакрос, та до вманиачените в компютърни игри особняци, на които Али несъмнено би се подиграла в седми клас. Старият господин Ю — онзи, който отговаряше за благотворителния клуб на училището — стоеше в ъгъла и тихо разговаряше с господин Каплан, преподавателят по рисуване. Дори старите приятели на Али от младежкия отбор по хоккей се бяха върнали от колежите, в които учеха сега — стояха в нестройна групичка край портата. Спенсър местеше очи по познатите лица, припомняйки си хората, които бе познавала преди, но вече не познаваше. Тогава видя кучето — куче-водач на слепец.

О, Господи.

Спенсър сграбчи ръката на Ариа.

— До изхода — просъска тя.

Ариа присви очи.

— Да не би това да е...?

— Джена — промълви Хана.

— И Тоби — добави Спенсър.

Емили пребледня.

— Но какво правят те тук?

Спенсър бе прекалено зашеметена, за да отвърне. Изглеждаха същите, но същевременно и съвсем различни. Косата му сега бе дълга, а тя беше... прекрасна, с дългите си черни коси и големи слънчеви очила от „Гучи“.

Тоби, братът на Джена, срещна втренчения поглед на Спенсър. По лицето му се изписа отвращение. Тя бързо отмести очи.

— Не мога да повярвам, че е дошъл — прошепна тя прекалено тихо, за да я чуят другите.

Докато момичетата стигнат до тежките дървени порти, които водеха към ронещите се стъпала на църквата, Тоби и Джена бяха изчезнали. Спенсър замижа под яркото слънце на съвършено ясното синьо небе. Беше един от онези прелестни дни през ранната есен, когато не валеше, когато умираш да не ходиш на училище, да легнеш на някоя поляна и да не мислиш за задължения и отговорности. Защо тъкмо в такива дни винаги се случваше нещо ужасно?

Някой докосна рамото ѝ и Спенсър подскочи. Беше плещест русоляв полицай. Тя махна на Хана, Ариа и Емили да я продължат напред без нея.

— Вие ли сте Спенсър Хейстингс? — попита мъжът.

Тя кимна сковано.

Ченгето сплете пръстите на огромните си ръце.

— Много съжалявам за вашата загуба — каза той.

— Били сте добри приятелки с госпожица Дилорентис, нали?

— Благодаря. Да, бяхме.

— Ще трябва да поговорим. — Мъжът бръкна в джоба си. — Ето значката ми. Подновяваме разследването по случая. Щом сте били близки, може би ще ни бъдете от полза. Има ли проблем да намина тези дни?

— Не, заповядайте — заекна Спенсър. — Ще направя каквото мога.

Тя закрачи като зомби да се присъедини към приятелките си, които се бяха скупчили под една върба.

— Какво искаше? — попита Ариа.

— Искат да говорят и с мен — бързо каза Емили. — Но не е голяма работа, нали?

— Сигурна съм, че ще е същото като преди — намеси се Хана.

— Не би могъл да се съмнява за... — поде Ариа и погледна неспокойно към вратата, където бяха стояли Тоби, Джена и кучето.

— Не — възкликна Емили. — Вече не можем да загазим заради това, нали?

Те се спогледаха тревожно.

— Разбира се, че не — каза Хана накрая.

Спенсър огледа хората, които тихо разговаряха на ливадата. Гадеше ѝ се, откакто видя Тоби, а и за пръв път виждаше Джена след инцидента. Но беше съвпадение, че полицаят дойде да разговаря с нея точно след като ги забеляза, нали така? Спенсър бързо измъкна цигарите за спешни случаи и запали. Трябваше да държи ръцете си заети с нещо.

Ще кажа на всички за случката с Джена.

Ти си точно толкова виновна, колкото и аз.

Но мен никой не ме видя.

Спенсър издиша нервно и огледа тълпата. Нямаше никакво доказателство. Точка по въпроса. Освен ако...

— Това е най-лошата седмица в живота ми — каза Ариа внезапно.

— И за мен беше такава — кимна Хана.

— Предполагам, че можем да погледнем на това от хубавата му страна — каза Емили с висок и треперлив глас. — Не може да стане по-зле от това.

Докато следваха процесията към гробището, Спенсър се спря. Старите ѝ приятелки също спряха. Тя искаше да им каже нещо — не за Али, за А, за историята с Джена или за полицията. Вместо това повече от всичко ѝ се щеше да им каже колко ѝ бяха липсвали през всичките тези години.

Но преди да отвори уста, телефонът на Ариа изписка.

— Един момент... — промърмори тя и се разрови в чантата си. — Сигурно пак е майка ми.

В този момент телефонът на Спенсър извибрира. И извъня. И изчурулика. Не беше само нейният, а и тези на приятелките ѝ. Внезапните звуци прозвучаха още по-пронизително на фона на тихата, мрачна погребална процесия. Останалите опечалени ги изгледаха възмутено. Ариа нервно се опитваше да махне звука; Емили бързаше да отвори своята Нокиа.

— Имам едно ново съобщение — оповести Хана.

— Аз също — прошепна Ариа.

— И аз — отекна Емили.

Спенсър видя, че и тя е получила есемес. Всички натиснаха бутоните „Прочети“. Измина минута в потресено безмълвие.

— О, Боже мой — каза Ариа едва чуто.

— От... — изписука Хана.

Ариа промълви:

— Мислите ли, че иска да каже...

Спенсър преглътна с мъка. Момичетата прочетоха съобщенията си в един глас. Всяко гласеше едно и също:

„Още съм тук, кучки. И знам всичко.

А.“

ЕПИЛОГ

КАКВО СЕ СЛУЧВА ПО-НАТАТЪК...

Бас държа, че ме помислихте за Алисън, нали? Е, съжалявам, но не съм. Пфу! Та тя е мъртва!

А аз преливам от жизненост и още как... И съм много, много близо. На всичкото отгоре, за една група сладки госпожички купонът тепърва започва. Защо? Щото аз така казвам.

В крайна сметка, непослушанието си заслужава и наказание, нали така? А каймакът на Роузууд има право да научи, че палавата Ариа трупа червени точки по английски с помощта на извънкласни дейности като тази да се натиска с учителя, не е ли вярно? Да не говорим за гадната семейна тайна, която крие от години. Това момиче е същински провал.

Като сме на тая тема, редно си е да подсказва на родителите на Емили причината за странното ѝ поведение тези дни. Хей, господин и госпожа Фийлдс, хубаво време, а? Между другото, щерка ви обича да се целува с момичета.

Пък и Хана. Горкичката Хана. Ей сега ще рухне в бездната на смотанячеството! Може и да пробва да издрапа наново до върха, но не бойте се — аз ще я чакам там, за да сритам бързо растящия ѝ задник и да го натикам обратно в подходящите XXL дънки с талия до под мишниците.

Мили Боже, замалко да забравя Спенсър. Ами тя е абсолютна развалина! И нищо чудно, щом семейството ѝ я смята за напълно безполезна некадърница. Това сигурно е доста кофти. Но, между нас да си остане, нещата тепърва ще има да се влошават. Спенсър ревниво крие тъмна, зловеща тайна, която като нищо би могла да съсипе живота и на четирите сладурани. Но кому би дало сърце да издаде подобна ужасна тайна? О, нямам представа. Вие как смятате? Пробвайте да налучкате на сляпо.

Бинго!

Животът е толкова забавен, когато знаеш всичко.

Но откъде, все пак, знам всички тези неща? Умирате си да научите, нали? Е, кротко. Всичко по реда си.

Вярвайте ми, нищо не би ми попречило да ви разкажа. Но кое му е веселото на това?!

„Няма да ви изпусна от поглед.

А.“

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.